

Giới thiệu Em Là Gì Của Anh!

Em là gì của anh – Hoàn thành - An Viên

Giới thiệu về truyện ngôn tình hấp dẫn này:

Hương Dương, cô gái mang tên loài hoa tượng trưng cho sự lạc quan và hi vọng luôn hướng về ánh mặt trời. Cô sinh ra trong một gia đình không có điều kiện, thua thiệt với bạn bè. Cộng thêm tính cách nhút nhát, hiền lành nên Hương Dương thường xuyên bị chính bạn mình bắt nạt.

Tương như những ngày tháng thanh xuân sẽ tràn ngập bóng tối thì ánh sáng của đời cô xuất hiện. Cậu con trai cùng tên – Khánh Dương chuyển đến ở nhà đối diện nhà cô, đồng thời cũng là người bạn học mới.

Cuộc sống học đường tại 12A1 của Hương Dương đã hoàn toàn thay đổi từ khi có Khánh Dương. Đóa hoa ấy lại có được mặt trời, niềm vui và nụ cười. Không như những bạn học khác, Khánh Dương luôn lặng lẽ bảo vệ cô, che chở cô khỏi những người bắt nạt, tìm cách hãm hại.

Tình bạn nảy nở như một nụ hoa và rồi dần dần, tình yêu cũng xuất hiện trong lòng người con gái, người con trai của mặt trời. Một tình cảm thật đẹp, thuần khiết, trong sáng và hoàn toàn xứng đáng.

Tương như hạnh phúc đã đến khi họ thành đôi nhưng không. Sóng gió và bóng đêm không ngừng ập đến. Khánh Dương vẫn cố hết sức mình, che chở và bảo vệ cô.

Mất đi đứa con của hai người có thể nói là nỗi đau to lớn nhất đối với Hương Dương. Nhát dao cứ quá sâu vào lòng người con gái. Cô đã rời xa anh, để thời gian và sự bình yên trong tâm hồn chữa lành những tổn thương không thể nói thành lời ấy.

Sau cùng, liệu hai người sau bao năm gấn bó có thể lại trở về bên nhau? Một cái kết thật đẹp cho chuyện tình hoa Hương Dương đang ở trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Gì Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

“Phịch”

“Ào”

Nguyên xô nước bắn dội lên thân hình nhỏ bé của Hương Dương làm cô ngã phịch xuống sàn một cách đau đớn, nguyên cả người ướt nhẹp và bốc mùi của nước cống thải. Nét mặt Hương Dương tái mếp như không còn giọt máu.

- Tao nói cho mày nghe lần nữa, lát kiểm tra môn toán, mày không được làm hết bài mà phải làm đủ bọn tao biết chưa. Mày không được điểm cao hơn Hồng Mỹ biết chưa?

Tuyệt Lê quát lớn, vẻ mặt hầm hờ dữ tợn trước mặt Hương Dương rồi thay đổi 180 độ mỉm cười, nịnh bợ Hồng Mỹ - một học sinh có thứ hạng học tập cao nhất nhì trong lớp.

- Tại sao tôi phải làm thấp hơn Hồng Mỹ, rồi còn làm bài đủ cho các người chứ? Trong khi khả năng tôi đủ để vượt trội hơn bạn đấy Hồng Mỹ, mà vì bạn của bạn cứ dìm tôi mãi.

“Chát”

Một cái tát nháng lửa giáng xuống mặt Hương Dương, in hằn năm ngón tay bóng rập khi cô nói thẳng những gì mình cần nói. Đã vậy cô còn bị những đứa đó ném trứng gà vào người lia lịa một cách không thương tiếc.

- Này, Lê à, bạn có hơi quá rồi đấy? Mấy bạn làm bạn ấy bắn rồi kia, rồi còn bốc mùi nước thải ống cống nữa, trông hơi quá nhưng mình thích.

Hồng Mỹ nói giọng giả tạo, tỏ ra thương hại Hương Dương, rồi cùng nhau đùa cợt Hương Dương. Cô không biết làm gì chỉ im lặng mà chịu đựng, hai tay siết chặt lại cùng giọt nước mắt rơi xuống khi bị bọn nó ăn hiếp.

- Cho mày ăn thêm trứng gà thối nữa này, đậu hủ thối này, ném tiếp đi tụi bay để lát nữa nó còn có sức làm bài cho chúng ta nữa chứ?

Bọn họ cứ tiếp tục ném, Hương Dương thì cam chịu hứng hết.

- Ê, Lê ơi, nhìn kia. Cậu có thấy cậu thanh niên đang bước tới không? Đẹp trai quá đi mất.

Hồng Mỹ gần căng đôi đồng tử nhìn cậu thanh niên mặc áo sơ mi trắng có in lô gô của trường đang bước tới, vẻ mặt vô cùng thanh tú cùng với chiều cao nổi trội. Tuyết Lê cùng bọn tay chân của mình dừng lại mọi động tác nhìn về phía cậu thanh niên đó với ánh mắt to tròn ngạc nhiên.

Cậu đi lướt ngang qua họ thì chợt dừng lại khiến họ như đứng hình, ánh mắt nhìn về Hường Dương với bộ dạng thê thảm hơn bao giờ hết, đầu tóc ướt nhẹp còn dính vài đồ ăn thừa trên tóc. Cậu không quan tâm mà dứt tay vào túi quần lạnh lùng bước đi.

- Ê, các cậu hình như cậu ấy là học sinh mới chuyển vào lớp mình đây, mới này nhìn bảng tên có ghi lớp 12A1, không phải là bọn mình học sao. Còn nữa tên cậu ấy là Dương đây.

Hồng Mỹ không thể kìm nén cảm xúc của mình khi thấy một người đẹp trai như thế.

- Hình như giống tên con Hường Dương này thì phải? Thôi mặc kệ đi, chạy về lớp xem sao.

...

Lớp 12A1.

Cả lớp đều trở nên ồn ào đến lạ thường, bao nhiêu ánh mắt của những nữ sinh trong lớp đều hướng về phía Dương, trong khi nam sinh thì chẳng mấy quan tâm. Chỉ biết rằng, mấy bọn con gái lớp này đều mê trai. Dương cứ ngồi bơ ra đó với nét mặt lạnh lùng, mặc kệ có bao nhiêu ánh mắt, điện thoại đang chìa vào cậu.

- Cả lớp có mau im lặng không? Ôn ào quá rồi đây? Lấy giấy ra chuẩn bị làm bài kiểm tra. À, Khánh Dương, em cũng làm luôn nha, chắc bài này em cũng đã học rồi.

Thầy giáo lên tiếng khiến cả lớp im bật, vội ngồi ngay ngắn chuẩn bị kiểm tra. Hường Dương từ ngoài bước vào lớp trong ánh mắt ngơ ngác của mọi người, mái tóc cô bết lại vì nước, cô đã phải làm trôi đi những thứ dơ bẩn trên người nên mới vô lớp trễ.

- Này, Hường Dương! Sao em lúc nào cũng vô lớp trễ vậy hả? Mau về chỗ ngồi đi, chuẩn bị kiểm tra.

Hường Dương nhanh chóng đi về chỗ ngồi của mình khi bị thầy mắng. Nhưng khi đi xuống lớp thì cô bị Tuyết Lê gạt chân ngã nhào xuống nền, cả lớp cười phá lên.

- Ui trời ơi, xin lỗi nha. Mình không có cố ý đâu, tại mắt bạn để trên trời nên mới không thấy chân mình thôi.

Tuyết Lê nói giọng đều đều, rồi trên nỗi đau của người khác. Hường Dương gượng người chống tay đứng dậy, mặc cho cổ tay phải cô đang bầm tím sưng tấy lên nhưng cố gắng nghiêng rằng mà chịu đựng đi tới chỗ ngồi của mình, nhưng chỗ cô lại bị người khác ngồi mất.

- Này, cậu gì đó, có thể vào trong ngồi được không, đây là chỗ của tôi!

Hường Dương nhìn Khánh Dương nói với giọng nghiêm túc nhưng đáp lại lời cô là cái nhìn thờ ơ của cậu.

- Chỗ tôi đã ngồi là của tôi.

Hường Dương thở phắt một cái đầy ậm ục, ở trong cái lớp này chỉ có cô là bị bọn họ ăn hiếp mà thôi. Cô đi vào chỗ ngồi bên cạnh Khánh Dương, nhanh chóng lấy túi bút nhưng cô lại vụng về làm rơi tè le dưới sàn. "Sao số mình xui vậy trời, thôi kệ đi."

Đã bắt đầu làm bài, mà tay cô đau dữ dội, đã vậy không có bút viết nên giật lấy cây bút trong tay Khánh Dương đang viết khiến cậu ngơ ra nhìn cô.

- Cho tôi mượn đi, lát trả cho.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Gì Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Hường Dương thần nhiên lấy bút của Khánh Dương để làm bài mà không để ý đến ánh mắt đang nhìn cô chằm chằm pha sự bức bối trong đó. Cậu chỉ biết thờ phắt một cái cho qua mà lấy cây bút khác tiếp tục làm bài.

- Này, bạn Dương đẹp trai ơi, đưa cái này cho cái bạn Dương bên cạnh cậu ấy hộ mình đi? Cám ơn cậu nhiều! Ăn gì mà đẹp trai thế, lạnh lùng bá đạo thật đấy.

Tuyết Lê quay xuống đưa sấp giấy trắng cho Khánh Dương nói giọng đều đều, không quên nở nụ cười làm duyên với cậu, nhéo một bên mắt rồi nhanh chóng quay lên trước khi ông thầy xuống. Cậu chẳng quan tâm mà ném sấp giấy qua cho Hường Dương một cách phũ phàng rồi tiếp tục sự nghiệp của mình.

Hường Dương dùng tay nhìn những tờ bài làm trắng tinh đánh mắt qua nhìn những đứa đã hành hạ cô, Tuyết Lê dùng ánh mắt của lời đe dọa nhắm thẳng vào cô: “Mày không làm thì mày chết với bọn tao”. Và cô biết hậu quả của nó, nếu cô không làm thì ắt sẽ bị lôi ra làm một trận nhừ tử với bọn nó, nên cô đành ngậm ngùi mà dốc sức làm, vừa làm vừa nhăn mặt đau ứa ra nước mắt vì tay một lúc càng sưng tấy cả lên.

- Đau quá đi mất, sao làm kịp bây giờ... chỉ còn có 25 phút thôi?... Bài mình còn chưa làm xong nữa...

Hường Dương vừa than thở vừa cố gắng làm với cổ tay đau nhói, giọt nước mắt nhỏ xuống ướt cả giấy. Chợt tờ giấy làm bài cô đang làm dở dang bị Khánh Dương giật lấy ghi tùm lum trong đó, làm cô hoàn toàn bất ngờ.

Hết giờ làm bài, Khánh Dương là người nộp bài sớm nhất rồi cậu nhanh chóng đi ra khỏi lớp. Hường Dương xuống dưới căng tin để mua cái gì đó ăn lót bụng nhưng mà phải xếp hàng chờ đợi, cuối cùng cũng tới lượt cô. Nhưng khi định bụng khay cơm thì Tuyết Lê từ đâu xông tới giật lấy đưa cho Hồng Mỹ:

- Phần cơm này của cậu đấy, ăn đi rồi tí đừng đánh giá hạnh kiểm trung bình cho mình là được rồi.

- Xin lỗi cậu nha, mình không muốn ăn đâu, tại nó đưa mình nên mình ăn thôi.

Hồng Mỹ nói giọng đều đều, cùng với nụ cười khinh bỉ.

- Cô ơi cho con phần cơm khác.

Hường Dương làm lơ, đi tới gọi phần khác, nhưng số cô sao mà đen đui khi cô bán hàng nói rằng: “Đã hết cơm rồi con, con ăn cái khác nha”. “Đòi người thật bất công, biết chừng nào mình mới thoát khỏi cái trường quỷ quái này đây... Mình còn phải vô đại học nữa, ráng thôi...” Đó là những gì Hường Dương suy nghĩ trong đầu, cô đành mua hộp sữa đậu nành uống cho nhanh.

- Khánh Dương kia Hồng Mỹ, để xem cậu ấy ngồi chỗ nào thì cậu ra đó ngồi chúng luôn đi. Đi.. đi Hồng Mỹ...

Tuyết Lê đùn đẩy Hồng Mỹ, bảo nhỏ đi tới chỗ Khánh Dương, có vẻ như sự có mặt của cậu gây sự chú ý đối với nhiều nữ sinh ở đây. Vừa châm cái ống hút định uống thì cô bị Tuyết Lê xô một phát ngã phịch xuống nền đề chạy tới chỗ Khánh Dương, hộp sữa chưa kịp uống vẫn chổng chân Khánh Dương khi cậu đi ngang qua. Nhưng chẳng ai để tâm gì mà bu lại xem Khánh Dương – học sinh mới chuyển tới.

- Thật là... mấy con người này, mê trai! Số mình toàn bị bọn nó xô ngã cho sấp mặt ra đây.

Hường Dương lau mồ hôi, nét mặt nhăn nhó, khẽ nhăn mặt vì bàn tay trầy xước, đau rát đang đỏ cả lên. Khánh Dương thấy vậy làm lơ chẳng thèm đỡ Hường Dương mà bụng khay cơm đi tới bàn ngồi, đó là một sự thật phũ phàng đối với một cô gái cần lắm một soái ca tới đỡ. Đã vậy cậu còn lơ chân đạp bẹp hộp sữa của cô một cách không thương tiếc, nhưng cậu đâu có cố tình chỉ là do cậu không để ý mà thôi, lơ rồi đi luôn. Cô cắn môi, nghiến răng nuốt cục tức này.

- Khánh Dương, mình ngồi đây được chứ?

Hồng Mỹ ngồi xuống đối diện với cậu, mỉm cười nhìn cậu mà cậu chẳng phản ứng gì, không hề liếc mắt nhìn Hồng Mỹ lấy một lần mà chỉ nhìn vào khay cơm mà ăn một cách chậm rãi.

- Mình tự giới thiệu, mình là Hồng Mỹ, lớp trưởng, cái này chắc cậu cũng biết rồi. À, mà cậu ở đâu vậy? Sao lại chuyển tới đây học?

Hồng Mỹ nhìn cậu thắc mắc hỏi.

- Chẳng phải tôi đã nói lý do ở lớp rồi sao?

Dương đáp lại một cách thẳng thắn với vẻ mặt lạnh lùng khiến Hồng Mỹ có chút gì đó xấu hổ. Mặc cho Hồng Mỹ cứ hỏi cậu cứ ngồi bơ ra đó không trả lời, lâu lâu gật đầu cho có lệ làm cậu chẳng tài nào nuốt nổi cơm vào bụng vì bị làm phiền.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Gì Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Hương Dương lững thững đi trên dãy hành lang về lớp học, trên tay cầm hộp sữa vinamilk mới mua.

- Này, đi đâu thế Hương Dương?

Khôi từ đâu đi ra chắn ngang đường Hương Dương, đi theo còn có hai tên bạn của cậu ta. Cậu ta vốn dĩ là đầu gấu của trường thích cô chỉ vì cô giúp cậu ta trả tiền cơm, khi cậu ta quên mang theo tiền từ đó cậu ta cứ bám theo cô hoài. Cũng chính cậu ta là nguyên nhân khiến cô bị bọn Tuyết Lê đánh cho tới hoa lá vì ghen.

- Tôi lạy cậu, đừng bám theo tôi nữa. Tôi đi đâu không liên quan tới cậu, tránh ra.

Hương Dương nói giọng dứt khoát, nét mặt cực kì nghiêm túc rồi lách sang bên thắng về phía trước nhưng lại bị cậu ta chặn lại không cho đi.

- Đi uống trà sữa cùng với mình đi, Hương Dương.

Khôi cố níu tay Hương Dương lại, năn nỉ cô với điệu bộ làm nũng.

- Trời ơi, làm ơn tránh ra ra đi... Tôi không thích đùa giỡn với cậu, lỡ như bạn gái cậu thấy được thì sẽ không để yên cho tôi đâu. Với lại tôi có bạn trai rồi...

Nghe Hương Dương có bạn trai, Khôi như đờ người nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên và có sự hụt hẫng nhưng cậu ta không tin cô có bạn trai, vì có thấy cô đi với cậu con trai nào đâu.

- Mình không tin, bạn trai cậu đâu, tên gì, học lớp nào, sao mình không biết cũng không thấy mặt?

Khôi thắc mắc hỏi liên tục khiến Hương Dương cảm thấy có chút lúng túng, ngập ngừng không biết nói sao, thì như một có một điểm sáng khi Khánh Dương vô tình đi ngang qua. Hương Dương vội kéo tay Khánh Dương làm cậu vô cùng ngạc nhiên.

- Đây là bạn trai tôi đây.

Hương Dương lên giọng nói, ánh mắt ngược lên nhìn Khánh Dương vì cậu khá là cao, khoảng tầm 1m83, mỉm cười với cậu nhưng trong ánh mắt như sự van nài: "làm ơn giúp tôi đi..."

- Cái thằng mới chuyển tới đây sao? Là bạn trai cậu?

Khôi nói giọng đều đều, đưa tay chỉ thẳng vào mặt Khánh Dương nhìn cô.

Khánh Dương gạt tay Hương Dương, nét mặt vô cùng lạnh lùng pha sự khó chịu rồi buông một câu phủ phàng:

- Tôi không phải là bạn trai của cô gái này. Hai người tự xử với nhau đi, đừng lôi người khác nào. Phiền phức!

Dứt lời, Khánh Dương đi thẳng một mạch bỏ lại phía sau cô gái nhỏ bé với ánh mắt thất vọng, nhưng xoáy sâu bên trong là ngọn lửa ngầm sắp phun trào.

- Vậy là cậu không có bạn trai nhé, mình sẽ quyết tâm theo đuổi cậu, Hương Dương à.

- Tránh ra! Theo đuổi gì, về mà lo cho con Tuyết Lê của cậu đấy.

Hương Dương đẩy Khôi, hậm hực chạy về phía Khánh Dương đang đi cầm hộp sữa ném mạnh vào lưng cậu, làm cậu giật mình và cảm thấy đau một cách đột ngột quay người lại nhìn.

- Cậu đúng là cái đồ có khuôn mặt khó ờ. Giúp người thì giúp cho chót đi, cậu giúp tôi làm bài thi được thì chẳng lẽ cái này cậu không giúp tôi được sao? Vì trong lớp tôi không có lấy một người bạn, nên không có ai ngồi với tôi hết, cậu là người đầu tiên ngồi với tôi đây và giúp đỡ tôi đây. Định làm bạn với cậu mà cậu lại tảng đá như vậy... Tôi còn chưa tính chuyện cậu đập bẹp hộp sữa của tôi đâu đấy.

Hương Dương nói một tràng, bao nhiêu cảm xúc tuôn trào rồi lảng lảng đi về lớp. Khánh Dương như đứng đờ ra đó, chẳng hiểu Hương Dương đang nói gì nhưng suy nghĩ lại những gì mà Hương Dương nói, cậu nghiệm ra một điều: "chắc cái bạn nữ đó bị bạn bè tẩy chay và ăn hiếp dữ lắm... Nhưng mình để tâm làm gì chứ?" Cậu mặc kệ, đi về lớp.

Vừa về tới lớp, nghe thấy tiếng khóc nức cùng lời than thở: "Cái trường này thật bất công mà... Đi học toàn bị nó ăn hiếp thôi... Đến nỗi không có một người bạn luôn..." đó là Hương Dương, cô ngồi ôm lấy cái balo khóc nức giờ.

Khánh Dương đi tới chỗ ngồi kéo cái balo của mình lại, khiến Hương Dương suýt chút nữa đập đầu xuống bàn, nên cô ngẩng mặt lên nhìn cậu gần giọng nói:

- Cậu làm gì cái quỷ vậy? Ngay cả chỗ ngồi của tôi mà cậu cũng chiếm được cơ mà.

- Cậu làm bản ba lo tôi đấy.

Khánh Dương nói một câu không liên quan khiến Hường Dương khóc to hơn khiến cậu có chút lúng túng. Vội lấy cái khăn đồng phục ném vào mặt Hường Dương, cô lấy đó lau nước mắt nước mũi tề le của mình.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Gì Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Sau khi khóc một trận, chút hết những cảm xúc kiềm nén trong lòng, Hường Dương đã đánh một giấc ngủ suốt nguyên tiết học văn, vì cô ngồi bàn cuối phía trong nên không bị phát hiện.

“Rằm”

Hường Dương giật mình tỉnh dậy thì hầu như cả lớp đều đã về gần hết, chỉ còn lại Khánh Dương và một số thành phần cá biệt. Cái đập bàn đó khiến Khánh Dương có chút giật mình nhưng lại nhanh chóng lấy lại sự bình thản của mình, nhanh chóng bỏ sách vở vào balo.

- A, xin lỗi cậu nha Khánh Dương. Cái này mình muốn nói riêng cái con Hường Dương này đó mà... Mà về làm hết bài tập sinh này cho bọn tao nghe chưa... Nhớ làm cho đúng đấy, nhất là của Hồng Mỹ biết chưa...

Tuyết Lê vừa nói vừa cười nhìn Hường Dương, ánh mắt nhìn cô đầy những lời hàm ý trong đây rồi ném tới năm hay sáu cuốn tập dưới bàn của cô. Nghe Tuyết Lê nói vậy, Hồng Mỹ vội kéo tay Tuyết Lê lại, nhìn Khánh Dương gượng cười rồi nói, tỏ ra vẻ hiền dịu:

- O...o, mình đâu có nhờ Hường Dương làm đâu... Mà Dương này, không phải nói Dương cậu đâu, đừng nhìn tôi... Khánh Dương này... tôi nay bạn có làm gì không?

- Tôi làm gì không liên quan tới mấy cậu.

Khánh Dương buông một câu thẳng thắn, nét mặt lạnh lùng rồi đứng dậy mang ba lô rời khỏi lớp, làm Hồng Mỹ hụt hẫng, bậm môi xị mặt xuống như cái bánh bao chiều.

- Tại cậu đấy, Tuyết Lê.

Hồng Mỹ hậm hực, bực bội đi luôn.

- Hồng Mỹ... mà nhớ làm bài đầy đủ đấy, mai không có chết với bọn tao.

Tuyết Lê ra lời đe dọa rồi nhanh chóng chạy theo Hồng Mỹ. “Mấy con người này thật là... mình xuống ngay chỉ bị bọn nó ăn hiếp mãi thôi... Bọn nó cũng biết mình học ngu sinh mà còn nhờ...” Hường Dương than thở, bỏ sách vở vào cặp lết về nhà.

Hường Dương thần thờ đi bộ trên đường về nhà, đúng lúc tình cờ gặp Khánh Dương cũng đi cùng đường. Nhưng cậu lại chẳng ngó gì Hường Dương lấy một lần, cô chạy tới gần cậu đưa ngón tay chọc vào cánh tay cậu.

- Đây, trả áo cho cậu đấy.

- Bắn, không lấy.

Khánh Dương nói câu cụt ngủn hơi phù phàng, nét mặt vẫn giữ trạng thái tảng đá, cực kì nghiêm túc. Sai bước chân đi chậm rãi làm Hường Dương phải bước thật nhanh, nói thẳng ra là do chân cậu dài. Cô không theo kịp cậu nên chạy thẳng về phía trước một đoạn thì chợt dừng lại trước cây mận sai quả đầy cây. Cô đã canh me nó lâu rồi nhưng không dám hái, sẵn tiện đây không có ai ở nhà cô cố chò tay nhón chân hết cỡ để hái cái chùm mận đỏ mọng trên cao kia. Nhảy hoài đến học hơi mà cô không hái được nên có chút bực mình, nên quay sang nhờ Khánh Dương.

- Đây Khánh Dương, hái chùm tôi chùm mận kia được không? Năn nỉ đó... Tại chiều cao tôi không đủ...

- Tự đi mà hái...

Khánh Dương lại phù phàng đi lướt qua mặt Hường Dương, khiến cô chỉ muốn quăng cái cặp vào người cậu. Cô nhăn mặt tự hái cho xong, cố nhảy lên làm đủ kiểu thì bất cần nhảy kiểu gì trẹo chân ngã bịch xuống mặt đường một cách đau đớn. Khánh Dương quay lại xem thử thì cô ngồi chèo queo như trái mít ướt vậy.

- Này, của cậu đấy. Ai bảo thấp chỉ rồi chẳng được tích sự gì?

Khánh Dương đi lại với tay hái chùm mận đỏ đưa cho Hường Dương, rồi nói một câu như đụng chạm đến nỗi đau của cô vậy, nhưng đó điều hiển nhiên không thể chối cãi. Nghe Khánh Dương nói câu đó, cô có chút nổi nóng trong người:

- Tôi như vậy mà thấp sao? Cậu cao hơn tôi hơn hai mấy phân chứ nhiều? Đã bảo hái dùm rồi mà...

- Này, cây mận đỏ là của nhà tôi đấy. Có muốn ăn thì vô trong bắt thang lên mà hái...

Dứt lời, Khánh Dương mở cổng đi thẳng vào trong nhà của mình, mặc kệ Hường Dương mặt nhăn nhó ngồi đó. “Ừa, đó nhà cậu ta sao? Ở đối diện nhà mình sao mình không biết gì ta? À mà hình như cậu ta mới chuyển tới hay sao đấy...” Cô lăm bằm một mình như con tịt kị, tay cầm lấy chùm mận chín đỏ chẳng biết nên khóc hay cười nữa.

(còn)

Bạn đang đọc truyện *Em Là Gì Của Anh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Giờ Hường Dương mới biết cái cậu tên Khánh Dương đó là hàng xóm đối diện nhà mình, vừa mới chuyển tới tới hôm qua và cậu ở một mình trong căn nhà đó. Cậu là một người xuất thân khá là bí ẩn, mà căn nhà to trước mặt đó không ai ở cũng đã khá là lâu rồi.

- Tôi đã nói rồi, anh đừng có tới đây? Khi nào tôi cần tôi sẽ gọi. Anh không sợ bị bọn chúng phát hiện sao?

- Bà chủ muốn tôi đến xem tình hình của cậu như thế nào thôi. À, bà chủ còn gửi cho cậu một số hồ sơ danh tính của cậu, cậu cầm lấy khi nào cần cậu sử dụng. Cậu hãy cẩn thận, đừng để bọn chúng phát hiện nơi ở của mình.

...

Sáng hôm sau

Khánh Dương dắt xe đạp chuẩn bị đi học, vì cậu làm biến đi bộ nên đi xe đạp cho nhanh. Đang định đạp đi thì Hường Dương chạy lại leo lên phía sau xe của cậu khiến cậu có chút ngạc nhiên, quay ra sau nhìn cô.

- Cậu cho tôi đi ké với, hôm nay tôi phải đi học sớm để trực nhật. Cảm ơn cậu nha, bạn hàng xóm mới.

Hường Dương vừa nói vừa nhìn cậu nở nụ cười tươi không một chút ngại ngùng. Khánh Dương chẳng biểu lộ cảm xúc gì trên khuôn mặt, đành đạp xe chở Hường Dương đi tới trường như sự ép buộc vậy. Cậu cảm thấy cái cô bạn mới gặp ngày hôm qua này gây phiền phức cho cậu, nhưng có điều gì đó thú vị ở cô gái này.

Vừa tới trường, Hường Dương chạy vù lên lớp, nhanh tay cầm chổi quét lớp một cách thần tốc. Khánh Dương để balo đó với cái điện thoại trên bàn rồi đi đầu mất, trong lớp chỉ có mình Hường Dương đang đứng trên ghế nhón chân lau bảng.

“Phịch”

Hường Dương ngã nhào xuống nền khi đang lau bảng, ôi cái bàn tọa cô đau dữ dội muốn ứa ra cả nước mắt.

- Ha ha... đáng đời mày... Đau lắm đúng không nhi... Mới sáng mà vui quá đi...

Tuyết Lê cùng đồng bọn cười phá lên thích thú khi cổ tình đẩy ghế làm Hường Dương bị ngã, rồi còn lấy balo của cô mở ra đổ hết đồ dùng học tập, sách vở xuống nền.

- Nó làm hết bài tập sinh cho bọn mình rồi nè Hồng Mỹ.

Tuyết Lê tươi cười lật cuốn vở ra cho Hồng Mỹ xem.

- Các cậu thật quá đáng, tôi đã làm gì các cậu mà các cậu đối xử với tôi như vậy chứ? Hồng Mỹ, cậu là

lớp trưởng học giỏi hơn tôi mà, cậu sợ tôi cướp lấy học bổng của cậu sao?

Hường Dương nói giọng đầy uất ức, ánh mắt uơn ướt những giọt nước mắt sắp rơi nhưng cô sẽ không cho nó rơi trước mặt họ. Hồng Mỹ nghe cô nói vậy cũng có chút chột dạ.

- Ủa, thì đơn giản bọn tao ghét mày thôi... Đồ nhà nghèo, không cha không mẹ... kệ nó đi Hồng Mỹ, chúng ta đi sáng thôi. Mà này nghe nói, Khánh Dương học giỏi lắm đấy, tớ mới xem bảng điểm cậu ấy nộp vào trường, điểm cao quá trời, hai năm liền đều học sinh giỏi đấy.

Tuyết Lê cùng Hồng Mỹ vừa đi vừa nói chuyện rồi rời khỏi lớp học. Hường Dương gượng người ngồi chồm hóm nhặt lấy sách vở bút viết bỏ lại vào trong cặp, mặt nhăn lại vì cái đau đột ngột vừa rồi. Khánh Dương đi vào thấy vậy đi thẳng một lèo vào chỗ ngồi làm ngo.

“Reeng” chuông vào lớp vang lên, tất cả học sinh đều chạy toán loạn vào lớp. Hường Dương cũng nhanh chân chạy thật nhanh trước khi thầy chủ nhiệm vào, nếu không cô lại bị phạt thì toi vì cô đi đồ rác nên phải như vậy. Cũng may cô kịp lúc, nhưng khi định về chỗ ngồi thì chỗ của cô lại có một nữ sinh lạ ngồi đó làm cô đứng trơ trọi, bơ mặt ra nhìn.

- Ê, Hường Dương, mày bị mất chỗ ngồi rồi... Lo mà đi kiếm chỗ khác ngồi đi... A hay ra ngồi chỗ trống rác ấy... Ha ha...

Cả bọn Tuyết Lê cùng vài nam sinh trong lớp cười phá lên, còn Hồng Mỹ mặt xị xuống khi thấy có nữ sinh ngồi cùng Khánh Dương. Ngoại trừ Khánh Dương chẳng phản ứng gì, nhưng cậu lại có chút khó chịu khi người ngồi cùng cậu là người học cùng trường cậu từ lâu, khi nghe tin cậu chuyển trường thì cũng chuyển theo luôn, đó là Ngọc Linh.

- Chỗ này của bạn sao?

Ngọc Linh nhìn Hường Dương hỏi với giọng nhẹ nhàng. Hường Dương không nói gì chỉ gật đầu đáp.

- Vậy để mình qua chỗ khác vậy?

- Không cần đâu! Bạn cứ ngồi đó đi... Để mình ngồi đây cũng được...

Hường Dương gượng cười, quơ tay từ chối rồi đành ngậm ngùi ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Khôi làm cậu ta vui mừng khôn xiết.

- Haha cuối cùng Hường Dương cũng chịu ngồi với mình rồi, có gì cậu kèm tớ học nhé.

Hường Dương định ngồi xuống chỗ đó thì Khánh Dương kéo lại ấn người cô ngồi xuống chỗ cậu mà vốn dĩ là của cô, khiến cô vô cùng ngạc nhiên, ánh mắt to tròn nhìn cậu. Cậu ngồi cùng chỗ với Khôi khiến cậu ta đập tắt nụ cười, đổi lại ánh mắt khó ưa nhìn Khánh Dương. Còn Ngọc Linh thì có đôi chút hụt hẫng.

- Sữa của cậu đấy? Tôi đền cho cậu. Khánh Dương ném hộp sữa lên bàn trước mặt Hường Dương làm cô đơ ra.

- Hình như cậu khá là thân với Khánh Dương đấy nhỉ? Tôi học cùng lớp với cậu ấy hai năm rồi mà cậu ấy luôn lạnh lùng lắm. Mà cậu tên gì vậy?

Ngọc Linh nhìn Hường Dương nói giọng đều đều, ánh mắt nhìn Hường Dương chằm chằm. Hường Dương nhanh chóng trở lại bình thường rồi trả lời:

- Tớ là Hường Dương. Thật sự ra tớ không có thân thiết gì với cậu ta đâu, chỉ là bạn bè hàng xóm nên quan tâm nhau tí thôi... hihi...

Và trong suốt buổi học đó, Hường Dương học không được yên vì bị cô bạn mới Ngọc Linh nói khá nhiều, nhưng cô cũng dần cảm thấy khá là thân thiết với cô nàng. Kể ra thì cô và Ngọc Linh cũng khá là hợp nhau. Cho đến khi ra về, Ngọc Linh chạy theo Khánh Dương, còn Hường Dương thì lảo đảo phía sau, “chắc mình không có cơ hóa dưng về quá... thôi đi bộ về cho rồi.”

- Khánh Dương, nhà bạn ở đâu vậy? Nghe nói bạn chuyển nhà nên mọi người đi tìm nhà bạn mà không biết đấy...

Ngọc Linh cố gắng hỏi nhưng Khánh Dương im lặng chẳng trả lời, dắt xe đạp ra.

- Cậu không trả lời cũng được trước sau gì cũng biết, chúng ta về chung nha...

Ngọc Linh mỉm cười nói, nhìn cậu như chờ đợi cậu gật đầu đồng ý nhưng cậu vẫn không đáp lại. Đúng lúc Hường Dương đi tới nên cậu dắt xe đạp đi lại nói:

- Leo lên xe, tôi trở về!

- Thật hả? May quá đi, không phải mất lết bộ về nhà... À tí cậu cho tôi hái mấy trái mận nha...

Hường Dương vui vẻ ngồi phía sau xe của Khánh Dương, rồi cậu đeo cô đi thẳng về phía trước khiến Ngọc Linh vô cùng hụt hẫng và có chút ghen tị với Hường Dương.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Gì Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

- Này, Ngọc Linh mới chuyển tới là bạn học cùng trường với cậu hả? Nhìn bạn ấy xinh ghê, còn cao nữa chắc cũng 1m70 đấy, hợp đứng với người cao như cái xào như cậu đấy.

Hương Dương ngồi sau xe mỉm cười nói giọng đều đều, ánh mắt tỏ ra ngưỡng mộ. Làn gió làm bay mái tóc lòa xòa của cô.

“Kít”

Hương Dương như nhào cả người về phía trước, va cái mặt vào lưng Khánh Dương làm cô giật mình khi Khánh Dương dừng xe đột ngột.

- Đi xuống, tới nhà cậu rồi đấy.

Khánh Dương nói giọng trầm thấp pha sự lạnh lùng, nhưng không nhìn Hương Dương. Hương Dương bước xuống xe chưa kịp nói gì thì cậu dắt xe đạp mở cổng vào trong nhà của mình.

- Đợi đã, cậu có cùng tên tôi!

Hương Dương vội chạy theo thì đúng lúc Khánh Dương đóng sầm cánh cổng lại mà không quay lại nhìn, nó vô tình đập mạnh vào người Hương Dương khiến cô ngã nhào ra sau một cách đau đớn, thấu tận mây xanh làm cô la lên một tiếng kêu đau đớn:

- Ui da, đau quá đi mất. Ôi cái mặt của tui, chắc gãy sống mũi rồi...

Khánh Dương quay người lại khi thấy tiếng kêu la của Hương Dương, cậu thở phắt một cái đầy nặng nề, nhú mày nhìn Hương Dương.

- Này, sao cậu đóng cổng mà không nhìn trước sau vậy? Đau quá đi mất!

Hương Dương lên cao giọng nói, nét mặt nhăn nhó. Khánh Dương im lặng chẳng nói gì, dựng xe đạp để đó đi tới đóng cổng lại rồi đi thẳng vào trong nhà, làm Hương Dương như bơ ra đó dờ khóc dờ cười khi thấy thái độ vô tâm vô đối của Khánh Dương: “Cái cậu này, tưởng đâu ra đờ mình nào ngờ lại đi đóng cổng rồi đi thẳng vô trong nhà luôn... Sao lại có loại người vô tâm thế không biết?”

...

Tối, một mình Hương Dương lang thang trên con đường vắng tanh không bóng người qua lại, chỉ có những cột điện đường sáng trưng rọi xuống mặt đường. Vì cô đi ra cửa hàng tiện lợi học bài nên về hơi muộn làm cô có cảm giác hơi sợ sợ. Những bước chân đi thật nhanh, cô chỉ mong mình về đến nhà mà thôi.

Đột nhiên, có một người thanh niên mặc đồ đen từ trên xuống dưới, đội chiếc mũ lưỡi trai che đi nửa khuôn mặt đi ngang qua Hương Dương khiến cô có chút giật mình, một mùi hương bạc hà thoảng qua khe xông vào cánh mũi cô. Cô nhìn thoáng khuôn mặt chợt nhận ra đó là Khánh Dương vội thốt lên:

- Khánh Dương, cậu đi đâu vào giờ này thế?

“Haiz... sao lại gặp đồ phiền phức ở đây chứ? Thiệt tình...” Cậu lẩm bầm trong miệng vì đang có người theo dõi cậu phía sau, đã vậy lại tình cờ gặp Hương Dương ở đây. Cậu cô đi thật nhanh về phía trước để tìm cách cắt đuôi chúng nhưng Hương Dương cứ bám theo, vì cô thật sự rất sợ khi đi một mình trên con đường vắng thế này.

- Mà này, đợi tôi đi với? Sao cậu đi nhanh thế, chân dài đi từ từ thôi! Ủa, mà hình như có ai đó cứ đi theo chúng ta hoài vậy...

- Thật là... điên mất thôi!

Khánh Dương nắm lấy tay Hương Dương chạy nhanh về phía trước, bọn chúng nhanh chóng đuổi theo sau. Hương Dương chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa mà cứ chạy bán sống bán chết như vậy. Rồi cậu nhanh chóng kéo Hương Dương vào trong một con ngõ nhỏ chốn.

- Này, có chuyện gì vậy? Mấy người đó là ai? Tại sao lại đuổi theo cậu vậy?

Hương Dương vừa thở hồng hộc vừa nhìn Khánh Dương hỏi.

- Im lặng đi, muốn chết hả?

Khánh Dương gầm giọng nói, nét mặt vô cùng lạnh tanh khiến cô có chút giật mình, ánh mắt quan sát xung quanh. Bọn chúng đều chạy vụt qua rồi nhanh chóng tản ra vì không tìm thấy cậu. Lúc này cậu mới thở phào nhẹ nhõm đi ra, tay khẽ kéo mũ lưỡi trai xuống, Hương Dương nhìn cậu chằm chằm này giờ, nhìn cậu không khác gì một tên xã hội đen cả.

- Rốt cuộc cậu là ai? Có chuyện gì xảy ra với cậu hay sao mà phải chạy trốn thế?

Hương Dương tò mò hỏi, nhưng không dám nhìn thẳng vào mặt cậu.

- Tôi là tôi. Tốt hơn cậu đừng quan tâm đến chuyện của tôi, về đi.

Nói rồi, Khánh Dương đi thẳng một mạch không quan tâm gì, để cô đứng đó một mình trong bóng tối cô quạnh. Cô cảm thấy như dựng cả tóc gáy vội chạy thẳng một lèo về nhà.

...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Gì Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sáng hôm sau, tại lớp học Hương Dương nằm gục đầu lên bàn ngủ gà ngủ gật vì cả đêm cô không ngủ được, do suy nghĩ chuyện xảy ra tối qua. Cái miệng cô hở ra cùng tiếng thở khò khè khiến ai nấy nhìn vào chỉ biết lắc đầu buồn cười. Khánh Dương ngồi bàn kế bên thấy vậy đành bó tay, con gái gì chẳng để ý tứ gì cả, cậu lấy cái áo khoác đồng phục đứng dậy phủ lên đầu Hương Dương, làm như vậy cho đỡ quê thay. Rồi còn âm thầm bỏ hộp sữa vào cặp cho cô sau đó nhanh chóng về chỗ ngồi.

- Hương Dương, mình có mua... Ồ bị sao thế...

- Im lặng đi!

Khánh Dương buông một câu ngắn gọn, đưa tay nắm áo Khôi kéo lại làm cậu ta ngạc nhiên.

- Để yên cho người khác ngủ.

- Ồ thì ra đang ngủ, chắc thức khuya học bài cho bọn con Tuyết Lê với con lớp trưởng, suốt ngày cứ bị bọn nó bắt nạt hoài. Học thì chẳng ra đầu vào đầu mà thi làm bài đùm bọn nó, học giỏi được môn toán còn lại mấy môn tệ hại vậy mà cứ nhờ Hương Dương làm hoài.

Khôi cần nắn, ánh mắt lo lắng nhìn Hương Dương, rồi khẽ đặt hộp xôi vừa mới mua vào trong hộp bàn của cô rồi về chỗ ngồi. Ngọc Linh đứng ở cửa lớp nhìn thấy hành động của Khánh Dương khẽ nói thầm: "Cứ chỉ Khánh Dương nhưng đang quan tâm tới bạn ấy thì phải, từ trước tới giờ học chung với cậu ấy có bao giờ thấy cậu ấy làm như vậy đâu?" Ngọc Linh thôi không nghĩ nữa, mà bước vào lớp, tới chỗ ngồi của mình, khẽ mỉm cười nhìn Khánh Dương nhưng cậu lại chẳng để ý gì mà làm lo.

- Hương Dương... Hương Dương...

- Gì vậy?... Ủa, Ngọc Linh hả? Cậu tới hỏi nào vậy?

Hương Dương giật mình tỉnh dậy mơ mơ màng màng khi bị Ngọc Linh gọi dậy, Linh khẽ nhìn cô nở nụ cười hiền dịu.

- Ủa, áo của ai đây? Đây Khánh Dương, áo của cậu phải không?

Hương Dương chồi đầu qua nhìn cậu hỏi mà chẳng thấy cậu phản ứng gì, chỉ thấy dán mắt vào điện thoại.

- Hương Dương ăn sáng chưa? Ăn cùng mình cho vui nha...

Ngọc Linh vui vẻ nói, lấy trong cặp ra hộp cơm trứng cuộn nhìn rất là ngon mắt.

- Chưa! Ủa, hộp sô-ô ở đâu ra vậy? Quầy, trong cặp còn có sữa nữa này...

- Sô-ô mình mua cho cậu đấy, ăn đi để có sức học.

Khôi nhìn Hương Dương nói giọng đầy hóm hỉnh.

- Vậy hộp sữa của cậu luôn hả?

- Không phải!

- Là của cậu hả, Khánh Dương?

Hương Dương nhìn cậu hỏi nhưng chẳng thấy cậu lên tiếng nên đành thôi, cầm ống hút đâm vào hộp sữa uống ừng ực.

- Hường Dương, cậu ăn quả dâu tây này đi ngon lắm đấy.

Ngọc Linh mở hộp dâu tây đưa trước mặt Hường Dương mỉm cười nói nhẹ nhàng. Hường Dương ngượng ngùng nhìn Linh với ánh mắt chứa đựng cảm xúc xao động rồi nói:

- Đây là lần đầu tiên có người bạn quan tâm đến tớ đấy. Cậu là người bạn đầu tiên, à không phải nói đúng hơn người bạn đầu tiên của mình là Khánh Dương rồi đến cậu.

- Thật vậy sao?... Thôi Hường Dương ăn đi! Uhm... Khánh Dương, Khôi... hai bạn ăn cùng cho vui nha.

Ngọc Linh nói, cầm quả dâu đưa trước mặt Khánh Dương, ánh mắt nhìn cậu như sự chờ đợi. Còn Khôi thì rất là hào hứng xông lại ăn tới tấp một cách vô cùng tự nhiên. Thấy Khánh Dương cứ ngồi bơ ra đó mà chẳng quay lại lấy dâu ăn khiến Ngọc Linh đưa muống mồm cả tay, Hường Dương đứng dậy lấy quả dâu trong tay Linh cho vào miệng Khánh Dương một cách bất ngờ, khiến cậu như đứng hình, Linh và Khôi bơ ra dừng mọi động tác.

- Làm gì vậy hả?

Khánh Dương nhìn Hường Dương gằn giọng nói, ánh mắt sắc lạnh như viên đạn muốn xuyên thủng đối phương vậy, cậu lấy quả dâu trong miệng ra ném thẳng vào sọt rác. Điều đó khiến Ngọc Linh cảm thấy có chút hụt hẫng.

- Nay sao không ăn mà vứt đi thế? Sao cậu phũ phàng vậy?

Hường Dương trách móc.

- Phũ phàng?... Tôi là người như vậy đấy.

Nói rồi, cậu đứng dậy đi ra khỏi lớp nghe điện thoại khi có ai đó gọi tới. Hường Dương chạy theo sau cậu thì có hai người mặc đồ đen từ đâu đi tới nói gì đó với Khánh Dương, rồi cậu cùng hai người đó nhanh chóng rời đi với vẻ lén lút. Hường Dương thấy vậy lên đi theo sau để xem có chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Gì Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Tại phía nhà kho của trường, Hường Dương đứng ở ngoài lén nhìn vào qua khe cửa nhỏ, nhưng cô chẳng thấy gì ngoài phía sau lưng Khánh Dương và khuôn mặt nghiêm nghị đầy vẻ sắc lạnh. Cô không nghe được học đang nói gì cả, cố gắng lắng nghe cũng chỉ nghe chữ được chữ mất mà thôi, trong đầu cô xuất hiện những câu hỏi thắc mắc: “Rốt cuộc hai người đó là ai? Sao lại có vẻ lén lút như thế?...”

- Đây là thẻ VIP đen mà ba cậu đã cấp cho cậu chủ. Cậu chủ tạm thời cứ ở căn nhà đó đi, khi nào mọi việc ổn thỏa chúng tôi sẽ báo cho cậu chủ biết tình hình, để cậu quay trở về Mỹ. Bọn chúng đang tìm cậu khắp nơi, nên cậu hãy đề phòng.

- Tôi biết rồi. Các người đừng đến trường tìm tôi, như vậy tôi sẽ bị nghi ngờ đấy.

Khánh Dương nói giọng trầm thấp, cầm lấy cái thẻ VIP cho vào túi quần.

- Còn nữa, tối nay có việc cần cậu làm, súng và đạn chúng tôi sẽ gửi tới cho cậu.

“Súng?... Đạn?... Cậu ta...” Hường Dương áp úng trong miệng với vẻ ngạc nhiên khi nghe những gì họ nói.

- Nay, còn kia mày đang làm gì ở đây vậy hả? À... Mày định ăn cắp đồ trong nhà kho của trường chứ gì? Hay là định cúp tiết đây...

Tuyết Lê lên giọng, vẻ mặt vênh lên nhìn Hường Dương khiến cô giật mình, không biết từ đâu chui ra nữa.

- Hình như bài kiểm tra toán của cậu được điểm cao lắm đấy Hường Dương, điểm chỉ sau Khánh Dương có 0,5 thôi. Cậu quên bọn tôi đã nói gì với cậu rồi hay sao? Hay cậu định giành học bổng của tôi?

Hồng Mỹ nói giọng nhẹ nhàng nhưng nghe không lọt vào lỗ tai của cô tí nào, cảm giác như cô chuẩn bị hành hạ da thịt nữa cho xem. Cô nhìn thẳng vào Hồng Mỹ và Tuyết Lê đáp trả lại một cách thẳng thắn:

- Tôi không có ý định giành lấy học bổng của cậu đâu Hồng Mỹ. Tôi tự biết sức lực của mình, còn hơn ai kia bắt tôi làm bài để nâng cao thứ hạng của mình, còn tôi lại thấp hơn cậu trong khi tôi thừa sức để đẩy cậu xuống từ thứ hai xuống thứ ba đấy lớp trưởng à.

“Chát” “Phịch”

Hương Dương bị Hồng Mỹ tát mạnh vào mặt rồi còn bị Tuyết Lê đẩy nữa, đúng lúc Khánh Dương mở cửa làm cô ngã lăn quay từ bậc thềm xuống một cách đau dữ dội, số của cô chỉ suốt ngày bị ngã mà thôi. Đầu cô bị va đập xuống nền chảy máu tề tề, nhò xuồng từng giọt thấm vào cổ áo.

- Khánh Dương, cậu ở trong nhà kho làm gì vậy? À, mà những cậu thấy không phải bọn tớ làm đâu. . .

Hồng Mỹ mỉm cười giọng gao nói nhưng Khánh Dương chẳng quay lại nhìn Hồng Mỹ lấy lấy một lần, nét mặt vô cùng lạnh lùng. Cậu đi xuống bế Hương Dương lên đi tới phòng y tế ngay lập tức trước ánh mắt ngạc nhiên của Hồng Mỹ và Tuyết Lê.

Tại phòng y tế, Khánh Dương để Hương Dương ngồi trên giường, đi tìm cô y tá nhưng lại không thấy thấy đâu.

- Đau quá đi mất? Trời ơi, máu chảy từa lưà hết?... Này, cậu mở cửa sao lại không để ý tới trước sau vậy?

- Có thấy gì đâu mà để ý. Ngồi im!

Khánh Dương nói giọng nghiêm túc, lấy miếng bông tẩm cồn mà cậu tự chuẩn bị lau đi vết thương bị rách một đường khá sâu trên đầu, làm cô cảm thấy vô cùng rất muốn hét lên nhưng cố kìm nén, tay siết chặt vào ga nệm.

- Mà này cậu làm bác sĩ hay sao mà biết sơ cứu vết thương vậy?

Hương Dương hỏi một câu có phần hơi ngớ ngẩn, nhưng chỉ là để làm cho bầu không khí bớt căng thẳng hơn thôi.

- Cứ cho là vậy đi!

Khánh Dương trả lời, chăm chú sát trùng vết thương trên đầu cô.

- À, mà lúc này cậu nói chuyện với ai thế?... Cái gì mà có súng đạn vậy. . .

- Quan tâm làm gì, im lặng mà sống, biết càng nhiều càng rước họa vào thân.

Khánh Dương trả lời với giọng đều đều, khẽ dán miếng băng gạc hơi mạnh tay làm cô nhăn mặt lại. Thật sự nghe Khánh Dương, chỉ càng khiến cô tò mò thêm về cậu mà thôi. Mà công nhận càng tiếp xúc càng thấy cậu cũng dễ gần, chỉ là do cậu lúc nào cũng vác tảng đá bên mình mà thôi với khuôn mặt khó ở pha sự đẹp trai với những góc cạnh không góc chết kia.

- Này, tôi hỏi cậu một câu nhá! Nếu một ngày nào đó tôi lỡ thích cậu thì sao? Cậu có đáp trả tình cảm của tôi không?

Đột nhiên Hương Dương lại hỏi như vậy, cô tự nghĩ lại tự nhiên mình lại hỏi câu ngu ngốc này, nét mặt trở nên đỏ ửng và cảm thấy xấu hổ.

- Không liên quan. Hỏi vớ vẩn!... Nếu mà có thích tôi cũng chỉ là cậu thích tôi, chứ tôi không thích cậu.

Khánh Dương trả lời một cách phũ phàng làm Hương Dương tụt cả hứng. “Xin đừng thích tôi. . . Tôi sẽ làm em đau đấy. . . Tôi không muốn như vậy, chúng ta cứ như thế này sẽ tốt hơn. . .” Đó là những gì mà cậu nghĩ trong đầu, ánh mắt chứa đựng một điều gì đó xa vời.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Gì Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Tại lớp học, mọi người đều có mặt trong lớp đầy đủ và đang hồi hộp chờ thầy đọc kết quả thứ hạng thi học kì vừa rồi.

- Đây là tờ kết quả thứ hạng điểm thi của lớp chúng ta. Ồ mà, Hương Dương đâu?...

- Dạ, em đây thầy!

Thầy chủ nhiệm nói, ánh nhìn xuống chỗ ngồi của Hương Dương, đúng lúc Hương Dương bước vào với miếng băng gạc trên đầu thu hút sự chú ý của mọi người trong lớp. Ngọc Linh nhìn cô với ánh mắt lo lắng khi thấy cô bị gì đó ở đầu, định hỏi thì thấy Khánh Dương bước vào nên thôi, trong đầu cô hiện lên với cái ý nghĩ: “Hai người đi cùng nhau sao? Dương à, sao bạn chưa lần nào để ý tới mình vậy?”

- Sao lúc nào em cũng vô lớp muộn vậy?... Kì này em làm tôi khá là ngạc nhiên đấy, xếp thứ hai trong lớp, thứ năm toàn trường vượt trội hơn so với lớp trưởng, nhờ điểm môn toán 9,5 kéo cho môn sinh tậ hại của em đấy. Lớp trưởng làm tôi hơi thất vọng đấy. . . Còn Khánh Dương đứng vị trí thứ nhất lớp và thứ hai toàn trường, em học có vẻ giỏi đấy.

“Thứ hạng đó là chuyện bình thường... vốn dĩ hồi mình học cấp 3 không đứng nhất thì cũng đứng hai thôi...” Đó là những gì Khánh Dương nghĩ trong đầu, cậu về chỗ ngồi của mình trong ánh mắt ngạc nhiên. Còn Hường Dương thì bị lỉnh những ánh mắt cay nghiệt của Hồng Mỹ và bọn Tuyết Lê.

...

- Hường Dương, đầu cậu bị sao thế?

Ngọc Linh lo lắng nhìn Hường Dương hỏi.

- À không sao, chỉ do mình bắt cần thôi. Mà sao nhìn Linh có vẻ buồn buồn, có chuyện gì sao vậy?

Hường Dương thắc mắc hỏi khi thấy vẻ mặt cô ỉu xiu như chiếc bánh bao chiều không bán được vậy.

- Cậu có giờ thích một ai đó chưa? Tớ thích cậu ấy 2 năm rồi nhưng chỉ đơn phương thôi, cậu ấy không bao giờ cười nhưng tớ vẫn thích vẻ lạnh lùng của cậu ấy, cậu học giỏi, mình hỏi bài cậu ấy luôn chỉ tận tâm cho mình nhiều khi còn làm đũa luôn đấy. Nhưng cậu ấy ít khi mở miệng chuyện nói lắm, nên mình không biết cậu ấy nghĩ gì nữa.

- Có phải người cậu nói tới là Khánh Dương phải không?

Hường Dương nhìn Ngọc Linh nhẹ giọng nói.

- Ừm! Tớ thấy cậu khá thân với Khánh Dương thì phải?... Tại tớ thích cậu ấy nên mới tìm cách dò lòng thông tin cậu ấy học trường nào để chuyển tới học cùng, vì cậu ấy đột nhiên chuyển trường không biết có chuyện gì.

“Thì ra... Ngọc Linh thích Khánh Dương...” Hường Dương suy nghĩ rồi trở nên trầm tư, đa sầu, khề thờ dài không biết nói gì.

- Hường Dương giúp mình nha, được không? Cậu tìm hiểu xem Khánh Dương thích ăn gì giúp tớ được không? Mà nhà cậu ấy chỗ nào vậy, vì tớ Khánh Dương hay trở cậu về. Tớ không chỉ duy nhất là thích đâu... mà còn hơn cả thích nữa...

Ngọc Linh nhìn Hường Dương như muốn cô giúp đỡ vì Ngọc Linh xem cô là bạn, sẽ giúp được cô gần gũi được với Khánh Dương hơn. Hường Dương chần chờ một lúc rồi cũng lên tiếng vì thấy ánh mắt long lanh của Ngọc Linh cứ nhìn cô như đợi cô gật đầu đồng ý vậy, nên cô đành chấp nhận đại thôi

...

Tối, Khánh Dương mặc nguyên một màu đen, đội mũ lưỡi trai kéo sụp xuống, lấy khẩu súng lên đạn kĩ càng sau đó nhanh chóng rời khỏi nhà thực hiện công việc được giao. Cậu nhanh chóng đi tới nơi bọn chúng tụ tập, với dáng vẻ bình thản cùng vẻ lạnh tanh trên khuôn mặt.

- Tới rồi kia... con trai của ông trùm xã hội đen khét tiếng sống ngầm phải đích thân ra mặt để giải quyết chúng ta đấy.

Tên cầm đầu trong nhóm băng đảng buôn bán ma túy có tiếng ra mặt nói.

- Các người theo dõi tôi cũng lâu đấy. Hôm nay, tôi sẽ tự tay tiễn đưa các người.

Khánh Dương trầm giọng nói không một chút ngần ngại, với vẻ thần nhiên.

- Haha... Tiên đưa, cậu tưởng dễ chắc... Mau xông lên xử thằng đó đi tụi bay...

Hắn cười lớn rồi ra lệnh cho bọn đàn em của mình xông lên một loạt tấn công Khánh Dương. Bằng sự nhanh nhạy, cậu nhanh chóng rút lấy khẩu súng ra bắn bọn chúng khiến chúng gục ngã. Nhưng bọn chúng khá là đông nên cứ liên tục tấn công cậu nên cậu phải sử dụng tay chân để giải quyết chúng bằng võ thuật đã được rèn luyện của mình.

- Ủa, phía trước kia có chuyện gì xảy ra thế nhỉ?... Hình như đánh nhau... mà cả đám đánh một hả... Khánh Dương? Người đang một mình đánh lại đám côn đồ kia không phải là Khánh Dương sao?

Hường Dương tình cờ nhìn thấy cuộc ẩu đả khi đi mua đồ, cô chỉ biết đứng đó nhìn mà không biết làm gì. Trong Khi Khánh Dương đang vô cùng đuối sức phải đánh trả bọn chúng, súng thì bị văng đi đâu mất thì bất ngờ có một tên cầm dao lao tới khiến cậu không kịp trở tay, đôi đồng tử giãn rộng nhìn.

“Phập”

- Hường Dương!

Hường Dương ngã xuống trong vòng tay Khánh Dương, nét mặt cậu vô cùng bất ngờ khi người bị đám không phải cậu mà Hường Dương. Cậu không biết cô từ đâu lao ra đỡ cho cậu nhất đao này nữa. Cậu vô cùng rối trí, ánh mắt hiện lên tia đỏ giận dữ mà xông lên đánh bọn chúng. Hường Dương đau đớn nằm dưới mặt đường, máu từ vùng hông chảy ra, mắt lơ đãng chìm vào trong vô thức.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Gì Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Sáng, tại bệnh viện.

- Chú đã xử lý sạch hiện trường tối qua chưa? Khánh Dương đứng trước phòng chăm sóc đặc biệt nơi Hường Dương đang ở trong đó, ánh mắt nghiêm túc nhìn quản lý nói.

- Đã giải quyết rồi thưa cậu, tôi đã mua chuộc cảnh sát rồi, cậu đừng lo. Mà cô bé đó...

- Đừng bận tâm, tôi sẽ có cách để cô gái đó im miệng. Hôm khác bảo ba tôi đừng giao tôi những công việc giết người này nữa. Bảo với ba tôi rằng, tôi sẽ không quay trở lại Mỹ nữa. Còn nữa, nói ông ấy giải quyết nhanh việc tổ chức gì của ông ấy đi, tôi chán ngấy với cái việc giả danh đi học, cứ sống ầm dật vậy hoài, tại sao tôi không lại sống với thân phận thật của mình được chứ?

Khánh Dương nói giọng trầm thấp, nét mặt cực kì nghiêm túc, ánh mắt hiện lên sự căm phẫn, uất ức bị chôn vùi được khơi lại.

- Cậu đừng trách ông chủ, mọi thứ đều chỉ muốn tốt cho cậu thôi, dù sao cũng chỉ có mình cậu là người duy nhất thừa kế tập đoàn CS mà thôi.

- Tôi không cần! Thứ tôi cần là tự do kia! Thôi chú về đi.

Dứt lời, Khánh Hân lạnh lùng quay người mở cửa đi vào trong, thì một tiếng “A” vang lên và chủ nhân của tiếng kêu thất thanh đó không ai khác là Hường Dương. Cô ngã sõng xoài dưới nền gạch khi vô tình nghe cuộc trò chuyện của Khánh Dương, thì cậu đột ngột mở cửa đi vào làm cô bị cánh cửa đập vào người, cô chuyên gia bị như vậy như chỉ toàn do Khánh Dương làm mà cậu chẳng biết gì.

- Đau quá!

Hường Dương nhắm mắt ôm lấy bên hông đau dữ dội của mình. Khánh Dương vội bế cô lên giường bệnh nằm, ánh mắt lo lắng rồi hỏi:

- Có sao không? Sao lúc nào cũng đứng cửa chi vậy?

- Chỉ là tôi muốn ra ngoài lấy nước thôi, nhưng cậu lại đứng ngay cửa sao tôi ra được. Mà rốt cuộc chuyện tối qua là sao vậy? Cậu càng khiến tôi thắc mắc và tò mò về con người của cậu đấy.

Hường Dương thắc mắc hỏi, nét mặt nhăn lại vì cái đau đột ngột, có vẻ dường như tối qua cô hơi liều mạng rồi thì phải, chẳng hiểu sao cô lại làm như vậy nữa.

- Tò mò về tôi làm gì, tốt hơn không nên hiểu về con người tôi làm gì, càng không nên biết về cuộc sống của tôi. Cảm ơn vì tối qua đã cứu tôi nhưng cái liều mạng của cậu có thể giết chết cậu đấy, tôi không cần cậu phải cứu tôi, thà như lơ đi coi như không thấy gì.

Khánh Dương nói giọng đều đều nhưng không nhìn Hường Dương, mà chỉ tập trung vào sắc quả táo đưa cho cô rồi lấy quả khác đi tới ghế ngồi ăn, ánh mắt nhìn ra bên ngoài khung cửa sổ. “Xin em đừng nên biết gì về tôi cả... nó chỉ khiến em thêm rắc rối thôi...”

- Thôi bỏ đi... Nói cho cậu biết này, Ngọc Linh thích cậu đấy mà sao cậu không đáp lại tình cảm của Linh vậy?

- Không có tình cảm, đáp trả lại làm gì.

Khánh Dương trả lời với giọng lạnh lùng.

- Tôi sẽ giúp cậu thích Ngọc Linh!

“Bộp” Hường Dương lãnh nguyên cái gối vào mặt khi bị Khánh Dương ném trúng cách phủ phàng. Nét mặt cậu hầm hầm như ngọn lửa sắp bùng cháy.

- Nay, tôi là bệnh nhân đấy... Oh my god, đau quá đi mất.

- Bệnh nhân thì sao? Lo cho mình chưa xong, đi lo chuyện bao đồng.

Khánh Dương nói như tát nguyên xô nước lạnh vào mặt cô vậy khiến cô vô cùng bức bối. Nhưng rồi cô lại lặng im với cái ý nghĩ trong lòng: “Tôi rất muốn thích cậu nhưng không được vì có người thích cậu rất nhiều, cái từ thích đó mà cô ấy nói còn hơn nhiều cả thích nữa đấy. Cô ấy nhờ tôi chẳng lẽ tôi từ chối... Nhưng tôi lại chẳng biết gì về cậu ngoài sự lạnh lùng với kiểu quan tâm bất cần, con người cậu bí ẩn tôi chẳng thể biết được.”

Tiếng chuông điện thoại reo lên, làm phá tan dòng ý nghĩ trong đầu Hường Dương. Khánh Dương ra ngoài nghe điện thoại với dáng vẻ gấp gáp.

- Alo, tôi nghe!

“Bộp”

Khánh Dương ngã xuống nền, mọi thứ trước mắt cậu như tối sầm lại rồi chìm dần trong vô thức, điện thoại vẫn ra xa. Lâm Hường Dương ngồi chờ ngẩn chờ ngơ mà không thấy cậu quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Gì Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Khánh Dương choàng tỉnh, ánh mắt lơ đãng không nhìn thấy rõ gì, cậu lắc mạnh đầu nhanh chóng lại bình thường, cảm thấy sau gáy đau ê ẩm. Cậu chợt nhận ra mình đang ở một trong căn nhà hoang, tay bị còng lại bởi còng số tám.

- Đã bắt được cậu ta, bây giờ chúng ta định làm gì tiếp theo?

- Đội ông chủ tịch tập đoàn đó đem tiền chuộc tới thôi! Cậu ta là người thừa kế sáng giá của tập đoàn đó, còn đảm nhiệm người đứng đầu tổ chức xã hội khét tiếng. Đương nhiên, phải bỏ một số tiền đất đỏ để cứu lấy con trai mình rồi, nếu không cậu ta vút xuống biển cho cá mập ăn thì sao?

- Đem qua cậu ta giết chết khá là nhiều đàn em của mình, còn dám tiến đưa chúng ta đi nữa chứ? Thật may là đại ca không sao. Đáng lẽ ra đã giết được nó khi không có con nhỏ nào xuất hiện đỡ cho nó nhất đao.

“Thì ra muốn tống tiền... Vậy mình đã bị bọn chúng theo dõi ở trong bệnh viện mà mình lại không biết... Mình phải tìm cách ra khỏi đây” Khánh Dương nghĩ thầm trong đầu, loay hoay không biết làm cách nào để mở cái này ra nữa, thì cậu tình cờ nhìn thấy có một cái bom kim tiêm dưới đất, chắc bọn chúng vừa mới chích thuốc xong. Cậu cúi người xuống nhặt lấy nó, cẩn thận mở một cách nhanh nhất và khéo léo, sau đó cậu bình thân đi ra ngoài khiến bọn chúng vô cùng bất ngờ, nét mặt cực kì lạnh tanh.

- Sao mày lại thoát ra được chứ?...

- Định tống tiền ba tôi sao, không dễ như các người nghĩ đâu. Tôi chán ngấy cái việc phải bị các người theo dõi rồi suốt ngày bị truy lùng và bị bắt. Chính vì các người nên cuộc sống của tôi bị đảo lộn đây. Kết thúc ở đây đi!

Dứt lời, Khánh Dương không chần chừ gì mà giải quyết nhanh bọn chúng.

...

Chiều tối tại bệnh viện, Hường Dương đang rất vui vẻ vì Khôi và Ngọc Linh đến thăm cô, còn dắt cô đi dạo hành lang bệnh viện, vì cô đòi đi chứ họ không muốn đưa cô đi, họ sợ vết thương của cô bị ảnh hưởng.

- Này, rốt cuộc là chuyện như thế nào vậy?

Khôi nói đưa tay quàng qua vai Hường Dương một cách nhí nhố, ánh mắt hiện rõ sự tò mò.

- Đúng rồi đấy, Hường Dương nói bọn tớ nghe đi.

- Này Khôi, bỏ cái tay của cậu ra đi.

Hường Dương lau bầu định hất tay Khôi ra nhưng không cần phải làm vì Khánh Dương đã hất ra dùm cô, còn chen vào giữa cô và Khôi, khiến cả ba người đều ngước mắt nhìn cậu.

- Bị như vậy còn đi lung tung được sao?

Khánh Dương nhìn cô trầm giọng nói, nét mặt trở nên lạnh lùng nghiêm túc.

- Sáng giờ cậu đi đâu mất tâm vậy, gọi điện hoài không nghe máy? Mà thôi đi... này Khôi, tớ có chuyện này muốn nhờ cậu, ra đây... Linh nói chuyện với Khánh Dương nha...

Hường Dương gượng cười nói rồi kéo tay Khôi đi trước, khẽ nhăn mặt hơi đau vì hoạt động hơi mạnh đụng tới vết thương nhưng tỏ ra không sao, làm Khôi ngơ ngác chẳng hiểu gì cứ đi theo, đó là cách mà cô tạo cơ hội cho cô nàng Ngọc Linh được gần với Khánh Dương hơn. Khánh Dương chỉ biết đứng nhìn hai người đó đi trước, Ngọc Linh thì cảm thấy có chút ngượng ngùng.

- Nghe nói Hường Dương đã cứu cậu khi bị đám du côn tấn công tối qua. Cậu gây thù trút oán gì với họ hay sao?

Ngọc Linh thắc mắc hỏi, ánh mắt nhìn cậu có chút ái ngại khi hỏi về chuyện này.

- Không cần cậu phải bận tâm.

Khánh Dương đáp lại một cách lạnh lùng rồi đi nhanh về phía trước, làm nét mặt của Ngọc Linh ỉu xiu đành lẽo đẽo theo sau: “Minh nhất định sẽ khiến cậu phải để ý đến mình!”

- Này bỏ mình ra đi... không đùa nữa đâu... Tớ là bệnh nhân đấy... Trời ơi quẹo cổ tôi rồi... Bỏ ra đi... Thảo nào chẳng có ai dám đụng vào cậu là đúng rồi... Đầu gối của trường...

- Cậu càng nói, tớ càng chơi tới cùng đấy, tớ không bỏ ra đâu... Nói thích tớ đi tớ sẽ bỏ ra...

Khôi vừa cười vừa nói, tay quàng lấy cổ của Hường Dương trêu chọc mặc kệ cô có đang bệnh nhân hay không.

- Cậu có Tuyết Lê thích rồi, cần gì tôi phải thích chứ?

Hường Dương càng nói Khôi càng chọc cô, không tha cho cô. Chẳng cần cách nào khác cô đâm mạnh vào chân Khôi khiến cậu nhảy toáng lên vì đau, cô vội chạy tới núp sau lưng Khánh Dương đúng lúc cậu đi tới.

- Hường Dương, cậu đứng đó, tớ sẽ không tha cho cậu đâu.

Khôi chạy tới định bắt Hường Dương lại nhưng được vì Khánh Dương chặn cậu ta lại, khiến cậu ta có chút bực mình. Hường Dương thì biết nhấn mặt vừa đau vừa cảm thấy buồn cười, cứ chòi đầu ra lè lưỡi, vì cô đã có bóng lưng to cao của Khánh Dương che chắn.

- Này Khánh Dương, cậu tránh ra đi, để tôi xử lý Hường Dương. Cậu đừng tưởng mình cao là có thể che cho Hường Dương nha... cùng lắm cao hơn tôi 10 phân thôi, chứ nhiều.

- Vốn dĩ tôi cao hơn cậu và cậu chẳng có quyền nói Hường Dương thích cậu.

- Này cậu đi ra chơi với Ngọc Linh, tránh ra...

Khôi vừa nói dứt lời, bị Khánh Dương nhét ngay quả táo vào miệng khiến cậu ta đứng hình tròn mắt nhìn cậu, không ngờ cậu lại làm như thế.

- Haha, nhìn mặt cậu mắc cười quá đi... Ôi mẹ ơi, đau quá...

Hường Dương cười phá lên rồi ôm lấy vết thương vùng hông than đau vì không thể nhìn cười.

- Cười bớt lại đi, coi chừng bụng chỉ ra giờ.

Khánh Dương nhìn Hường Dương nhắc nhở, rồi trên môi cậu cũng hiện lên nụ cười nhẹ trong chớp nhoáng chẳng ai nhìn thấy

Bạn đang đọc truyện *Em Là Gì Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Sáng nay, Hường Dương đi học trở lại bình thường. Hiện tại thì cô đang ở cùng với lớp dưới sân thể dục học bóng rổ, cô chỉ đứng cầm quả bóng quơ qua quơ lại trong khi các bạn trong lớp đều chạy tung bóng, ném bóng ầm ầm

- Hường Dương, sao đứng đây vậy? Cậu mới vừa xuất viện, vết thương chưa lành hẳn hay xin thầy vào trong ngồi nghỉ đi.

Ngọc Linh nhìn cô nhẹ giọng nói, ánh mắt thể hiện sự quan tâm.

- Ồ không sao đâu, cậu ra tập với mọi người đi. Minh đứng đây tập tung bóng, không sao đâu...

Hường Dương mím cười nói, ánh mắt long lanh nhìn Ngọc Linh. Cô cũng không biết nói gì thêm nên đành gật đầu đi ra tập cùng mọi người. Ngọc Linh vừa đi khỏi thì Khánh Dương đi tới đưa cho cô chai nước cam, làm cô tròn mắt ngạc nhiên nhìn cậu.

- Uống đi, coi như tôi đền bù cho cậu cứu tôi, nếu không cậu trách tôi vô tâm. Tôi sẽ làm những gì có thể giúp cậu.

Khánh Dương nói giọng đều đều, với nét mặt vô cùng nghiêm túc nhưng lại quan tâm. Hường Dương nhận lấy chai nước cam, khẽ cười thật tươi vì nghe cậu nói vậy nhưng cô lại bất gặp ánh mắt Ngọc Linh đang nhìn cô.

- Này, cậu định mua chai nước khác cho tớ đi, tớ không thích uống nước cam.

Hương Dương nói nhanh, bỏ chai nước vào trong tay cậu.

- Không thích thì bỏ.

Khánh Dương đáp lại một cách phũ phàng.

- Sao lại bỏ, hay cậu đem cho Ngọc Linh, chắc có lẽ cậu ấy thích nước cam đấy. Đi đi!

Hương Dương hồi thúc, cô làm như để tạo được sự gần gũi giữa cậu với Ngọc Linh. Nhưng cậu lại không làm như vậy mà ném thẳng chai nước vào sọt sắt rồi đi thẳng ra ngoài một mạch với vẻ lạnh lùng, làm cô hơi bất ngờ.

- O, bị sao thế nhỉ, mình có nói gì đâu ta.

Hương Dương đưa tay sờ lấy đầu suy nghĩ vì chẳng hiểu Khánh Dương bị sao nữa.

“Bộp”

Một quả bóng đập thẳng vào người Hương Dương, khiến cô ôm lấy vùng hông của mình mà cảm thấy đau nhói muốn ứa ra cả nước mắt.

- Haha, xin lỗi nha, bọn này không có cố ý đâu. Mới có hai ngày không gặp mày mà bọn tao nhớ mày quá. Sách vở cứ dồn đống chờ mày làm thôi, đứng thứ hai ở làm cơ mà thi với đồng bài tập này thì nhầm nhò gì.

Tuyết Lê lên giọng nói đầy mỉa mai, nét mặt cương lên về kênh kiệu. Hồng Mỹ cũng chen vào nói, ra về ta đây:

- Sao bạn nghĩ mà không có xin phép gì hết vậy, hôm cậu nghỉ tôi lỡ nói với cô cho kiểm tra môn sinh rồi, làm sao đây? Không biết kì này cậu có còn giữ được thứ hạng 2 của tôi nữa không ta...

- Ê, bọn bay đem rổ bóng đó qua cho tao đi, hôm nay chúng ta sẽ chơi chơi bóng nào.

Nhân lúc không có thầy ở đây, bọn họ cầm bóng đập vào người Hương Dương liên tục, mặc cho cô có né tránh đủ kiểu, cô không chịu đựng được nữa mà gần giọng nói:

- Các cậu có thôi đi không? Tôi nhin đủ rồi đấy! Tôi không phải súc vật để chiều lòng các cậu, đừng tưởng mình giàu muốn làm gì thì làm. Hồng Mỹ, cậu nghe đây, cho dù ba cậu là người chức vị cao thì tôi cũng không có sợ đâu, cậu hãy lo đi lên bằng thực lực của mình đi. Còn cậu Tuyết Lê, không lo học có ngày rớt đại học đấy, vì điểm thi của cậu là của tôi mà.

Nói xong, Hương Dương quay người định đi thì bị Tuyết Lê nắm lấy tóc cô kéo phát lại.

- Mày nói hay quá ha... Tao sẽ cho mày biết thế nào là lễ độ. Xử nó đi.

Ngay sau đó họ vây quanh Hương Dương, ra sức đánh đập cô, mồm liên tục chửi rủa như để hả cơn giận. Còn các bạn trong lớp chỉ biết đứng đó nhìn mà không ngăn lại, đã vậy còn cầm điện thoại quay lại.

- Cho mày chết, cho mày chết. Đồ lão toét.

Những cú đập, cú đá cứ liên tiếp xuống người Hương Dương, cô nằm co quắp như một con tôm, hứng chịu những cú đá giáng xuống cơ thể mình, cảm thấy toàn thân như bốc cháy. Ánh mắt cô nhìn Ngọc Linh như muốn Linh chạy tới giúp cô, cô không thể chịu nổi nữa, nhưng Linh lại quay lưng đi mất.

- Dừng lại!

Những cú đập cú đá đang liên tiếp giáng xuống người Hương Dương chợt ngưng lại khi có một tiếng nói vang lên. Cô như người mất hết tri giác, đau đớn đến nổi bật khóc. Ánh mắt căm phẫn nhìn bọn họ, nhưng không thể thốt lên lời, cả người đã mất hết sức lực, đau đau quá. Khôi đi tới đỡ Hương Dương dậy, nhìn Tuyết Lê với ánh mắt tức giận gần giọng nói:

- Các người làm gì Hương Dương vậy hả? Cậu ấy mới xuất viện hôm qua đã bị các cậu đá cho tới tã rồi. Sao thế, các cậu ghen với thành tích học tập của Hương Dương sao? Vậy hai cậu sao không xem lại mình đi, suốt ngày chỉ thích ăn hiếp người yếu đuối thì giỏi lắm. Chờ đó, tôi sẽ xử các cậu sau.

Dứt lời, Khôi bế Hương Dương lên nhanh chóng đi tới phòng y tế, làm cả đám bơ ra đầy ngạc nhiên nhưng có phần vô cùng bức tức. Vừa lúc Khánh Dương xuất hiện, cậu đã thấy mọi chuyện xảy ra từ cửa bước vào nhưng cậu đã chậm một bước khi Khôi đã đến đó, tay siết chặt hộp sữa đầu.

...

Tại phòng y tế:

Hương Dương đau đớn khóc ra nước mắt khi cô ý tá kéo áo thể dục của cô, phần vết thương chưa kịp lành lại bị loét ra, chảy máu từa lưa. Nét mặt cô tái mét như không còn giọt máu.

- Trời ơi, cô y tá đi đâu mất tiêu rồi? Lúc cần lại không thấy đâu, hay để mình đưa cậu tới bệnh viện nha.

Khôi lo lắng nhìn Hường Dương nói, khi nhìn thấy áo thể dục của cô dính vết máu.

- Để tôi kiểm tra.

Khánh Dương từ ngoài đi vào nói khiến cô và Khôi có chút ngạc nhiên. Cậu đi tới ngồi xuống bên cạnh giường kéo áo Hường Dương lên xem phần vết thương ngay bên hông của cô một cách tự nhiên, làm cô và Khôi đờ người ra.

- Này, cậu tới tù thuốc lấy cho tôi lọ thuốc sát trùng và băng gạc tới đây. Miếng vết thương bị rách khá lớn, cần phải sát trùng nếu không sẽ bị loét ra.

- Này cậu phán như bác sĩ vậy, cần phải tới bệnh viện xem cho chắc. Cậu làm như mình bác sĩ vậy!

- Thì tôi sắp thành bác sĩ đấy.

Khánh Dương đáp lại rồi đứng dậy đi thẳng tới tù thuốc, tự lực tìm thứ mình cần.

- Trời ơi, cậu mà sắp trở thành bác sĩ thì tôi đã sắp trở thành kiến trúc sư rồi.

Khôi lên giọng nói và cảm thấy nực cười khi nghe Khánh Dương nói mình sắp trở thành bác sĩ. Khánh Dương cầm lấy thứ mình cần đi tới rồi mở điện thoại cho Khôi xem, sau đó tiến hành sơ cứu vết thương cho Hường Dương.

- Này, cậu định làm gì vậy Khánh Dương?

- Nằm im đi.

Khánh Dương nói giọng lạnh lùng làm Hường Dương như đờ người, nằm im đó để cho Khánh Dương làm. Cậu khẽ đổ thuốc sát trùng lên vết thương làm cô như muốn hét lên vì quá xót.

- Cậu là sinh viên năm 3 trường đại học Y quốc tế Mỹ sao? Chuyên ngành y đa khoa? Không thể nào?

Khôi ngạc nhiên khi đọc hết những thông tin mà Khánh Dương cho cậu xem, cậu không thể tin đây sự thật. Cậu trở mặt nhìn Khánh Dương trong khi cậu lại bình thản tập trung sơ cứu vết thương cho Hường Dương.

- Cậu nói cái gì Khôi, sinh viên năm 3 trường đại học Y quốc tế Mỹ sao?

Hường Dương bất ngờ khi nghe Khôi nói, ánh mắt nhìn Khánh Dương chằm chằm. Và bao nhiêu câu hỏi thắc mắc, khó hiểu đều đổ dồn vào Khánh Dương, mà cậu lại chẳng phản ứng gì.

- Nếu biết rồi thì giữ im lặng, hai cậu chỉ nên biết tôi tới đây thôi và về sau đừng nhắc lại nữa. Có rất nhiều thứ phức tạp luôn xảy ra xung quanh tôi cho nên hai cậu đừng tò mò làm gì.

- Vậy rồi... cuộc anh là người... như thế nào vậy?

Khôi ngập ngừng, ấp úng hỏi.

- Vậy anh chính là người thừa kế tập đoàn CS mà tôi đã vô tình nghe ở được ở bệnh viện? Có phải như vậy không?

Hường Dương ngồi bật dậy hỏi, làm Khánh Dương dừng lại mọi động tác. Cậu đứng dậy, khẽ thở phất một cái rồi nói:

- Cứ cho là như vậy đi, biết bao nhiêu đó đủ rồi. Hãy quên đi, cứ bình thường được rồi. Muốn xưng hô như thế nào thì tùy.

Nói rồi, Khánh Dương cho tay vào túi quần đi thẳng ra khỏi đây. Hường Dương và Khôi như thả hồn trên mây vì chẳng hiểu gì.

...

Trong lớp học, Tuyết Lân và Hồng Mỹ cùng đồng bọn của mình nháo nhào xem lại đoạn clip được quay lại cảnh đánh Hường Dương thân tàn ma dại, họ đều bật lên cười mãn nguyện.

- Công nhận đánh con nhỏ Hường Dương này sướng ghê, nó dám chống đối mình thì mình cho nó bài học thôi.

Tuyết Lân lên giọng khinh bỉ.

- Tớ chỉ muốn cho nó bài học vì dám cướp lấy thứ hạng học tập trong lớp và trường của tớ. Tớ dám chắc, cậu ta không dám kiện gì lên hội đồng kỉ luật đâu, vì nếu có kiện thì đã có ba tớ chống lưng rồi, ba tớ là chủ tịch tập đoàn đá quý, chỉ cần nói một tiếng là con nhỏ đó có thể bị đuổi học đấy.

Hồng Mỹ nhẹ nhàng nói, khẽ nhếch môi cười thỏa mãn.

- Bà là chủ tịch tập đoàn đá quý mà lại có cô con gái làm ra những việc không biết nhục nhã. Đi học ra đáng tiểu thư đài cát lại đi đánh bạn học cùng trang lứa chỉ vì thứ hạng học tập, không thấy xấu hổ sao?

Khánh Dương đi vào nói với giọng đều đều, tỏ ra khinh bỉ khi nghe những gì Hồng Mỹ nói. Điều đó khiến cho Hồng Mỹ giật mình, bọn Tuyết Lê im thinh thất dừng lại cuộc nói chuyện, ánh mắt lảng tránh đi chỗ khác.

- Khánh Dương, những gì cậu nghe không phải đâu. Tại vì Hường Dương luôn khiến bọn tớ cảm thấy hơi chướng mắt thôi, cho nên cậu đừng chen vào.

Hồng Mỹ gượng cười nói.

- Chen vào?

Khánh Dương nhấn mạnh câu hỏi, khẽ nhếch môi cười khinh rồi đi tới lấy điện thoại trong tay Hồng Mỹ, nó đang phát đoạn clip đánh nhau dưới sân thể dục. Cậu thân nhiên ném cái điện thoại của Hồng Mỹ qua cửa sổ khiến Mỹ đứng phất dậy, trừng mắt nhìn cậu gằn giọng nói:

- Cậu làm gì vậy hả? Sao lại ném điện thoại của tớ? Cậu có chiếc I phone 7 đó mất lắm không? Trong lớp chưa chắc gì đã mua được.

- Tôi có thể đền cho cậu iphone X đấy. Đúng là bản chất giả tạo của cậu đã lộ diện, chắc các người chơi với lớp trưởng chỉ vì tiền. Tôi nói cho các cậu biết, liệu mà cư xử cho đúng vào, nếu đụng đến Hường Dương tôi sẽ không để yên đâu. Đừng có bắt Hường Dương làm bài thi hộ cho các cậu, cho dù có điểm cao như thế nào rồi cho đến khi thi đại học các người rớt chắc.

Dứt lời, Khánh Dương đi ra khỏi lớp khiến Hồng Mỹ và Tuyết Lê như đứng hình, họ không ngờ một người lạnh lùng như Khánh Dương lại có ngày lên tiếng như thế, họ tưởng cậu không quan tâm gì vì suốt ngày đi học họ thấy cậu chỉ ngồi bơ ra đọc sách, không thì xem điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Gì Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

- Hường Dương!

- Ngọc Linh, sao cậu đứng ngoài đó vậy, mau vào đây đi!

Hường Dương nhìn Ngọc Linh mỉm cười nói khi thấy Ngọc Linh đứng khép nép ngoài cửa phòng tế. Nét mặt của Linh có điều gì ái ngại và có lỗi, cô bước chậm tới chỗ Hường Dương rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

- Tớ xin lỗi, vì lúc nãy dưới sân thể dục thấy cậu bị bọn họ đánh mà tớ lại không dám tới cứu cậu, mà còn lảng lạng bỏ đi như chưa thấy gì. Tớ xin lỗi!

Ngọc Linh nói giọng nghẹn ngào, ánh mắt chột đỏ đọng nước. Hường Dương cũng hiểu được Ngọc Linh không muốn như vậy, khẽ đặt tay lên tay Ngọc Linh mỉm cười nói:

- Thôi cho qua đi, tớ cũng không để bụng gì đâu. Ai trong hoàn cảnh đó cũng vậy thôi. Mà này, giữa cậu và Khánh Dương đã có tiến triển gì hơn chưa?

- Vẫn vậy thôi, cậu ấy hay giữ khoảng cách với tớ, làm tớ cũng không nói được gì nhiều.

- Nhìn cậu ấy có vẻ lạnh lùng hướng nội thôi, chứ thực chất rất biết quan tâm và giúp đỡ người khác, tại vì cậu học cùng trường với Khánh Dương hai năm nên sẽ hiểu hơn tớ, nhưng mà tớ sẽ cố gắng giúp cậu.

Hường Dương nói giọng đều đều, nụ cười luôn giữ trên môi nhưng sao cô lại có cảm giác khó chịu trong lòng, dường như những gì cô nói ra giống như sự gượng ép vậy.

...

Giờ tan trường, tất cả học sinh đều tấp nập ra về nhộn nhịp sau những tiết học mệt mỏi.

- Khánh Dương trở Ngọc Linh đi, để tớ à nói em... mà thôi đi, để tớ đi với Khôi, như vậy đi.

Hường Dương nhìn Khánh Dương nói rồi chạy tới chỗ Ngọc Linh nói thầm vào tai Ngọc Linh: “Cơ hội này, cậu hãy nói hết tấm lòng của mình với Khánh Dương đi, biết đâu được thì sao...” Rồi cô leo xe của Khôi khiến Khôi vô cùng vui. Còn Khánh Dương thì đưa ánh mắt chứa đựng cảm xúc khó hiểu nhìn Hường Dương.

- Vậy anh à không cậu trở Ngọc Linh đi, còn Hường Dương để tôi đeo về được rồi. Trời ơi xung hô với cậu cảm thấy gượng gạo kiểu gì ấy, dù sao cũng

lớn hơn mình 2 tuổi mà... Nhưng mà cậu làm tôi khó hiểu thật đấy...

- Đây có đi thôi, cậu nói gì lắm thế...

Hương Dương chau mày khó chịu nói khi nghe Khôi cứ làm nhảm gì đâu không. Khôi nhanh chóng đạp xe đi trước.

- Cậu ấy nói gì vậy? Tôi không hiểu.

Ngọc Linh nói giọng thắc mắc.

- Mau lên đi.

Khánh Dương trầm giọng nói, nét mặt lạnh lùng. Ngọc Linh ngượng ngùng ngồi phía sau xe để Khánh Dương trở đi. Trong suốt quãng đường không ai nói gì, vì Khánh Dương đạp xe hơi nhanh nên Ngọc Linh đưa tay lên nắm lấy áo cậu giữ chặt lấy, khẽ mỉm cười tủm tỉm một mình rồi chợt lên tiếng:

- Khánh Dương này, tớ có chuyện muốn nói với cậu.

- Nói đi.

- Thật ra thì tớ thích cậu nhiều lắm, thích cậu từ rất lâu rồi. Vì cậu mà tớ càng phải cố gắng học thật giỏi để cùng thi đỗ đại học với học, cũng vì cậu mà tớ càng có nhiều động lực hơn nữa. Tớ hy vọng cậu cũng sẽ vì tớ mà làm như vậy, cậu không cần phải trả lời mình bây giờ đâu.

Ngọc Linh thẹn thùng nói, nét mặt trở nên đỏ ửng vì cảm thấy xấu hổ khi tỏ lộ tình cảm với Khánh Dương. Chợt Khánh Dương dừng xe lại một cách đột ngột khiến Ngọc Linh có chút giật mình.

- Tôi sẽ trả lời luôn, xin lỗi tôi không thích cậu.

Khánh Dương trả lời một cách thẳng thắn làm Ngọc Linh vô cùng hụt hẫng và cảm thấy buồn lòng khi nghe cậu nói. Ngọc Linh không thể kìm nén lòng mình mà vòng tay ôm chặt lấy cậu từ phía sau rồi nghẹn ngào nói:

- Xin đừng nói lời đó được không? Hãy thích tớ một lần đi. Tớ không chấp nhận cậu nói như thế.

- Hai con người kia làm cái gì thế, đang hẹn hò nhau hay sao mà nhìn thắm thiết thế?

Khôi nói, cùng Hương Dương đứng nhìn hai người họ từ xa. Hương Dương chỉ gượng cười buồn khi nhìn thấy, cảm giác như trong lòng trực trào dâng lên cảm xúc khó tả như sóng biển dâng lên. “Cuối cùng thì người con trai đó cũng có thích cậu rồi đấy Ngọc Linh, nhưng cậu lại chẳng bao giờ biết rằng người trai đó lại là mối tình đầu của mình đâu... Tất cả tình cảm đó, những hành động quan tâm đó chỉ là nhất thời thôi.”

- Đây sao thế Hương Dương, sao mặt ỉu xìu như cái bánh bao chiều vậy?

Khôi nhìn Hương Dương nói, khẽ đưa tay véo bờ má của Hương Dương nhưng bị cô hất ra phù phàng:

- Tớ về nhà đi, đang đi sao tự nhiên dừng lại đứng đây nhìn họ làm gì vậy?

- Ờ... Ờ...

Khôi gạt đầu rồi lại tiếp tục sự nghiệp đèo Hương Dương đi qua trên con đường quen thuộc.

...

Tối.

- Alo, gọi có chuyện gì không?

- Chủ nhật tuần này, con thu xếp quay trở lại Mỹ đi, mọi việc ba đã giải quyết ổn thỏa rồi, con không cần phải giả dạng học sinh để che dấu thân phận nữa đâu. Bọn chúng đã bị bắt cả rồi. Còn nữa, con mau đổi ngành học đi để còn tiếp quản tập đoàn CS nữa, con học y rồi sau này kế thừa nữa hả?

- Con sẽ không quay về Mỹ, vì ở đây có thứ đang chờ đợi con làm. Con không muốn tiếp quản gì tập đoàn cả, ba hãy trao lại cho anh hai đi, còn tổ chức của ba con không dám nhận vì con không phải xã hội đen.

Dứt lời, Khánh Dương tắt máy ném thẳng điện thoại lên giường vì ba anh bảo anh cuối tuần này quay về Mỹ. Nhưng anh không muốn vì ở đây còn có người con gái anh cần. Chỉ vì che dấu thân phận mà anh đã hai lần học phổ thông một lúc hai trường trong hai năm, cho đến khi đến ngôi trường này anh lại gặp Hương Dương – cô gái lúc nào cũng nở nụ cười trên môi, đôi khi lại yếu đuối đến mức bị bạn bè ăn hiếp nhưng không đáp trả và điều đó chỉ muốn anh bảo vệ cô gái bé nhỏ đó. Lúc đó anh rất muốn thích cô nhưng vì thân phận của anh lại không cho phép, anh sợ cô gặp nguy hiểm bởi vì nhiều điều nguy hiểm bủa vây anh, có thể ảnh hưởng đến cuộc sống của cô.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Gì Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14

Ngày hôm đến trường, Khánh Dương là người trở Hường Dương đến trường, trên đường đi cả hai không ai nói gì chỉ im lặng, Hường Dương cảm thấy có chút thoáng buồn trong lòng.

- Lúc trước, em có nói với tôi rằng nếu một ngày nào đó em lỡ thích tôi thì liệu tôi có đáp trả lại tình cảm của em không thì tôi...

- Khoan đã, tôi sẽ rút lại câu nói này bởi vì tôi nghĩ đi nghĩ lại rồi, giữa chúng ta chắc chỉ có tình bạn thôi. Giờ tôi cũng chưa suy nghĩ đến chuyện tình cảm gì cả, chỉ tập trung vào việc học vì cuối cấp rồi, tôi phải ráng vào đại học để thực hiện ước mơ trở thành nhà kinh doanh giỏi.

Hường Dương nói hết những gì mình cần nói cho Khánh Dương nghe, cắt ngang lời nói của anh. Những gì mà Hường Dương nói khiến anh hụt hẫng, cảm giác nhói trong tim khi mà anh đang định nói câu “Tôi thích em” nhưng chắc có lẽ là không được.

“Dù đã lỡ thích anh nhưng em chẳng dám nói vì anh có người thích rồi, chắc anh cũng sẽ dần thích cô ấy thôi.” Hường Dương nghĩ thầm trong đầu, nét mặt đượm buồn.

Vừa tới cổng trường đúng lúc gặp Ngọc Linh, Hường Dương chạy tới khoác tay cô bạn vui vẻ đi đến lớp, Khánh Dương chỉ biết đứng nhìn bóng dáng nhỏ bé đó với ánh mắt chứa đựng cảm xúc thoáng buồn.

- Ngọc Linh, sắp kết thúc học kì này rồi, cậu đã dự định cho mình gì chưa?

Hường Dương thắc mắc hỏi.

- Tổ dự sẽ chọn trường đại học y đấy.

- Vậy sao?

“Đừng”

Hường Dương và Ngọc Linh giật mình khi vừa bước chân vào lớp, thì đột nhiên từ trên cao có rất nhiều mảnh giấy kim tuyến nhỏ rơi xuống, làm cô và Ngọc Linh vô cùng bất ngờ.

- Chúc mừng sinh nhật cậu, Hường Dương!

Khôi nói lớn, trên tay bưng một chiếc bánh kem dâu nhỏ đứng trước mặt cô, nở nụ cười thật tươi. Ánh mắt to tròn ngạc nhiên của Hường Dương nhìn cậu như đứng hình, rồi ấp úng nói:

- Cái này cậu chuẩn bị cho mình sao, Khôi?

- Đúng rồi, vì muốn tạo cho cậu bất ngờ nên mình phải đi học sớm để chuẩn bị đấy. Cậu nhìn trên bảng đi.

“Cậu có thể thích tớ một lần được không, bông hoa mặt trời của tớ? Cậu là cả khoảng trời thanh xuân của tớ đấy!” Hường Dương đã đọc những gì mà Khôi viết trên bảng, đó chính là cả tấm lòng mà Khôi dành cho cô. Mặc dù cậu ta có hơi đầu gấu thật nhưng lại rất chăm chỉ học hành, quan tâm cô.

- Cố gắng đỗ đại học đi, lúc đấy tôi sẽ cố gắng học thích cậu được chưa. Cảm ơn cậu đã chuẩn bị cho tôi.

- Cậu hứa rồi đấy nha, đợi tớ đậu đại học, lúc đấy cậu sẽ trở thành bạn gái tớ đấy.

Hường Dương không nói gì chỉ gật đầu đáp cho có, làm Khôi vui đến nỗi nhảy dựng cả lên rồi nhào đến ôm lấy chặt lấy trong vui sướng.

- Cái tên này bỏ ra, làm cái gì thế? Không thấy Ngọc Linh đang đứng nhìn đấy à... Cậu làm tôi ngạc thờ đấy...

- Trời ơi, đúng thật là...

Ngọc Linh chỉ biết đứng nhìn họ cười. Khánh Dương đứng bên ngoài không bước vào lớp mà chỉ lặng lẽ bước đi với tâm trạng sầu tư. Anh lấy điện thoại ra bấm số gọi:

- Alo, chú hãy đặt vé máy bay sang Mỹ cho tôi vào ngày mai, tôi sẽ qua Mỹ.

“Anh đã từng nghĩ em là là gì của anh? Đến cuối cùng anh đã câu trả lời, em chỉ là người con gái tình cờ xuất hiện nhất thời trong anh thôi...”

Đã bao lâu lòng này anh chẳng nói, nói với em ngàn lần anh cất giữ trong tim. Lần này đến lần khác, đôi môi lảng phí chẳng nói gì, chỉ biết bên cạnh em

dù em chẳng để ý và rồi em đã có người em thích. Mỉm cười cho qua hết đi phải chăng là do người đến sau. Yêu em thật nhiều, nói thay anh những lời anh mong ước. Vẫn chúc em thật vui, mặc cho anh bên lề của hạnh phúc. Những giây phút ta đã qua, anh sẽ giữ như thuốc phiện, để khi nhớ em anh xem và ước rằng thực tế sẽ xảy ra như vậy. Ở nơi đó thời gian như ngừng trôi hồi em, 1 phút đứng trước mặt em, 1 phút nói ra lời chưa nói, 1 phút mạnh mẽ từ anh, ta vẫn sẽ chung lối đi, anh chẳng thể nào quay lại để bây giờ chẳng nói giá như. Giá như em hiểu rằng, giá như em 1 lần nhìn được, từ ánh mắt anh! (Bài hát 1 phút – Andiez, link: <https://mp3.zing.vn/bai-hat/1-Phut-Andiez/ZW8I76Z8.html>)

...

Hai ngày sau.

- Sao hôm nay, cậu buồn thế Ngọc Linh? Có chuyện gì sao?

Hương Dương lo lắng hỏi khi thấy tâm trạng không được tốt của Ngọc Linh. Mà hôm nay cô thấy lạ, lúc sáng cô đi học không gặp Khánh Dương.

- Cậu chưa biết gì sao? Tổ trưởng cậu gần nhà nên biết chứ? Khánh Dương đã rút hồ sơ và thông báo với trường đi du học, cậu ấy đã đi tối qua rồi.

- Đi Mỹ hả? Sao Khánh Dương không nói cho tớ biết chứ?

Hương Dương vô cùng bất ngờ khi nghe Ngọc Linh nói, cô ngồi phịch xuống ghế một cách thẩn thờ.

Chiều hôm đó, Khi trở về bằng chiếc xe đạp quen thuộc trên con đường mà cô hằng ngày đi qua. Khoảnh khắc này đây, làm cô nhớ lại những ngày mà Khánh Dương hay đeo cô đi học, mua sữa cho cô, còn giải bài tập cho cô, đó có lẽ là những ngày tháng của tuổi thanh xuân tươi đẹp khó quên của cô. Người con trai năm tháng đó đã trở thành kí ức không thể nào quay lại.

(the end)

Bạn đang đọc truyện *Em Là Gì Của Anh!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Bốn năm rồi, khoảng thời gian thanh xuân cũng qua. Giờ đây Hương Dương đã tốt nghiệp Đại học ngành Quản trị kinh doanh và bước đầu một con đường dài với muôn vàn khó khăn phía trước.

Hôm nay cũng là sinh nhật Hương Dương, thay vì tổ chức tiệc linh đình đâu đó cô lại chọn cách quay về trường cấp ba cũ để nhớ lại những kỉ niệm vui vẻ xưa ấy. Cô đi dạo xung quanh trường học, nhớ lại những gì mình đã có ở đây. Lướt qua những dãy phòng học, cô đều nở nụ cười mỉm trên môi và rồi cô dừng lại nơi mình đã từng gắn bó một thời gian dài trong quá trình học tập mà cũng là nơi cô bắt đầu biết thích ai đó.

Hương Dương nhẹ nhàng đẩy cánh cửa đi vào trong với vẻ thoáng buồn hiện rõ trên mặt. Cô đứng giữa lớp, một lớp học với bao kỉ niệm đáng nhớ, nhưng đáng nhớ nhất với cô là hình ảnh một người con trai – người đã khiến con tim cô khao khát được yêu thương. Thật sự, thật sự lâu lắm rồi, thời gian trôi bao tháng năm như thế nhưng cô không hề quên.

Cô đi lướt qua dãy bàn và dừng chân lại ở bàn học nơi cô với anh đã từng ngồi chung. Cô ngồi vào chỗ mình đã ngồi trong từng ấy năm, đặt tay lên bàn và gục đầu trên tay nghiêng mặt nhìn về phía anh từng ngồi.

“Em là gì của anh, Khánh Dương?” Hương Dương nhẹ giọng hỏi vu vơ trong không gian tĩnh lặng này.

“Anh có biết, em thích anh rất nhiều không hả, Khánh Dương?... Đến bây giờ, em vẫn thích anh không quên được nhưng có lẽ em chỉ mãi đơn phương mà thôi. Ở nơi phương xa nào đó, anh đang hạnh phúc phải không?”

Giọt nước khẽ rơi thẫm lặng lên trên bàn.

“Liệu anh có biết em từng nói lời thích anh không Khánh Dương? Nhưng khi em nói em thích anh thì một sự thực phù phàng đến...”

Cô tua lại dòng kí ức đó trong trí nhớ.

“Chạm nhẹ vào đôi mắt

Chạm nhẹ vào bờ vai

Chạm nhẹ vào đôi môi

Ngày mai xa anh rồi

Chạm nhẹ vào trí nhớ

Chạm nhẹ vào con mơ

Mình đã chạm khẽ vào nhau những ngày ngây thơ

Em yêu chàng trai nhỏ bé

Tin vào những lời bài hát

Tin rằng nếu khóc trong mưa sẽ bớt đau hơn

Em yêu chàng trai năm ấy

Tin vào những điều viễn vông

Rằng tay và tay sẽ nắm lấy nhau tận cuối cuộc đời

Thời gian xóa đi những ngày thơ những điều vội vàng như trong giấc mơ

Để lại những con đau vu vơ chẳng còn bất ngờ

Một mai sớm kia anh có thấy giữa lồng ngực mình đau khi nhớ em

Thì đừng vội khóc hãy xiết tay em nơi anh bình yên

Đừng hôn nếu môi anh chưa quên dư vị ngọt ngào hai ta đã trao

Đừng ôm nếu anh thấy cô ta chẳng thể vỗ về

Đừng tin nếu chia tay cô ta nói rằng mình không xứng đáng với anh

Và đừng vội khóc em vẫn ở đây cho anh bình yên

Chạm khẽ tim anh một chút thôi mai xa rồi.”

- Chạm khẽ tim em một chút thôi, bài hát nghe thật buồn.

Hương Dương thở nhẹ và tháo tai nghe nhạc ra khỏi đặt lên bàn.

Trong lớp học giờ không còn ai ngoài cô và Khánh Dương, nó trở nên yên tĩnh hơn bao giờ hết.

Cô nhìn thấy Khánh Dương đang chìm trong giấc ngủ thật ngon, khuôn mặt dù có đang ngủ đi nữa những vẫn toát lên vẻ đẹp lạnh lùng. Cô nhìn anh, không biết từ khi nào cô lại thích anh nhiều đến vậy, không phải đơn thuần là thích anh mà cô đang yêu anh rất nhiều.

“Liệu khi chạm vào anh thì ngày mai anh có xa em không...?”

Cô khẽ nói thầm trong tâm trí và rồi cô đưa tay chạm nhẹ vào đôi mắt anh, chạm nhẹ vào đôi vai anh, chạm nhẹ vào đôi môi anh nói một câu chân thành:

- Khánh Dương, em yêu anh!

Một lời thì thầm trong gió thoảng.

Hương Dương biết nói vậy anh chẳng nghe đâu vì anh đang ngủ cơ mà. Điều cô muốn là một ngày nào đó cô sẽ nói toàn bộ chân thành của mình cho anh biết cho dù anh có đón nhận hay không nhưng nói ra rồi sẽ có cảm thấy nhẹ lòng hơn.

- Hey... Hương Dương, về thôi!

Ngọc Linh đứng ngoài gọi Hương Dương để cùng nhau đi về.

- Hương Dương à, khi nào mới có cơ hội cho mình gặp Khánh Dương đây?

Ngọc Linh khoác tay Hương Dương buồn phiền. Hương Dương nghe Linh nói vậy trong lòng cũng nhói lên, cô cũng thích Khánh Dương lắm sao mà cô có thể giúp được đây nhưng đã hứa rồi cô không thể nhỏ nhen như vậy.

- Hương Dương, cậu hứa là giúp tớ rồi mà. Nghĩ cách gì giúp tớ đi...

Linh than thở không dứt.

- Được rồi, tớ giúp cậu mà. Lát nữa về, tớ đi xe đạp cùng với Khánh Dương đi mình sẽ đi với Khôi là được. Ok?

- Ok. Cảm ơn bạn nha.

Ngọc Linh vui mừng nhảy tưng lên riêng Hường Dương chỉ gượng cười, trong tâm rất buồn là đằng khác.

Và rồi đến ngày sinh nhật ấy, chính là cái ngày anh rời xa cô mãi mãi. Giờ cô đã tin bài hát đó. Anh đã rời xa cô mãi mãi, đó là một sự thực phũ phàng.

Dòng kí ức trôi đi, Hường Dương khóc thầm trong không gian tĩnh lặng này. Cô lặng lẽ lấy ra cây bút ghi vào một góc bàn “Khánh Dương – Hường Dương đã từng ngồi đây. Em là gì của anh?”.

“Em chỉ để lại kí ức chúng ta ở đây thôi và không nói gì thêm!”

Sau một ngồi ngồi nhớ về dòng thanh xuân cô đã chìm vào giấc ngủ khi nào không hay.

Lặng lẽ phía sau cô gái, thấp thỏm một người đã nghe hết lời nói mà anh muốn nghe từ lâu không ai khác chính là Khánh Dương. Anh đi lại gần Hường Dương, khẽ trao cho cô nụ hôn ở má.

“Cô bé ngốc của anh, giả như lúc ấy em cho anh 1 phút thôi thì anh đã nói thích em rồi...”

Khánh Dương với lấy cây bút trên bàn viết vào chỗ mà Hường Dương đã ghi “Em là người tôi yêu”.

- Hường Dương... Hường Dương à... cậu ở đâu vậy?

Có tiếng ai đó gọi Hường Dương, Khánh Dương vội đi ra ngoài chỉ kịp để lại trên tay Hường Dương một hộp sữa đậu rồi đi khỏi.

Khôi đi tìm Hường Dương này giờ rồi cả chân và dừng lại lớp học ngày xưa. Khôi đi vào thấy Hường Dương ở đó, cảm râm lớn tiếng và thờ dốt:

- Hường Dương à, mau tỉnh dậy coi...

Cái gì vậy, đang ngủ cơ mà! Hường Dương cựa ngồi bật dậy, đôi mắt vẫn còn lim dim. Khôi đi lại đập mạnh tay lên bàn “Râm” làm Hường Dương giật mình, cậu nói lớn:

- Có biết là tớ đi tìm cậu này giờ không hả, ai dè lại ngồi đây ngủ mới lạ chứ.

- Biết rồi, xin lỗi làm gì mắng dừ vậy.

Hường Dương cảm râm vẫn còn ngoáp ngủ.

- Này, hộp sữa đậu đâu ra vậy?

Khôi thắc mắc hỏi, cầm lên nhìn. .

Hường Dương thấy lạ, lúc mới vào có thấy hộp sữa đậu đầy đâu kì thật. Đang thắc mắc thì chợt cô nhìn thấy có dòng chữ trên bàn “Em là người tôi yêu!”, cô hoảng hồn tim đập mạnh hơn bình thường.

Trong đầu cô chợt nghĩ “Không lẽ là anh Khánh Dương, anh ấy đã đến đây sao?”. Cô đứng phất dậy, đi ra kéo rèm cửa mở cửa sổ nhìn xuống phía dưới không có ai, chạy ra ngoài cũng không có ai. Khôi thấy Hường Dương lòng vòng tìm gì đó vội hỏi:

- Cậu tìm gì vậy?

Khánh Dương! Là anh phải không? Hường Dương đứng bất thần ngoài cửa nhìn xung quanh, đôi mắt dần đỏ lên như muốn khóc.

- Này, cậu tìm gì vậy? Sao hỏi không trả lời hả?

Khôi vỗ nhẹ vai Hường Dương làm cô lại giật mình, quay lại đánh mạnh vào người Khôi rồi cảm râm:

- Đùng đánh tớ được không, đau lắm đó. Bàn tay thì sắc đá như thế kia...

- Biết rồi, xin lỗi mà anh thương.

Khôi néo bờ má ửng hồng của Hường Dương, cười mỉm thật tươi. Cô thấy hành động hơi thoái quá vội né tránh, sờ da gà:

- Thương cái gì ở đây, còn anh này nữa học cái đó ở đâu vậy, thấy ghê quá!

- Thì trước sau gì cũng phải thay đổi xưng hô thôi, cậu là bạn gái tớ mà.

- Bạn gái gì ở đây, tớ chưa có đồng ý nha. Khi nào cậu chứng minh cho tớ thấy tình yêu thật sự đi ha!

Nghe Khôi nói vậy, Hường Dương vội phân bua.

- Ổ thì... thôi không nói nữa! Hộp sữa này tớ uống nha.

Khôi đang định châm ống hút vào uống thì bị Hường Dương dành lại, nâng cao giọng:

- Không được, hộp sữa này của tớ. Anh ấy cho tớ mà!

- Anh ấy là anh nào?

Khôi ngậy thơ hỏi làm Hường Dương đờ ra, bỏ đi một hơi không nói lời nào. Khôi vội chạy theo khoác vai Hường Dương, dò hỏi chọc ghẹo đủ kiểu trên đời.

Ở đâu đó trong dãy phòng học này, Khánh Dương từ trong lớp học khác đi ra, anh đưa ánh mắt nhưng nhớ nhìn người con gái nhỏ bé đi khỏi.

Có lẽ trong những năm tháng đó người ở bên cạnh em chắc làm em cảm thấy vui vẻ hơn phải không?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Gì Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Khôi cứ bám nheo nhéo Hường Dương làm cô bức bối vô cùng, điên lên mà mắng:

- Đứng đi theo tớ nữa, cho tớ xin hai chữ bình yên đi!

- Nhưng hôm nay sinh nhật cậu mà, không mời tớ đi ăn tiệc à!

Khôi cứ nói câu này ỉnh ỏi bên tai cô này giờ, tâm hồn chỉ biết ăn uống thôi.

- Không có tiền được chưa, còn chưa kiếm được việc làm nữa. Đợi kiếm được tiền rồi dẫn cậu đi ăn.

Hường Dương nhú mày, gằn giọng cảm rằm nhìn Khôi nói. Đang đi nửa chừng Khôi kéo cô dừng lại, vẻ mặt nghiêm túc, hạ thấp giọng:

- Hãy để anh lo cho cuộc sống của em được chứ?

Câu nói này làm Hường Dương đờ ra, ánh mắt nhìn thẳng vào Khôi cảm thấy bối rối vô cùng. Cô chỉ nghĩ Khôi đùa thôi, lấy tay đánh nhẹ vào vai Khôi một cái, lập bập nói:

- Đùa à...

- Nghiêm túc!

Khôi trầm giọng, nắm chặt lấy tay Hường Dương vào lòng mình, nói tiếp:

- Anh đã chờ đợi em lâu lắm rồi, em hãy cho anh cơ hội được chứ?

Ánh mắt Khôi nhìn Hường Dương một cách chân thành đợi chờ câu trả lời của cô. Nhưng cô chỉ coi đó là đùa, chỉ là đùa thôi, vội buông tay mình ra khỏi.

- Hôm nay trời đẹp quá ha... ha...

Hường Dương gượng cười và chạy nhanh đi khỏi để lại phía sau chàng trai buồn rầu.

- Hu hu sao chẳng chịu nhận lời cho tui vui cái coi. Khó lắm mới nói ra được đấy...

Khôi lặng lẽ đi theo sau Hường Dương cho đến khi cô gần về đến nhà. Thấy Hường Dương có vẻ cũng đói rồi, Khôi ghé vào cửa hàng tiện lợi gần đó mua đồ.

Hường Dương lưng chừng bước đi không ngừng than vãn:

- Giả như có ai đó chờ mình về mỗi chân quá, còn đói nữa...

Lời than này lại làm cô nhớ lại tháng ngày đi học ghê ghớm, được ai đó rước đi học mỗi ngày nữa.

“Bịch”

Ôi mẹ ơi, hoảng hồn! Hường Dương nhảy tưng lên khi có cái gì đó rơi bịch xuống.

- Trời ơi, trái mận rụng tưởng cái gì chứ, giật cả mình...

Cô ngược lên nhìn cây mận sai quả vô cùng, quả nào quả nấy chín mọng nhìn phát thèm. Bụng cô đang đói nữa chứ, nhìn mấy thứ đó kích thích vô cùng. Nhìn xung quanh không có ai, Hường Dương cố nhón chân lên chồi tay hái, nhảy đủ kiểu nhưng vô ích chẳng được quả nào vì nó quá cao còn cô thì chiều cao khiêm tốn.

“Mận ơi mận cho chị một quả thôi được không”

Cô cứ thế vừa nói vừa nhảy và rồi...

“Ui...ui... a...”

- Cần thận!

Một giọng lạnh lùng nhưng nhẹ nhàng vang lên, Hường Dương nằm gọn trong vòng tay của một người con trai. Cô ngẩn ngơ nhìn anh, miệng không thể nói lên lời nào vì có điều đến quá bất ngờ.

Anh đỡ cô đứng dậy, đi lại với tay hái lấy chùm mận đỏ mọng đưa cho Hường Dương và nói một câu đùa cợt.

- Đây, lấy đi. Ai bảo thấp chi rồi chẳng làm được tích sự gì!

Nói rồi đi đến cổng.

Giọng nói quen thuộc đó, khuôn mặt đó không là anh Khánh Dương sao! Cô thần thờ nhìn và theo phản xạ thì cô đáp lại ngơ ngác như thời bấy lâu:

- Tôi như vậy mà thấp sao? Cao hơn tôi có hai mươi mấy phân chứ nhiều?

- Đây, cây mận này là của nhà anh đấy. Có muốn ăn thì bắt thang lên mà hái.

Anh quay lại nói câu nữa trên môi hiện lên nụ cười mỉm.

- Là anh Khánh Dương phải không?

Hường Dương nhất thời gọi tên anh.

Khánh Dương nghe được cảm thấy tim mình chệch đi một nhịp và đương nhiên anh phải đáp lại rồi:

- Ủ, là anh!

Nói rồi anh mở cổng đi vào trong, Hường Dương chưa kịp nói câu nào.

“Đúng là anh thật rồi, anh đã trở về! Khánh Dương, trong tâm trí anh vẫn còn hình ảnh của em chứ?”

Hường Dương lững thững đi với dòng suy nghĩ, dừng lại trước cổng nhìn vào trong nhà ấy xem Khánh Dương đang làm gì. Nhưng cô đang thoáng nhìn thì bị ánh mắt Khánh Dương nhìn lại mà còn mỉm cười nữa làm cô hoảng hồn chạy như ma rượt mà còn bị vấp té nữa.

- Ui da!

Cô ngồi phịch dưới vỉa hè đau nhói. Thấy Khánh Dương ở bên trong đang đi ra, cô vội đứng dậy chạy thẳng một mạch về nhà.

- Hường Dương, khoan... đứng hậu đậu!

Khánh Dương vừa lo lắng vừa buồn cười. Khôi đứng phía xa thả phịch túi đồ ăn xuống, miệng khề thắm:

- Sao anh không ở bên Mỹ luôn đi còn trở về làm gì vậy? Tôi biết Hường Dương yêu anh rất nhiều nhưng tôi đã cố gắng làm cho cô ấy quên anh đi rồi, vậy mà anh lại xuất hiện...

...

Hương Dương chạy tọt vô nhà, tìm đập nhanh hơn bất thường đã vậy mặt còn đỏ ửng lên nữa chứ. Cô vỗ nhẹ lên má mình, cầu nhàu đủ kiểu.

“Chắc anh ấy thấy rồi, xấu hổ quá, đi đâu cũng hậu đậu hết trơn!”

- Này, con về rồi đó hả vô nhà ba mẹ có chuyện muốn nói này!

Mẹ Hương Dương ra kéo cô vào nhà ngồi phịch xuống ghế sofa.

- Có chuyện gì vậy mẹ?

- Này, khi nào con mới dẫn bạn trai về ra mắt hả?

Vừa nghe mẹ cô nói câu đó, Hương Dương nhảy phắt cả lên vội đáp nhanh như cắt:

- Con chưa muốn lấy chồng đâu? Con còn trẻ mà mẹ, con chưa 22 mà.

- Thì mẹ có nói con lấy chồng đâu, con bé này.

Mẹ Hương Dương đánh nhẹ vai cô một cái, nói tiếp:

- Mẹ chỉ nói con dẫn bạn trai về ra mắt thôi, mẹ sợ con ế đấy.

- Con làm sao mà ế được hả mẹ.

Hương Dương nhú mày, nhong nhẹo như mèo.

- Hậu đậu như con ai dám rước về làm dâu giờ.

- Mẹ...

- Có con này cô, con rước cho.

Hai mẹ con đang nói chuyện thì Khôi từ đâu đi vào cất giọng.

- Khôi, vào nhà chơi đi con.

Mẹ Hương Dương thấy Khôi vui mừng cả lên, tiếp đón tận tình. Hương Dương thấy giống như bị bỏ rơi vậy.

- Này, tới đây chi vậy.

- Con bé này, nói chuyện với bạn vậy à.

Mẹ Hương Dương mắng cô toi tả, quay lại nhìn Khôi vui vẻ nói tiếp:

- Con bé có cháu chịu rước là cô mừng đấy.

- Mẹ, sao nói vậy được.

Hương Dương nổi đóa lên khi mẹ nói thế, Khôi chỉ biết cười ngồi gần Hương Dương khoác vai cô một cách

dịu dàng, triu mến. Hương Dương thấy vậy cứ hất tay ra liên tục nhưng không được.

- Nếu cô đồng ý thì cháu sẽ lấy Hương Dương luôn!

- Ủ, giờ con đưa nó về ở chung luôn đi rồi làm đám cưới sau cũng được.

- Mẹ!

Mẹ Hương Dương cứ nói mặc cho Hương Dương cứ la ó, cảm râm đủ kiểu. Khôi chỉ thấy vui mừng, anh phải

tranh thủ để nắm bắt mọi cơ hội giữ Hương Dương về mình mọi giá.

Hương Dương cảm thấy không khác mình đang bị gượng ép cả, muốn khóc cả lên đây này!

Ngồi trong phòng, mở cửa sổ ra ngó qua nhà bên cạnh, Hương Dương chóng cảm ngồi trầm tư.

“Khánh Dương, đã đến lúc em phải lấy hết can đảm để nói hết lòng mình cho anh nghe. Dù em không biết, anh có đang hạnh phúc với ai đó không nhưng mà em vẫn phải nói ra thôi. Chỉ có vậy thì em mới cảm thấy nhẹ lòng được!”

...

Sáng.

Hương Dương dậy sớm, chạy thể dục như mọi ngày và dĩ nhiên cô sẽ chạy ngang qua nhà Khánh Dương. Cô canh hết rồi, cô biết trước kia sáng nào anh cũng dậy sớm tập thể dục hết nên cô đứng núp ở góc tường chờ anh ra.

“Cạch”

“Anh ấy ra rồi, chạy tới thôi. Mà có nên làm vậy không ta?...”

Đang định chạy tới, thì Hương Dương đứng lại suy nghĩ lòng vòng không dám chạy tiếp nữa. Khánh Dương mở cửa đi ra quay sang phía bên trái, miệng khề thâm:

“Chưa chạy tới thì phải!”

Anh đứng khời động tay chân trước khi chạy. Hương Dương thấy vậy nhủ mày muốn về nhà luôn cho rồi khời chạy, sợ mất mặt quá chừng.

Rốt cuộc, Hương Dương quay đầu chạy về nhà nhưng rồi đôi chân không theo ý cô mà chạy ngược hướng lại. Thôi cô đành bất chấp vậy!

Hương Dương cúi đầu cúi cổ chạy một hơi không nhìn gì phía trước cả, chạy qua cánh cổng nhà người ta thì bị lối tay kéo lại:

- Chờ anh với! Anh chờ em này giờ!

Khánh Dương nhẹ giọng nói.

Hương Dương không nói gì mà chạy từ từ bên cạnh Khánh Dương. Cô liên tục đưa mắt nhìn Khánh Dương, anh vẫn vậy vẫn không có gì thay đổi về ngoại hình khí chất đẹp trai như thời đi học.

Cả hai đều im lặng không ai nói gì, Hương Dương thấy Khánh Dương im lặng làm cô cũng không dám lên tiếng. Mà nếu cô không nói thì sao anh nói chứ, nói đại đi.

Sau phút giây im lặng, buộc cô phải lên tiếng hỏi:

- Khánh Dương, anh ở Mỹ tốt chứ?

- Tốt!

Khánh Dương đáp câu cụt ngủn.

“Trời ơi, sao giọng Khánh Dương lạnh lùng thế...”

- Chắc anh lập gia đình rồi ha?

“Ý... sao mày lại hỏi câu đó vậy Hương Dương, mày điên rồi...”, cô nhủ mày cảm rằm muốn chạy khời đây ngay tức khắc.

Chợt Khánh Dương dừng lại không chạy nữa làm cô cũng dừng lại luôn. Khánh Dương đi lại gần Hương Dương hơn làm cô cứ thụt lùi bước chân ra sau.

“Anh ấy đang định làm gì vậy?”

Thấy Hương Dương cứ lùi ra sau, anh đành đưa tay lên giữ chặt vai cô lại và nhẹ giọng hỏi:

- Em thích anh chứ, Hương Dương?

Cô như đờ ra khi nghe anh hỏi vậy. Đó không phải lời nói đùa giỡn gì cả, cô phải thành thật nghiêm túc thôi:

- Em thích anh rất nhiều. Cái ngày hôm đó thật sự em đã buồn khi nghe tin anh đi Mỹ du học và em đã hối hận tại sao khi đó không nói hết tình cảm của mình cho anh nghe để rồi vương vấn đến tận bây giờ. Trong khoảng thời gian qua em cứ luôn mong chờ nếu như gặp lại anh em sẽ nói hết mặc cho anh có bạn gái rồi, để anh biết rằng đã từng có cô gái thích anh rất nhiều. Nhưng mà gặp rồi thì em lại không dám!

Cô nói một câu dài đằng đằng mà gần như sắp khóc.

4 năm ở Mỹ, anh chưa bao giờ quên đi hình ảnh cô gái bé nhỏ này cả, vốn dĩ câu trả lời cô chỉ xuất hiện nhất thời trong anh thôi, có lẽ anh đã nhầm!

Hương Dương cố ngăn dòng nước mắt lại, nhẹ giọng hỏi:

- Em hỏi một câu nữa thôi, khi ấy chúng ta học chung anh có từng thích em dù chỉ một lần nào không?

Thấy Khánh Dương im lặng không nói gì, cô cũng hiểu rồi. Anh không hề thích cô và dòng chữ ghi trên bàn đó chắc có lẽ cô đã làm không phải do anh ghi mà chắc là của Khôi ghi lại. Cô lên tiếng:

- 1 phút anh im lặng vậy tức là chưa bao giờ rồi!

Nước mắt trên mắt cô rơi khi nào cô không hay, cô lẳng lặng thu tay mình lại quay người bước đi trong thất vọng. Cô đang đi thì bị kéo tay lại:

- Hường Dương, em là người anh yêu!

Dứt lời Khánh Dương bất ngờ trao cho Hường Dương nụ hôn ngọt ngào khiến cô chẳng kịp phản ứng gì và rồi cô cũng cảm nhận được con tim ấy, cảm nhận được hơi ấm từ hơi thở đó. Cô nhón đôi chân lên, vòng tay ôm lấy eo của anh và đáp lại dư vị ngọt ngào đó dưới tán cây hoa anh lê, làn gió nhẹ làm bay những cánh hoa rơi là tả xuống tuyệt đẹp.

Một phong cảnh ngôn tình lãng mạn được lưu vào máy ảnh của một nhiếp ảnh đi đường.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Gì Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Sau cái khoảnh khắc ngọt ngào ấy trao cho nhau hết những dòng tâm sự bấy lâu giữ trong lòng rồi cuộc cả hai cũng đã tự tìm đến nhau.

Khánh Dương buông nhẹ Hường Dương ra, hai ánh mắt nhìn nhau lưu luyến và mỉm cười trong hạnh phúc. Hường Dương ngại ngùng, mặt đỏ ửng cả lên như quả cà chua, không dám lên tiếng nào.

- Em lạnh hả?

Khánh Dương lo lắng hỏi khi nhìn thấy mặt Hường Dương đỏ lên đầu biết là cô đang ngại ngùng.

- Ồ... tại sáng sớm em hơi lạnh thôi.

Cô lấp bắp nói.

- Vậy về thôi!

Khánh Dương nắm lấy tay cô chậm rãi đi về nhà. Anh đưa cô về tận nhà rồi mà cô không chịu vô mà cứ níu tay Khánh Dương không chịu buông.

- Vô nhà đi!

- Không vô đâu!

Cô ôm chầm Khánh Dương nhõng nhẽo như mèo, anh cao hơn cô cả một cái đầu cô chỉ cao chưa tới vai anh thôi. Khánh Dương chợt cười vì hành động dễ thương của Hường Dương, tay đưa lên vuốt vào mái tóc xoăn mượt này. Anh nhẹ giọng nói:

- Vào nhà đi cô nương!

- Không đi đâu, có nhiều chuyện muốn nói mà!

Hường Dương buông thả nhẹ ngược lên nhìn anh với ánh mắt ngây thơ, tay thì lắc cánh tay Khánh Dương liên tục.

- Giờ vô nhà đi, về anh gọi!

Nói rồi, Khánh Dương xoa nhẹ đầu của Hường Dương còn cài lên tóc cô một bông hoa lê anh đã nhặt được.

- Anh nói rồi nha! Em vô nhà đây!

Nghe Khánh Dương nói thế, cô vui vẻ tạm biệt Khánh Dương đi vào nhà miệng cứ cười tủm tỉm. Đã đi vào đi luôn đi cô còn tiếc nuốt chạy ra cổng xem Khánh Dương về tận nhà, đến khi bị mẹ cô ra kéo vào mới chịu vô.

- Mẹ, đau tay con!

Hường Dương cảm râm khi bị mẹ cô lôi vào thật nhanh và mắng tới tấp:

- Đi thể dục thôi mà tới tận giờ này mới về là sao hả? Có biết là Khôi nó đang chờ đưa con đi chơi không?

Cô ngờ ra khi thấy Khôi đang ngồi ở sô pha ăn trái cây còn hôn mi gió nữa làm cô sồn cả da gà. Cô cầu nhàu:

- Con đi đâu là quyền của con mà mẹ, bữa nay con không đi chơi đâu, ở nhà ngủ thôi.

Lời nói của Hường Dương làm mẹ cô càng cho một bài ca bất hủ hơn:

- Ở nhà vậy sao lấy chồng được hả? Đi chơi với Khôi vài hôm đi không được sao?

“Trời ơi, sao mẹ lúc nào cũng vậy...” cô lầu bàu, than thở:

- Được rồi, con đi được chưa?

Nói rồi Hường Dương đi một lèo lên phòng không muốn nói gì thêm nữa, đành phải nghe lời mẹ thôi. Mẹ Hường Dương cũng lên phòng theo cô, nói tùm lùm nữa làm cô nhức óc không khác gì tra tấn màng nhĩ:

- Hường Dương, con cố gắng ở bên Khôi làm cho nói vui vào đừng để nó giận thì...

Mẹ Hường Dương đang định nói gì đó thì chợt dừng lại, có điều gì đó như là giấu diếm. Thấy vậy, Hường Dương vội hỏi lại:

- Thì sao vậy mẹ...

- Ừ thì... thôi nói chung đừng để Khôi giận biết chưa?

- Con biết rồi, mẹ ra ngoài đi.

Hường Dương cảm rằm đầy nhẹ mẹ mình ra khỏi cửa, đóng sầm cửa lại. Cô lại than thở, không muốn đi xúu nào, muốn ở nhà chờ điện thoại của Khánh Dương thôi. Cô nằm phịch lên giường, miệng không ngừng mắng:

“Cái tên Khôi chết tiệt này, sao làm phiền mình hoài vậy... hey, phải đi chơi với hấn không thì bị mẹ la một trận nữa...”

Cảm rằm đã đời, cô lại đứng dậy đi lại tũn tũn với tâm trạng uể oải không muốn đi đâu.

Phía dưới nhà, Khôi vui vẻ ngồi chờ Hường Dương xuống để đưa cô đi du lịch đâu đó vài ngày và sẵn tiện đây anh sẽ cầu hôn cô, anh đã chờ đợi tình yêu này quá lâu rồi.

Mẹ Hường Dương đi xuống chỉ biết nhìn Khôi gượng cười và đi vào trong nhà bếp, hai tay run bần bật lại. Bà khẽ nói:

- Hường Dương, con hãy cố làm Khôi vui là cứu được bố con rồi, mẹ xin lỗi...

Hường Dương từ trên phòng đi xuống ăn mặc giản dị, trang điểm nhẹ với khuôn mặt ỉu xiu, lên tiếng nói không khác gì sự gượng ép:

- Đi thôi!

Khôi đứng dậy vui vẻ đi lại chỗ Hường Dương nắm tay cô, nhẹ giọng:

- Anh sẽ đưa em đi ăn rồi mua sắm đồ này nọ để đi du lịch đâu đó vài ngày ha!

Cái gì, đi du lịch sao! Không cô không muốn đi du lịch cùng Khôi đâu? Cô tưởng chỉ đi chơi trong ngày thôi chứ. Thấy Khôi nói vậy, cô vội lên tiếng:

- Nay, không phải đi chơi trong ngày thôi sao?

- Đừng nói nhiều nữa, đi thôi!

- Nhưng mà...

Chưa kịp để Hường Dương nói gì Khôi kéo tay cô đi một hơi ra đến cổng. Cô bức bối kéo phất tay mình lại:

- Nay, đưa tớ đi uống trà sữa thôi được rồi, bày về đi du lịch chi vậy?

- Anh thích được không?

Khôi thần nhiên trả lời:

- Anh gì ở đây, tớ vẫn thích xưng hô kiểu kia hơn.

- Giờ anh nói em biết, anh hơn em một tuổi đấy.

Hương Dương phân bua đủ kiểu. Khôi chỉ biết mỉm cười, đứng lại gần cô hơn và cúi thấp người mặt sát mặt và trao cho nụ hôn ở má.

Hương Dương giật mình, tay chạm vào bờ má mình mà ngờ ra, bên trong khó chịu vô cùng. Khôi mỉm cười thỏa mãn kéo tay cô lên xe ô tô làm cô không kịp phản ứng gì mà chạy đi, đã vậy còn chạy ngang qua nhà Khánh Dương đúng lúc anh vừa đi mua đồ về.

Khôi liếc nhìn Khánh Dương, nhếch môi cười khinh, thâm trong tâm:

“Anh đừng hòng có được Hương Dương, tôi sẽ làm cho cô ấy thuộc về tôi mãi mãi!”

Hương Dương đưa ánh mắt lo lắng nhìn Khánh Dương, không biết anh có nhìn thấy cảnh vừa rồi, cô sợ anh sẽ buồn vì cô mất.

Khánh Dương bình thản đi vào trong nhưng trong tâm anh không hề vui tí nào.

...

Hương Dương được Khôi đưa đến quán trà sữa nổi tiếng nhất thành phố và gọi cho cô ly trà sữa mát nhất mà không để cô tự chọn gì cả. Đi chơi kiểu vậy thà ở nhà còn vui hơn, cô không hiểu sao mẹ cô cứ bắt cô đi chơi với Khôi cho bằng được thậm chí là đi du lịch. Gặp như những bà mẹ khác sẽ không để con gái mình đi chơi với con trai mà còn đi mấy ngày như thế đâu. Cô cảm thấy khó hiểu mẹ mình vô cùng còn nữa cả mấy ngày nay, cô cũng không được gặp bố mình nữa.

Ly trà sữa được mang ra, cô cũng không dám uống vì nó có giá quá đắt đỏ. Khôi thấy thế, vội hỏi:

- Sao em không uống đi?

Hương Dương đẩy ly trà sữa qua cho Khôi, gằn giọng:

- Cậu uống đi, tớ không uống đâu! Uống rồi không có tiền trả nữa.

Khôi cười, đẩy ly trà sữa lại.

- Uống đi, anh trả mà em đừng lo! Không uống, anh ép cho uống đó.

Nghe vậy, cô vội cầm ống hút làm một hơi.

Hương Dương cứ thế vừa uống vừa ngó ra ngoài không nói không rằng, cảm thấy chán vô cùng muốn về quá chừng. Mọi khi Khôi thấy Hương Dương nói nhiều mà sao hôm nay đi chơi cùng anh, cô lại không thêm nói chuyện với anh mà cứ nhìn đi đâu đó chẳng quan tâm giống như coi anh không có mặt ở đây vậy.

- Này sao không thêm nói chuyện gì với anh vậy, mấy hồi chọc ghẹo anh hoài mà.

- Giờ có chuyện gì đâu mà nói...

Hương Dương nói nhưng không nhìn Khôi, về mặt cô không khác gì cái bánh bao chiều. Khôi cảm thấy Hương Dương đi cùng anh để cho vui vậy thôi, anh hỏi thẳng:

- Bộ đi chơi với anh em chán vậy sao?

- Ờ thì...

Đang định nói thì Hương Dương có điện thoại.

“Số lạ? Của ai vậy ta?”

Cô bắt máy:

- Alo!

- Anh Khánh Dương đây, em ở đâu vậy?

Nghe Khánh Dương nói, cô định nhảy tưng cả lên vội kiềm chế lại.

- Để em nhắn tin ha!

-...

Cô vội cúp máy, nhắn tin nhanh chóng, miệng còn cười tủm tỉm. Khôi nhìn thấy Hương Dương vui vẻ như thế cũng đủ biết cô vừa nói chuyện với ai

nhưng anh vẫn hỏi:

- Là Khánh Dương phải không?

- Bạn tôi mà, đâu liên quan đến cậu. Này không lẽ định đóng đinh ở đây luôn hả?

Hương Dương đáp lại với giọng chanh chua. Khôi im lặng đứng dậy đi thanh toán, ánh mắt cứ để ý thái độ của Hương Dương không rời.

Thanh toán xong Khôi đi lại nắm tay Hương Dương đi ra ngoài, làm cô buông tay mình ra cũng không được, không biết Khôi định đưa cô đi đâu nữa.

Cô lặng lẽ đi theo Khôi, cô nhìn Khôi với ánh mắt gì đó cảm thấy áy náy. Vì thời gian qua Khôi luôn là người ở bên cô, tạo cho cô niềm vui đủ thứ, cậu ta cũng cố vào đại học cùng cô cho bằng được chỉ vì muốn được ở bên cô. Những gì Khôi làm cô đều trân trọng nhưng cô chỉ xem như người bạn mà thôi vì trong lòng cô chỉ yêu mình Khánh Dương mặc dù anh ở Mỹ thời gian dài.

Khôi đưa Hương Dương đi đến phố đi bộ gần với hồ nước nhân tạo. Cô thấy lạ tự nhiên mọi người đều tản ra hai bên, còn Khôi để cô bơ vơ đứng đây một mình rồi đi đâu đó.

Hương Dương nhìn xung quanh và chợt cô nhìn thấy những bong bóng hình trái tim có in hình cô bay lên, từng người từng người đi ra đưa cho cô một cành hoa hồng đỏ. Cô ngỡ ngàng nhận lấy không hiểu mô tê gì và còn nghe câu “chúc cô hạnh phúc”. Bỗng chốc trên tay cô là một bó hoa thật lớn.

“1... 2... 3”

Âm thanh được hô lớn lên từ, một tập thể đi ra cầm trên tay những chữ cái liên tục xếp lại thành những câu:

“Hương Dương! Em hãy lấy anh nhé, bông hoa mặt trời của anh?”

Và rồi nhóm người ấy tản ra hai bên, Khôi bước ra đi lại chỗ Hương Dương trên tay cầm hộp nhẫn đã được mở ra và bên trong là chiếc nhẫn kim cương sáng chói. Anh nhẹ giọng nói câu chân thành:

- Hãy lấy anh nhé!

Hương Dương vừa bối rối vừa bất ngờ không biết xử trí sao ngay lúc nào.

“Phải làm sao đây? Làm sao cô có thể từ chối đây?”

- Đồng ý đi... đồng ý đi...

Tiếng hò hét của mọi người làm cô phân tâm nhưng cô không chần chừ để Khôi quý lâu như thế được, phải nhanh chóng cho Khôi câu trả lời thôi.

Cô thở nhẹ và nhìn Khôi với ánh mắt chất chứa nỗi xúc động, nhẹ giọng lên tiếng:

- Em cảm ơn anh đã làm những điều này vì em. Chiếc nhẫn này...

Hương Dương chạm vào chiếc nhẫn làm Khôi mỉm cười đứng dậy, nắm tay cô dừng lại:

- Hãy để anh là người đeo nó cho em.

- Em..

- Em im lặng tức là đồng ý, không phải em đã từng nói vậy sao?

Chưa kịp để Hương Dương nói tiếp, Khôi đã đeo chiếc nhẫn đó vào tay Hương Dương và ôm chặt lấy cô trong niềm vui hạnh phúc với sự reo hò của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Gì Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Hương Dương bất ngờ khi bị Khôi ôm lấy và tình cờ nhìn thấy Khánh Dương đang đứng ở hồ nước thoáng buồn nhìn cô, trên tay còn cầm bó hoa hướng dương thả phịch xuống nền rồi quay lưng đi trong lặng thầm.

“Khánh Dương!”

Cô vội buông Khôi ra làm hết những cành hoa xuống, tháo chiếc nhẫn bỏ vào trong hộp trả lại Khôi. Cô nói với giọng nghẹn lại:

- Xin lỗi, em không thể nhận lấy tấm chân tình này!

Dứt lời Hường Dương chạy đi thật nhanh để lại phía sau Khôi thất vọng đứng nhìn cô bỏ đi mất.

Hường Dương chạy tới chỗ hồ nước nhặt lấy hoa hướng dương lên, nhìn xung quanh để tìm Khánh Dương nhưng anh đi đâu rồi cô không thấy.

“Khánh Dương, anh ở đâu vậy?”

Cô loay hoay một hồi tìm không thấy anh mà ngồi xuống ôm mặt bật khóc giữ trời nắng chang chang. Cô sợ anh lại quay về Mỹ giống như trước đây, nghe anh nói lý do lúc trước anh đi Mỹ cũng vì anh thấy cô và Khôi đã hạnh phúc trong khung cảnh như thế này.

“Ting”

Tin nhắn đến, Hường Dương quệt nước mắt mở điện thoại ra đọc tin nhắn, là một tin nhắn ảnh. Hình ảnh cô đang ngồi khóc với khung cảnh xung quanh rất đẹp. Cô bất ngờ nhìn xung quanh và “ting” thêm tin nhắn tới.

“Sao ngồi ngoài nắng mà khóc thế kia, ai làm em buồn sao?”

“Ngước mặt lên nhìn anh đi.”

Ngay lập tức, có một người cầm ô bước đến chỗ Hường Dương che mát cho cô, cô nhìn thấy đôi giày thể thao trắng ấy ngước mặt lên nhìn.

- Anh Khánh Dương!

Hường Dương đứng phắt dậy ôm chầm lấy anh, làm anh đánh rơi cả chiếc ô xuống. Anh buông thả nhẹ cô ra và lấy tay quệt đi nước mắt trên má cô. Anh trêu:

- Được cầu hôn mà khóc hả?

Hường Dương đang im lìm nghe thấy anh nói vậy, nước mắt bắt đầu tèm nhèm, cô bật khóc thật lớn.

“Hu... hu...”

Khánh Dương thấy vậy, nhủ mảy vì anh lỡ miệng nhưng cũng thấy buồn vì Hường Dương giống trẻ con quá. Mới có trêu tí thôi mà khóc rồi.

- Thôi em quay lại với người ta, đồng ý lời cầu hôn đó.

Hường Dương bực bội quay người đi nhưng chẳng thấy Khánh Dương ngăn cản gì hết trơn. Cô quay lại vẫn thấy anh đứng đó đã vậy anh còn đưa tay vẫy vẫy để cô đi tiếp làm cô nhăn nhó mặt mày.

“Để mình đi luôn vậy hả? Thật tình!”

Rốt cuộc, Hường Dương cũng quay lại đi tới chỗ Khánh Dương nhặt lấy cái ô lên, nhón chân che cho anh. Cô ngây ngô nói:

- Anh đứng ngoài nắng thấy tội quá, che mát cho anh đó!

- Em che cho anh hay cho em vậy?

Khánh Dương lấy tay che đi nắng mặt trời vì Hường Dương che cũng như không, cô thấp quá còn anh cao tới 1m83 lận. Hường Dương nhủ mảy:

- Tại em không được cao, còn anh thì như cái xào. Đưa em đi ăn kem đi..

- Đi thôi.

Cả hai dắt tay nhau đi trong sự vui vẻ để lại phía sau cái nhìn lạnh buồn chất chứa sự căm phẫn của Khôi. Anh lặng lẽ cầm lấy chiếc nhẫn kim cương vứt vào hồ nước và bỏ đi.

...

Hường Dương đi chơi với Khánh Dương một tuần ở nước ngoài mà không cho ai biết. Cả hai đi chơi rất vui vẻ và dừng chân tại một khu nghỉ mát nổi tiếng gần biển.

Trong căn phòng đầy đủ tiện nghi, trên chiếc giường chăn ấm nệm Hường Dương đang chìm trong giấc ngủ thật ngon không biết trời đất là gì.

Khánh Dương ngồi ở ban công đọc sách từ lúc trưa đến tận chiều, giờ đã mệt hơn. Anh đứng dậy vận động nhẹ tay chân cho đỡ mỏi và chợt nhận ra trời

đã chiều tối. Anh nhìn đồng hồ, miệng khẽ thào: “Mới đây 18h00 rồi sao?”

Anh nhìn vào bên trong thấy Hường Dương vẫn còn ngủ say không biết gì, vội đi vào trong đánh thức cô dậy.

- Hường Dương! Hường Dương, dậy đi ăn tối này...

- Cho em ngủ nữa đi mà!

Giọng nói ngoáp ngủ của cô làm anh phì cười, cô lại tiếp tục nhắm mắt ngủ tiếp.

Khánh Dương bó tay, đành để cô ngủ nữa vậy.

“Lúc ngủ, cũng như trẻ con vậy!”

Anh mỉm cười nhìn Hường Dương, hất nhẹ những sợi tóc trên mặt cô qua một bên và nhẹ chạm vào bờ má ửng hồng như tuần lộc này. Nhờ Hường Dương mà anh cảm thấy cuộc sống mình vui hơn nhiều thay vì cuộc sống chỉ toàn những phi vụ ngầm đen tối trước kia.

Anh nợ Hường Dương một thanh xuân, một thanh xuân thật dài nhờ vậy mà anh đã gặp được cô và yêu cô thật nhiều. Anh định hôn vào bờ môi của Hường Dương nhưng đã bị cô hôn trước làm anh bất ngờ.

Cô mỉm cười nhìn anh rồi nhắm mắt lại ngủ tiếp, Khánh Dương chỉ cười và đắp chăn lại cho cô rồi đi ra ngoài.

Khánh Dương đi ra ngoài định mua đồ ăn về cho Hường Dương thì vô tình gặp Khôi, anh nói khẽ đủ để Khánh Dương nghe thấy:

- Gặp nhau nói chuyện đi!

Dứt lời, Khôi đi thẳng về phía trước và Khánh Dương cứ thế theo sau.

...

Khôi và Khánh Dương nói chuyện với nhau ở ngoài biển.

- Lâu rồi không gặp, Khánh Dương?

Khôi nhẹ giọng nhìn Khánh Dương hỏi.

- Vào thẳng vấn đề luôn đi?

Khánh Dương trầm giọng, vẻ mặt trở nên lạnh lùng nghiêm túc. Khôi nhếch môi cười:

- Anh có vẻ hơi vội nhỉ? Được thôi, không vòng vo gì nhiều tôi muốn anh tránh xa Hường Dương ra.

Khôi dứt khoát nói. Khánh Dương cười nhạt, cậu ta có quyền gì mà nói anh phải rời xa Hường Dương chứ, anh đưa ánh mắt lạnh nhìn Khôi đáp lời:

- Tôi không thích!

- Không thích? Hường Dương ngay từ đầu đã là của tôi rồi, tôi đã làm đủ mọi cách để cô ấy thích tôi, còn anh đã làm gì chứ hả? Anh đã từ bỏ cô ấy mà đi Mỹ, giờ trở về cướp lấy người con gái tôi yêu. Sao anh không ở bên Mỹ luôn đi?

Khôi nói một câu thật dài với nỗi uất ức. Khánh Dương lại cười nhạt, bình thản nói:

- Cậu làm mọi cách để có được cô ấy, chậc! Vô ích! Còn tôi thì không, vốn dĩ chúng tôi đã định sẵn là thuộc về nhau rồi cho dù có ở xa đi nữa thì chúng tôi cũng sẽ tìm đến nhau thôi. Giờ cậu đã thấy rồi chứ?

Nghe Khánh Dương nói vậy, Khôi chỉ biết siết chặt tay mình lại, ánh mắt nhìn trừng vào Khánh Dương không dứt.

- Anh hãy chóng mặt lên mà xem, tôi sẽ khiến Hường Dương thuộc về tôi chứ không phải là anh.

- Tùy cậu!

Rốt cuộc thì cũng có người thứ ba chen vào, đừng tưởng dễ dàng làm phá hoại tình cảm của anh với Hường Dương như vậy. Dứt lời Khánh Dương lạnh lùng đi khỏi để lại phía Khôi kim nén sự căm phẫn.

...

“Hey... ngủ một giấc thật đã...”

Hường Dương ngồi bật dậy, đi ra khỏi giường không thấy Khánh Dương cô vội lấy điện thoại gọi.

-...

- Anh nghe!

- Anh ở đâu vậy?

- Ở ngoài biển, em ra ngoài đây đi.

-...

Hương Dương tắt điện thoại vội đi thay đồ và chạy một mạch ra biển.

Ngoài biển đêm chỉ lắt đắt vài người ngồi ngắm biển với những ngôi sao trên trời. Tiết trời về đêm cô về lạnh, Hương Dương vừa đi vừa xoa bàn tay lạnh buốt của mình.

“Khánh Dương ở đâu vậy ta?”

Cô loay hoay không nhìn thấy Khánh Dương ở đâu cả, cô dừng lại ở giữa đường cát trải dài.

“Ting”

Tin nhắn đến, cô vội mở ra đọc.

“Em đang ở đâu vậy, quay về bên anh đi được không?”

- Khôi!

Hương Dương nhủ mày, Khôi lại tiếp tục làm phiền cô. Suốt ngày nhắn tin và gọi điện liên tục làm cô không thể nào bình yên, đến nỗi cô cũng không dám nói với Khánh Dương biết. Cô biết cô đã làm Khôi buồn rất nhiều vì đã từ chối lời cầu hôn của anh trước bao người, cô cảm thấy có lỗi rất nhiều nên cũng đôi lần hồi âm và nghe điện của anh gọi đến. Nhưng lần nào gọi đến, Khôi cũng chỉ nói hoài một câu “Xin em quay lại với anh được không?”, cô chán ngấy nghe những lời đó lắm rồi.

“Reng...”

Lại nữa, lại là cuộc gọi của Khôi gọi đến và cô lại nhấc máy:

- Alo.

- Hương Dương, hãy về với anh đi được không?

- Em xin lỗi, em không thể. Làm ơn đừng gọi em nữa?

- Em không quay về, anh sẽ làm công ty bỏ em phá sản đấy, em không muốn thấy bố em đi tù vì vợ nợ phải không.

“Anh ta say rồi, nói nhảm gì vậy chứ?”, Hương Dương tức giận gằn giọng lại:

- Anh say rồi, đừng nói nhảm nữa.

Dứt lời, cô tắt máy và tiếng chuông điện thoại lại reo lên, cô cảm thấy rất bực mình định bắt máy thì...

“Tùm”

Khánh Dương cầm lấy điện thoại của Hương Dương ném thẳng ra biển làm Hương Dương ngớ người:

- Điện thoại của em!

- Anh mua cái mới cho em, đừng để vì một cuộc gọi làm em suy nghĩ nhiều như vậy.

Khánh Dương nói giọng trầm thấp, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô. Anh đã nghe hết những gì cô nói vừa rồi, anh cũng cảm thấy bực mình thay.

- Sao anh nỡ lòng nào vứt đi điện thoại em như vậy lấy đâu ra tiền mua chứ, em còn xin việc làm nữa.

Hương Dương nhăn nhó lại những nhăn như mèo. Khánh Dương xoa nhẹ đầu cô, mỉm cười:

- Anh nói anh mua lại cho em mà.

- Vậy mua cho em Iphone X nhá!

Hương Dương ngây ngô nói, ánh mắt long lanh nháy liên tục. Khánh Dương nhủ mảy rồi cũng gật đầu đồng ý. Hương Dương bật cười, tay véo nhẹ má của Khánh Dương nói:

- Giờ mới biết anh giàu nha! Đùa thôi, em đâu phải người ham vật chất vậy đâu.

Nói rồi cô quay người chậm rãi bước đi, chân liên tục nghịch những hạt cát li ti.

Khánh Dương đi nhanh lại ôm lấy Hương Dương phía sau làm cô giật mình. Anh khẽ thì thầm vào tai cô, đủ để cô nghe rõ:

- Gà cho anh nha?

Nghe Khánh Dương nói thế, cô mỉm cười đáp lời:

- Nhưng em không muốn lấy anh đâu. Em muốn lấy những chàng soái tây nhà giàu, đẹp trai, biết nấu ăn cơ?

- Vậy thì lấy soái tây của em đi.

Khánh Dương giận dỗi buột Hương Dương ra quay đi. Hương Dương vội níu kéo anh lại, nhăn mặt:

- Anh chẳng biết đùa gì hết trơn, đúng thật là anh chỉ hợp gu với kiểu lạnh lùng thôi.

Khánh Dương cũng chẳng nói gì hết trơn, im lặng ngồi xuống nền cát.

“Sao dễ giận vậy?”

Hương Dương khẽ thăm, đi lại khụy gối ôm anh từ phía sau và nói thăm vào tai anh:

- Em sẽ lấy anh, Khánh Dương!

Khánh Dương nghe được câu trả lời chỉ mỉm cười vui mừng, đưa tay lên chạm nhẹ vào má cô không biết nói gì hơn.

- Cười lại rồi này, hết giận rồi!

Cô lúc cũng vậy lúc nào cũng vui vẻ, thích chọc ghẹo người khác không thôi đặc biệt là Khánh Dương, cô rất thích trêu đùa anh. Khánh Dương mỉm cười, nắm lấy tay cô kéo lại và trao cho cô nụ hôn làm cô giật cả mình nhưng rồi cũng định thần lại hòa vào trong khoảnh khắc ngọt lịm này.

...

Sáng hôm sau.

Tại nhà của Hương Dương, mẹ cô đang ngồi đối diện với ba của Khôi và có Khôi ở đó cùng với nhóm vệ sĩ xung quanh.

- Này, sao con bé nó không chịu lấy con trai tôi hả? Bà có biết con gái bà làm cho con trai của tôi buồn mấy hôm nay rồi không?

Ba Khôi lên tiếng quát mắng làm mẹ Hương Dương sợ xanh cả mặt vội lên tiếng:

- Tôi xin lỗi, tôi không biết con bé lại từ chối như vậy.

Ba Khôi hùng hổ nói tiếp.

- Bà biết là nếu không làm theo ý tôi, thì chồng bà sẽ chết biết không? Nợ thì chồng chất mà không biết nghe lời gì hết. Thôi con trai về nhà, ba sẽ tìm cho con một người con gái xinh đẹp hơn ha?

- Con không muốn, con chỉ muốn lấy Hương Dương làm vợ thôi.

Khôi nhất quyết khẳng định cho bằng được. Ba Khôi thở dài:

- Thôi được rồi! Bà thấy con trai tôi nó muốn gì chưa? Tôi đã cho điều kiện là làm theo con trai tôi là nhẹ lắm rồi mà cũng chẳng được tích sự gì. Muốn tôi tổng chồng bà vô ngục đá hả?

Ba Khôi lại qua sang quát mắng mẹ Hương Dương. Bà sợ hãi cúi xuống khóc lóc cầu xin:

- Đừng làm vậy, tôi xin ông. Đợi con gái tôi về, tôi sẽ thuyết phục nó lấy con trai của ông.

Ngay khi bà dứt lời, thì có tiếng chuông cửa kêu lên:

“Reng... reng...”

- Chắc con gái tôi về rồi, tôi ra mở cửa!

Nói rồi, bà nhanh chóng đi ra để mở cửa nhưng bị Khôi cản lại:

- Con cho cô hai ngày để chuẩn bị cho Hường Dương, 2 ngày nữa con tới rước Hường Dương về nhà con.

Nhưng trong hai ngày đó, con vẫn sẽ lui tới và có thể thay đổi gì đó. Chúng ta về thôi ba.

Dứt lời Khôi cùng ba với mấy tên vệ sĩ rời khỏi.

Hường Dương và Khánh Dương trở về nhà sau chuyến du lịch nhiều ngày.

- Em mệt không?

Khánh Dương lo lắng hỏi, lấy khăn lau đi mồ hôi cho Hường Dương sau khi đi một tuyến đường dài. Hường Dương nhẹ giọng đáp:

- Em không sao đâu, anh về nghỉ ngơi đi.

Cô định đi mang valy vào trong nhà thì Khánh Dương níu cô lại:

- Hường Dương!

- Hà?

Hường Dương quay lại.

Khánh Dương đeo vào ngón tay cô chiếc nhẫn bằng bạc đơn giản có khắc tên cô và anh trên đây, anh nói giọng trầm thấp:

- Anh quên mang vào cho em mất.

Hường Dương mỉm cười ôm anh vào lòng, không ngờ có lúc Khánh Dương lại quên như vậy mà lại quên một vật quan trọng mới lạ chứ. Nhưng không sao, cô thấy vui lắm. Đang tận hưởng giây phút hạnh phúc thì mẹ

Hường Dương cất ngang:

- Hường Dương, con đang làm gì vậy hả?

Hường Dương giật mình buông Khánh Dương ra khỏi.

- Mẹ!

Khánh Dương thấy vậy vội cúi nhẹ đầu chào lịch sự:

- Con chào cô!

Mẹ Hường Dương đưa ánh mắt nghiêm khắc nhìn Khánh Dương và quay sang Hường Dương gần giọng:

- Vào nhà mẹ nói chuyện!

Hường Dương bị mẹ lôi vào nhà thật nhanh không kịp để cô nói lời nào với Khánh Dương cả. Khánh Dương chỉ biết lẳng lặng nhìn rồi về nhà.

...

“Phịch”

“Á”

Hường Dương bị mẹ đẩy mạnh xuống nền đau điếng và nghe những lời mắng:

- Tại sao con lại từ chối lời cầu hôn của Khôi chứ đã vậy con đi chơi với đứa con trai khác đến tận hai tuần là sao?

Hường Dương đứng dậy, cảm râm đáp lại:

- Con không muốn lấy Khôi đâu, con chỉ muốn lấy Khánh Dương thôi. Con yêu anh ấy!

- Khánh Dương, một đứa không quyền không thế, không biết gia đình như thế nào đã vậy mẹ nghe Khôi nói nó từng có bằng đảng xã hội đen chuyên giết người gì đó. Mẹ cấm con qua lại với nó biết chưa?

Mẹ Hường Dương chỉ thẳng vào mặt cô nghiêm túc nói. Nghe mẹ cô nói không đúng sự thật về con người Khánh Dương, cô vội phân bua:

- Khánh Dương không phải người như thế, anh ấy là người tốt, anh ấy là một bác sĩ giỏi hành nghề lương thiện. Tại sao mẹ lại nghe người khác nói xấu anh ấy vậy chứ? Mẹ lúc nào cũng Khôi, Khôi! Mẹ đi mà lấy Khôi lun đi...

“Bếp”

Nguyên một cái tát thật mạnh giáng lên mặt Hường Dương vì sự ngang ngược của cô. Mẹ Hường Dương thở hắt ra và trừng mắt nhìn đứa con gái cứng đầu gân gọng:

- Tại sao lại nói như thế hả? Dù thế nào con cũng lấy Khôi, hiểu chưa?

Hường Dương ôm lấy bờ má đỏ tấy của mình, nước mắt bắt đầu rơi xuống, nói với giọng nghẹn lại:

- Cho dù mẹ nói như thế nào con cũng không theo ý mẹ đâu.

Nói rồi, Hường Dương chạy thẳng một mạch lên phòng đóng cửa lại, cuộn mình trong chăn khóc thật lớn.

Mẹ Hường Dương ôm lấy bàn tay run run của mình vì đã lỡ đánh đứa con gái ngốc nghếch đấy, nhưng bà phải làm gì để Hường Dương chịu lấy Khôi mà cứu bố cô ra đây. Bà cảm thấy đau lòng vô cùng.

...

Trời sập tối, Hường Dương ngồi một góc buồn bã chẳng chịu ăn uống gì. Cô lấy điện thoại gọi cho Khánh Dương:

-...

- Anh nghe!

- Anh dẫn em đi uống trà sữa nha, em không muốn ở nhà!

- Có chuyện gì sao? Sao nghe giọng em buồn vậy?

- Buồn gì đâu, em chỉ muốn gặp anh thôi.

- Ừ, để anh qua đưa em đi.

-...

Cô cúp máy, đứng dậy lau đi nước mắt đi ra khỏi phòng với tâm trạng uể oải sau khi bị mắng một trận. Nhưng khi cô vừa bước xuống phòng khách thì cô lại gặp Khôi đang ngồi ở bàn ăn còn mẹ cô thì đang dọn đồ ăn lên trên bàn.

Cô mặc kệ không quan tâm, ngó lơ đi ra cửa.

- Hường Dương, con đi đâu vậy không ăn cơm sao?

Mẹ cô gọi lớn.

Khôi đi ra khỏi chỗ ngồi, nắm lấy tay Hường Dương đi vào. Cô thấy vậy vội hất mạnh tay Khôi ra.

- Anh đang làm gì vậy?

- Vào ăn cơm đi, tối rồi còn ra ngoài gì nữa.

Khôi nhíu mày nhìn Hường Dương nói.

- Tôi không muốn ăn! Tránh ra tôi còn có việc phải đi.

Hường Dương liên tục đẩy Khôi ra nhưng liên tục bị Khôi chặn lại không cho đi đâu. Anh lớn tiếng:

- Đi gặp Khánh Dương phải không?

- Tôi gặp ai thì cũng không liên quan đến anh, hiểu chưa.

Hường Dương đưa ánh mắt sắc lẹm vô cùng tức giận trước sự ngăn cản của Khôi. Chính vì sự cố chấp không chịu nghe lời, Khôi bực mình bẻ xóc cô lên mặc cho cô vấy vùng gào thét đi về phòng và khóa chốt lại.

Mẹ Hường Dương nhìn thấy chị ngậm ngùi nuốt chửng nước bọt chịu đựng, bà đau lắm chứ nhìn thấy con gái mình bị như thế, bà cảm thấy có lỗi vô cùng.

“Rầm rầm...”

- Mở cửa ra, tại sao lại nhốt tôi chứ... mẹ mở cửa cho con...

Hường Dương gào thét thật lớn khi bị nhốt lại, mặc cho sự gào thét đến rất cổ họng thì cô chỉ đón nhận

lại một câu trả lời từ Khôi:

- Anh cho em thời gian suy nghĩ, một là em đồng ý lấy anh hai là từ bỏ Khánh Dương. Hãy suy nghĩ kỹ đi vì lợi ích của cả hai. Tôi không muốn nói ra đâu nhưng em hiểu ý tôi chứ? Trong đó suy nghĩ và cho tôi câu trả lời.

- Tôi sẽ không bao giờ lấy anh đâu, anh hiểu chưa?

Hường Dương nói thật lớn rồi ngồi phịch xuống. Sao mọi chuyện lại thành ra thế này chứ? Rốt cuộc tên Khôi đó đã làm gì khiến mẹ cô không thể ngăn cản anh ta nhốt cô lại? Ai đó nói cho cô biết chuyện gì đang diễn ra vậy? Cuộc sống cô đang yên lành như thế khi không tự nhiên bị ép cưới không có lý do gì.

“Khánh Dương!”

Cô thốt lên tên anh, vội đi nhanh lại cửa kính xem nhưng vô ích chẳng thấy gì. Điện thoại cũng bị lấy mất, có lẽ anh đang chờ cô mỗi mòn ngoài kia, cô phải làm gì đây chứ?

Ở bên ngoài, Khánh Dương chờ Hướng Dương thật lâu nhưng không thấy cô đâu. Anh lo lắng vội lấy điện thoại ra gọi nhưng toàn thuê bao. Đợi khá lâu Hướng Dương vẫn không ra, anh đành lặng lẽ đi về nhà.

Và cứ thế ngày qua, Hướng Dương vẫn ở hoài trong phòng không được đi đâu. Ngày nào cũng vậy, Khôi cứ đến nhưng đều nhận lại một sự lặng thinh đến lạnh lùng, không có một câu trả lời nào từ Hướng Dương.

Hướng Dương cứ ngồi mãi ở góc giường nhìn chiếc nhẫn và chỉ nhớ đến Khánh Dương, không muốn quan tâm đến những điều xung quanh. Cô im lặng đến nỗi không muốn nói bất cứ thứ gì, ngày lẫn đêm đều im lặng.

“Cạch”

Tiếng mở cửa, mẹ Hướng Dương mang đồ ăn đi vào. Bà bỏ khay đồ ăn lên bàn đi lại nhìn đứa con gái tiểu tụy của mình mà cảm thấy xót thương vô cùng.

- Hướng Dương, con đừng như vậy được nữa không? Đồng ý lấy Khôi đi thì mọi chuyện sẽ ổn thôi mà.

Hướng Dương im lặng không muốn gì, xoay chiếc nhẫn liên tục, cũng không thèm nhìn mẹ cô lấy một lần.

- Hướng Dương, em có câu trả lời chưa?

Khôi từ ngoài đi vào làm mẹ Hướng Dương giật mình. Khôi đi lại chỗ Hướng Dương, cúi chặt vào vai cô và trừng mắt nhìn:

- Xin em đừng im lặng nữa được không?

Hướng Dương đưa mắt lạnh lùng nhìn Khôi vẫn im lặng, thờ ơ. Khôi thờ nhẹ một cái, nhẹ nhàng nắm tay

Hướng Dương đứng dậy.

- Đi theo tôi xuống phòng khách.

Khôi kéo Hướng Dương đi thật nhanh làm cô chẳng kịp phản ứng gì, chỉ biết nhú mảy khó chịu. Mẹ Hướng

Dương thấy vậy cũng vội đi theo sau.

Đi xuống phòng khách, Hướng Dương nhìn thấy nhiều người lạ ở trong nhà mình thối mác quay sang hỏi mẹ:

- Những người này là ai vậy mẹ?

- Ồ...

Chẳng để mẹ Hướng Dương trả lời, Khôi lập tức chen ngang:

- Đây là ba tôi, còn những người xung đều là quản lý của nhà tôi cả.

- Con gái sao con không chịu lấy Khôi nhà bác để rồi ba con phải chịu khổ vậy hả?

Ba Khôi đưa về mặt nghiêm nghị trầm giọng nói. Hường Dương chẳng hiểu ông ta đang nói gì, lại quay sang hỏi mẹ:

- Ông ta nói gì con không hiểu?

- Cô nói cho Hường Dương biết mọi chuyện đi.

Khôi lạnh lùng trầm giọng và ngồi phịch xuống ghế để một sấp giấy tờ trên bàn.

Mẹ Hường Dương cũng không muốn dấu diếm gì thêm nữa, nói hết sự thật cho Hường Dương nghe:

- Con gái, nhà ta bị phá sản rồi! Vì có dự án làm ăn lớn ba con đã phải vay số tiền không hề nhỏ từ nhà Khôi nhưng dự án đó đã không thành công. Giờ ba con phải chật vật trốn nợ và bị người của nhà Khôi truy bắt liên tục. Vì thế ba và mẹ không còn cách nào khác là phải gả con cho Khôi để trả nợ theo điều kiện của ba Khôi. Mẹ xin lỗi!

Bà nói rồi khóc trong cay đắng.

Hường Dương bất thần ngồi phịch xuống nền và thật sự sốc vì chuyện này. Mẹ Hường Dương vội ngồi xuống ôm lấy cô, nói giọng nghẹn lại:

- Con hãy cứu lấy ba con đi, cứu lấy gia đình này được không con!

- Mẹ...

Hường Dương bật khóc lên thành tiếng.

Cô thật sự không thể tin vào chuyện này! Tại sao? Tại sao gia đình cô lại gặp chuyện trở trêu như vậy chứ?

- Giờ em hãy kí vào tờ giấy đăng ký kết hôn này đi coi như em đã trả được món nợ cho gia đình và cứu lấy ba em.

Khôi xịch tờ giấy đến và đặt cây bút đề lên đấy.

Hường Dương lặng người nhìn vào tờ giấy đó, bắt buộc cô phải làm như thế sao chứ? Cô nuốt lấy cay đắng này, vì gia đình cô phải chấp nhận từ bỏ hết niềm vui tương lai phía trước, từ bỏ Khánh Dương lấy một người không hề yêu thương. Giờ hạnh phúc đối với cô chỉ là điều nhỏ nhoi vô cùng.

Cô đứng dậy đi lại bàn, cầm lấy cây bút lên nhìn vào tờ giấy này nước mắt cô không ngừng tuôn rơi và ngậm ngùi ký vào. Ký xong cô bật khóc lên thành tiếng, lòng cô nhói đau vô cùng.

“Khánh Dương, em xin lỗi. Em không thể ở bên anh được nữa...”

Mẹ Hường Dương chỉ biết ôm lấy con gái an ủi mọi điều. Khôi cầm lấy tờ giấy lên cảm thấy vui mừng, ba Khôi vỗ nhẹ vai Khôi thỏa mãn.

- Con trai ba vui là ba yên lòng rồi.

- Vâng, thưa ba.

Khôi đưa tờ giấy cho quản lý và sai người lên phòng Hường Dương sắp xếp đồ đạc cô lại để chuẩn bị đưa cô về dinh thự. Khôi đi lại khoác vai Hường Dương nói khẽ:

- Hường Dương, em nói chuyện với mẹ vài câu đi rồi theo anh về nhà. Hôm nay em chính thức trở thành vợ của tôi rồi!

Hường Dương buông thả mẹ đứng dậy quay sang nhìn Khôi lạnh lùng nói:

- Trước khi tôi về với anh, hãy cho tôi làm một việc.

- Việc gì?

- Gặp Khánh Dương.

- Không được!

Nghe đến Khánh Dương, Khôi phản đối gay gắt.

- Lần cuối tôi gặp anh ấy cũng không được sao? Dù gì về sau tôi cũng là vợ anh rồi, muốn gặp ai cũng không được.

- Tôi không cho phép.

Mặc cho Hường Dương cứ nói, Khôi vẫn nhất quyết không đồng ý. Để rồi, Hường Dương đập bình hoa “choang”, lấy mảnh sành kề sát cổ mình.

Hành động của cô làm mọi người xung quanh giật mình. Mẹ cô hoảng hốt lên tiếng ngăn cản:

- Con đừng làm mình bị thương như thế.

- Mau bỏ mảnh sành xuống từ từ nói chuyện được không Hường Dương?

Khôi sợ tái xanh cả mặt khi thấy Hường Dương làm vậy, vội nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Hường Dương nhìn trừng trừng Khôi, ánh mắt hiện lên những tia đỏ như máu:

- Vậy hãy để tôi gặp Khánh Dương đi.

Cô dứt khoát nói.

Khôi thở nhẹ một cái, đành chấp nhận để Hường Dương bình tĩnh lại:

- Được rồi, anh sẽ cho em gặp nhưng với điều kiện có người đi theo sau lỡ như em có bỏ trốn. Ngày mai anh sẽ quay lại đón em!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Gì Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

“Reng... reng...”

“Ai lại nhân chuông cửa vào giờ này vậy?”

Khánh Dương khẽ thăm vì đang chuẩn bị đi ngủ. Anh vội đi ra mở cổng.

- Khánh Dương!

Ngay vừa mới cửa ra, Hường Dương ôm chặt lấy anh làm anh đôi chút giật mình.

- Em đã đi đâu sao anh gọi em không được?

Anh nhẹ giọng hỏi.

Hường Dương chỉ biết ôm chặt lấy anh và nghẹn giọng nói:

- Anh ôm chặt em được không, để em gần anh thêm chút nữa.

Khánh Dương không hiểu chuyện gì đã xảy ra với Hường Dương, anh ôm chặt Hường Dương hơn theo lời của cô.

Nước mắt Hường Dương cứ trực tràng rơi xuống không ngừng làm ướt cả áo anh. Qua hết đêm nay thôi, cô phải rời xa anh rồi. Cô không hề muốn xa anh chút nào cả, nhưng phải làm sao đây?

Khánh Dương buông thả nhẹ Hường Dương ra, thấy cô khóc anh lo lắng hỏi:

- Sao em khóc vậy hả? Có chuyện gì sao?

Hường Dương cầm lấy cánh tay của Khánh Dương lên lau đi nước mắt trên tay áo anh, ngập ngừng nói nhưng không nhìn thẳng vào mắt anh:

- Em nhớ anh quá thôi, nên em mới khóc nhiều vậy đấy.

- Lấy khăn mà lau, lấy tay áo anh lau làm gì hả?

Khánh Dương cười mỉm lấy khăn nhỏ trong túi ra lau nước mắt cho cô.

Anh nhìn Hường Dương cảm thấy lạ, cô đang có chuyện gì đó giấu anh thì phải. Khuôn mặt cô cũng phờ phạc, gầy đi trông thấy. Anh trầm giọng nói:

- Em có chuyện giấu anh phải không?

- Không có mà! Em đói rồi, anh nấu mỳ cho em đi nha honey... honey...

Hương Dương xoa tay vào cái bụng của mình than đói, cái mặt làm nũng làm Khánh Dương bật cười chịu không được đáng vẻ dễ thương của cô.

- Được rồi cô nương, vào tôi nấu cho ăn.

Hương Dương cười tủm tỉm, nhảy tưng lên người Khánh Dương bắt anh công vào cho bằng được.

- Cồng em vào luôn đi, em mới chân rồi.

- Trời, thét tôi thành người hầu của cô luôn quá.

Khánh Dương bật cười nói, hàu hạ cô gái bướng bỉnh này.

Ở trong phòng bếp, Hương Dương ngồi ở bàn chờ Khánh Dương nấu mỳ cho ăn. Cô ngồi quơ đũa đủ kiểu, chóng cảm nhìn Khánh Dương nấu nướng. Tự dưng cô thấy lòng mình đau nhói, cổ kiềm nén đi dòng cảm xúc trong mình mà đi lại ôm anh từ phía sau.

- Giá như ngày nào cũng được như vậy!

Khánh Dương nắm lấy tay cô, mỉm cười nói:

- Lẽ ra cô là người nấu cho tôi ăn đấy!

- Tại em đói mà.

Hương Dương lại nhõng nhẽo như mèo. Khánh Dương nhéo bờ má ửng hồng của cô, cung chịu không được.

- Được rồi, được rồi, lấy hộ anh gói mì ở học tủ phía trên đây.

Hương Dương tròn ten đi lại cố với mở học tủ chùi tay lấy gói mì nhưng không tới, cảm thấy bức mình dễ

sợ. Cô vội quay sang mắng anh:

- Sao trong nhà anh cái gì cũng cao hết vậy hả, anh đã cao 1m83 đã đành mấy cái thứ này còn cao nữa.

Khánh Dương nhếch môi cười, vòng tay lại trước ngực, nâng cao giọng:

- Coi kìa, đã bỏ công ra nấu ăn cho rồi còn bị mắng nữa là sao?

- Xin lỗi mà, tại cao quá em lấy không được.

Hương Dương cố nhón chân để lấy gói mì nhưng không được và...

“Ào”

- Á...

Cô hét toáng lên khi nguyên bì bột mỳ đổ ào lên người cô, giờ cô không khác gì một con ma trắng phủ đầy bột.

“Phi... ha...ha...”

Khánh Dương phì cười chịu không được khi thấy Hương Dương thê thảm như thế nhưng mà vẫn dễ thương.

- Anh cười em... hu hu...

Hương Dương giận dỗi đi lại đánh Khánh Dương túi bụi, bột mỳ văng khắp nơi. Và cứ thế hai chọc ghẹo nhau, làm cho cả nhà bếp tan hoang vì vết bẩn.

- Thôi không đùa nữa, mau phụ anh dọn bếp đi.

Nghe thấy vậy, Hương Dương vội lui đi thật nhanh và chạy một vèo lên phòng của Khánh Dương để lại anh một mình dọn dẹp đống hỗn độn này.

Giờ cũng đã nửa đêm, Hương Dương tắm xong mặc trên người áo sơ mi trắng của Khánh Dương ngồi ở giường chờ anh tắm xong rồi nói chuyện.

Cô thần thờ nhìn vào chiếc nhẫn và ngược nhìn đồng hồ đếm ngược thời gian. Mai này cô sẽ thành vợ người ta, hạnh phúc ngắn ngủi này sẽ dừng lại trong tích tắc. Nước mắt cô lại rơi xuống không ngừng.

Khánh Dương mở hé cánh cửa nhìn Hường Dương cũng biết cô đang có ậm ực trong lòng mà không chịu nói ra. Anh mở cửa đi ra, khoe cơ bụng săn chắc tay cầm khăn vò tóc ướt của mình

Hường Dương vội gạt nước mắt đi mà khi thấy Khánh Dương đi ra. Anh đang định đi đến tủ lấy áo mặc vào thì Hường Dương đi lại nắm lấy tay đi đến giường.

Cô đứng lên trên nệm giường để cho bằng Khánh Dương vì anh cao nên nói chuyện mới cô cô lấm. Cô quàng tay vào cổ anh, ánh mắt xao xuyến nhìn anh, nhẹ giọng nói:

- Em là gì của anh?

- Em là người anh yêu.

Khánh Dương đáp lời và đưa tay lên chạm nhẹ vào mắt cô, chạm nhẹ vào bờ môi cô để khắc sâu vào trí nhớ. Hường Dương ôm chầm lấy anh, một giọt nước mắt vô thức rơi xuống. Có lẽ đây là lần cuối cùng cô ôm anh như vậy.

- Hường Dương, em đang có chuyện buồn đúng không? Vừa rồi, anh thấy em khóc.

Khánh Dương khẽ hỏi.

Hường Dương buông thả nhẹ anh ra, cô không trả lời câu hỏi của anh chỉ nói lại rằng:

- Đêm nay, anh hãy cho em hạnh phúc nhé! Chỉ đêm nay thôi...?

Nói rồi, cô khẽ hôn Khánh Dương một cách nhẹ nhàng và anh cũng chẳng có gì bất ngờ mà đón nhận. Ánh điện tắt đi và rồi cả hai trao nhau một đêm ngọt ngào.

...

Sáng hôm sau.

Hường Dương tỉnh dậy sớm, cô nhẹ nhàng đặt tay của Khánh Dương qua một bên và ngồi bật dậy với lấy khăn tắm quấn vào thân thể và lấy áo sơ mi đi vào phòng tắm thay vào.

Thay đồ xong cô đi ra ngoài, kéo học tủ lấy tờ giấy và bút ghi những dòng muốn nói. Cô vừa ghi vừa khóc nhưng cố kiềm nén để không cho Khánh Dương nghe thấy.

“Khánh Dương, có lẽ chúng ta nên dừng lại ở đây thôi. Em yêu anh rất nhiều nhưng có lẽ thời hạn tình yêu của em chỉ đến đây thôi. Em hi vọng anh sẽ tìm được người con gái xứng đáng hơn em! – Hường Dương.”

Ghi hết những gì muốn nói, cô lặng lẽ tháo chiếc nhẫn đặt lên trên mảnh giấy và đi lại hôn lên trán Khánh Dương rồi rời khỏi nhanh chóng.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Gì Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Khánh Dương tỉnh giấc nhưng không thấy Hường Dương đâu, chắc có lẽ cô ở phòng khách. Anh ngồi bật dậy, mặc áo vào thì vô tình nhìn thấy tờ giấy và chiếc nhẫn trên bàn anh vội cầm lên đọc.

“Hường Dương!”

Anh cảm thấy tim mình nhói lên tức thời và vội chạy ra khỏi phòng ngay lập tức.

Hường Dương đi ra đến cổng vừa lúc Khôi cũng đã có mặt để đón cô. Nước mắt cô không ngừng rơi xuống, lặng lẽ đi lại ôm mẹ mình bật khóc thành tiếng.

- Mẹ...

- Con gái...

Hai mẹ con ôm nhau thắm thiết, cô không muốn xa mẹ cũng không muốn rời khỏi đây chút nào cả. Khôi mang đồ của Hường Dương lên xe và đi lại

buông cô ra khỏi mẹ, nhẹ giọng nói:

- Đi thôi!

Hương Dương lặng lẽ nhìn lại phía ngôi nhà kia, nơi cô và Khánh Dương đã trao nhau tấm chân tình, giờ đã đến lúc phải chia xa rồi.

Khôi mở cửa xe để cô lên nhưng khi cô đang định bước lên xe thì có điện thoại đến, cô nhấc máy:

- Alo...

- Em định bỏ anh đi như vậy sao?

- Em xin lỗi, chúng ta nên dừng lại đây thôi và đừng gặp nhau nữa.

Nói rồi cô cúp máy vào trong xe ngồi cạnh Khôi và bật khóc. Khôi đưa cho cô tấm khăn nhỏ nhưng cô không cầm lấy, anh chỉ biết khoác vai cô an ủi.

Xe ô tô lăn bánh, đi ngang qua nhà Khánh Dương, cô vội lảng tránh đi chỗ khác không muốn nhìn lại vì cô sợ sẽ không quên được anh mất. Còn Khôi thì nhìn Khánh Dương cười nhạt, thầm trong tâm: “Tôi nói rồi, anh sẽ phải chống mắt lên mà coi Hương Dương thuộc về tôi chứ không phải anh.”

Khánh Dương chỉ biết ngậm ngùi nuốt đi nỗi đau này. Anh chỉ trách cô rằng có chuyện gì sao cô không chịu nói với anh chứ? Để rồi cô lại để anh thấy cô đi theo người khác như vậy? Chắc chắn đằng sau đều có nguyên do của nó cả.

Anh cúi chặt hai tay mình, mở điện thoại gọi cho ai đó:

- Quản lý Will, tôi có chuyện cần anh làm?

- Cậu chủ cứ nói!

-...

...

Sau hai tuần Hương Dương về làm vợ Khôi, cô chỉ ở mãi trong phòng không muốn nói chuyện bất kỳ ai, cũng không muốn ăn uống gì. Người giúp việc ép cô ăn cỡ nào cũng chỉ bắt cô ăn được vài miếng thì xong bữa. Cô cứ ngồi ở một góc giường buồn rầu.

Khôi từ dưới nhà đi vào phòng đóng cửa lại, đi tới Hương Dương thấy cô ngồi ở góc giường anh nhẹ giọng nói:

- Sao em không lên giường ngồi đi, ngồi ở góc giường chi vậy. Lỡ như người giúp việc nhìn vào thì không hay đâu.

Nghe Khôi nói vậy, Hương Dương đứng dậy đi lại giường ngồi theo ý muốn của anh ta. Gương mặt cô lạnh lùng hơn trông thấy. Khôi ngồi gần lại chỗ Hương khoác vai, mỉm cười nói:

- Hương Dương này, chúng ta không thể gần gũi với nhau được sao, em đừng lạnh lùng với anh như thế được không?

Hương Dương bất chợt đứng dậy, tay vừa tháo những hạt nút áo ra vừa trầm giọng nói:

- Anh muốn như vậy đúng không, tùy anh làm gì thì làm, làm những gì anh muốn đi.

Giọng nói của cô không còn dịu dàng như trước đây nữa mà thay vào là một giọng nói lạnh lùng, tháo hết hàng nút áo ra cô cởi áo vứt xuống sàn để lộ ra áo dây mỏng tang.

Khôi thấy vậy đứng dậy, đẩy cô nằm phịch xuống giường định làm điều mình muốn nhưng nhìn ánh mắt sắc lạnh của Hương Dương, Khôi lại thôi và chỉ đáp lại:

- Anh sẽ chờ đến khi nào cả hai chúng ta đều thoải mái với nhau, hôm nay anh mệt rồi.

Dứt lời, Khôi đứng dậy đi một mạch ra khỏi phòng.

Hương Dương ngồi bật dậy mặc áo vào, cảm giác ngạt thở đến tột cùng. Cô ngồi phịch xuống, tiếp tục chuỗi ngày với những giọt nước mắt. Sống ở đây không khác đang sống trong ngục tù cả nếu như sống mà không được làm gì mình muốn, sống chỉ biết tồn tại thì sống làm gì nữa chứ?

Cô lặng lẽ đi đến chỗ bệ cửa sổ đứng lên đấy, nhìn xuống phía dưới nơi dòng người và xe cộ đi lại tấp nập.

“Có lẽ sẽ hạnh phúc hơn khi tìm đến con đường này phải không?”

Cô khẽ nói, nước mắt cứ thế rơi xuống thành dòng. Cô nhắm đôi mắt lại để nhớ đến những hình ảnh quen thuộc ba mẹ và Khánh Dương, cô sẽ ôm kí ức đẹp này sang một nơi mà cô thuộc về.

Và rồi cô mỉm cười, thanh thản để đi đến một nơi mới. Hường Dương dần ngã người mình phía trước và...

- Hường Dương!

Khôi mở cửa đi vào thấy Hường Dương đang đứng trên bệ cửa sổ hốt hoảng chạy lại bế cô xuống thật nhanh. Hường Dương giật mình, thờ liên tục và ngất đi trong vòng tay của Khôi. Anh lo lắng bế cô lên giường và kêu người lên chăm sóc.

...

- Cô ấy có chịu chứng bị trầm cảm và suy nhược cơ thể. Tôi khuyên cậu dành thời gian chăm sóc cô ấy nhiều hơn và đi du lịch đâu đó để cô ấy cảm thấy thoải mái.

Đó là giọng nói của bác sĩ sau khi khám cho Hường Dương.

- Cảm ơn bác sĩ.

Khôi nói rồi cho người tiễn bác sĩ ra về. Anh đi lại cầm lấy khăn ẩm lau lên trán cho cô, khẽ nói:

- Em cứ như vậy khiến anh rất lo lắng, phải làm gì thì em mới mở lòng với anh chứ?

“Khánh Dương... Khánh Dương...”

Hường Dương liên tục kêu tên Khánh Dương trong cơn mê man. Khôi thấy vậy, cố kiềm nén lại nỗi uất ức trong lòng, tay cầu chặt vào vạt mền.

- Em lúc nào cũng chỉ có Khánh Dương, còn anh thì sao hả Hường Dương...

Ánh mắt Khôi in hằn những tia đỏ rực của sự căm phẫn, anh tức giận vứt khăn xuống nền phũ phàng rồi đi ra khỏi phòng.

...

Sáng hôm sau.

Nhân lúc mẹ Hường Dương đi chợ về, Khánh Dương vội đi nhanh lại chào hỏi lịch sự:

- Con chào cô, con có thể nói chuyện với cô được chứ?

Mẹ Hường Dương thấy Khánh Dương, lạnh lùng làm ngơ:

- Tôi làm gì có chuyện để nói với cậu. Nếu có muốn tìm Hường Dương cũng không được đâu, nó đã ở nhà chồng rồi.

Dứt lời, bà mở cổng đi vào trong. Khánh Dương lên tiếng đáp nhanh với giọng trầm thấp:

- Không lẽ, cô định để Hường Dương bị bệnh trầm cảm rồi tự tử chết sao?

Anh nói mà trong lòng cảm thấy nhói đau vô cùng, ánh mắt anh tự dưng lảng động lại. Nghe Khánh Dương nói vậy, mẹ Hường Dương quay lại gần giọng, nhìn trừng vào anh:

- Cậu biết gì mà nói, con gái tôi vẫn đang sống hạnh phúc với chồng nó đấy thôi. Đừng có đứng đó nói này nọ!

- Cô có thấy mình đáng để làm người mẹ không?

Khánh Dương nói một câu phũ phàng dù biết có lỗi nhưng anh cũng phải nói ra thôi. Mẹ Hường Dương chợt dờ ra khi nghe Khánh Dương nói. Đúng vậy, bà chẳng đáng làm mẹ của Hường Dương gì cả, bà đẩy con gái vào cuộc hôn nhân ép buộc, bà biết chẳng có hạnh phúc gì đâu nhưng biết làm sao đây bây giờ khi gia đình chẳng đủ tiền để trả món nợ lớn kia. Bà nâng cao giọng nói:

- Ủ, tôi không đáng làm mẹ nó đấy. Cậu nghĩ đi, nhà thì vỡ nợ đến 15 tỉ, ba Hường Dương thì bị đe dọa giết chết. Cậu nghĩ đi, có còn cách nào khác ngoài việc cho Hường Dương kết hôn không? Cậu tưởng tôi không đau lòng chắc.

Nói rồi, bà bật khóc thành tiếng, cảm thấy nhói đau vô cùng.

Khánh Dương cầu chặt tay vào cửa nhúm mày, thì ra lý do là ở đây. Chính vì điều này mà Hường Dương lại chia tay với anh.

“Reng... reng...”

Mẹ Hường Dương có điện thoại bà vội bắt máy:

- Alo...

- Hôm nay mẹ đến thăm Hường Dương đi...

Bà vội tắt máy mở cổng đi thật nhanh lên taxi đi sau khi nghe Khôi gọi đến. Khánh Dương chỉ biết nhìn bà đi khỏi, anh lấy điện thoại ra gọi điện cho quản lý:

-...

-... Tôi nghe cậu chủ!

- Hường Dương sao rồi?

- Cô ấy không sao nữa rồi đang ngồi ở phòng ăn chờ người giúp việc mang cơm lên ăn thôi. Còn một chuyện nữa tôi muốn nói với cậu, nhà cô Hường Dương bị phá sản nợ nhà Khôi lên đến 15 tỉ.

- Tôi biết rồi, khi nào ba tôi về nước báo lại cho tôi. Hãy nhớ canh chừng Hường Dương, có chuyện gì nói nhanh cho biết.

- Vâng, thưa cậu.

Khánh Dương tắt máy, ánh mắt hiện rõ nỗi căm phẫn. Anh đã cho quản lý trà trộn vào nhà Khôi làm người giúp việc, nghe tin Hường Dương bị trầm cảm và có ý định tự tử anh đã rất tức giận muốn đến nhà Khôi đưa Hường Dương đi khỏi nhưng anh không thể làm như thế được, chỉ biết ngậm ngùi kìm nén.

“Hường Dương, sao em phải chịu khổ vậy chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Gì Của Anh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Tại nhà Khôi.

Hường Dương ngồi ở bàn ăn trong sự ép buộc. Người giúp việc cứ liên tục đưa thức ăn cho cô nhưng cô không muốn ăn, cô thấy ngán và có mùi rất khó chịu.

Một người giúp việc tóc ngắn đi lại lên tiếng năn nỉ ỉ o:

- Cô mau ăn đi, không cậu chủ mắng chúng tôi mất.

- Tôi không muốn ăn.

Hường Dương cau mày khó chịu, cảm thấy rất bức bối và cơ thể cứ bị làm sao đó. Người giúp việc mặc cho cô có né tránh nhưng vẫn đưa muỗng cháo kề vào miệng cô và...

- Tránh ra...

Hường Dương cảm thấy muốn nôn chạy thẳng một mạch vào nhà vệ sinh làm cho người giúp việc đờ ra và đi theo lo lắng hỏi:

- Cô sao không vậy?

Người giúp việc kêu nhói ở ngoài lia lại, Hường Dương vẫn ở trong phòng vệ sinh đẩy hết đồ ăn trong bụng ra ngoài.

“Xào”

Dòng nước cuốn đi những gì mà cô nôn ra, cô thở hổn hển và chống tay lên trên bệ rửa mặt. Tự dưng nước mắt cô rơi xuống, tay ôm lấy bụng mình.

“Khánh Dương, em phải làm gì để bảo vệ con chúng ta đây...”

Hường Dương cảm lòng mình đau nhói, cô đã biết mình mang thai hơn một tuần nay không để cho một ai biết. Giờ cô phải làm sao đây, cô cảm thấy tuyệt vọng vô cùng. Cô chỉ ước rằng giá như có Khánh Dương ở đây thì tốt biết mấy.

“Râm... râm...”

- Cô chủ à, cô không sao đấy chứ?

Người giúp việc đứng ngoài đập cửa kêu inh ỏi, Hường Dương thờ nhẹ mở cửa đi ra ngoài. Người giúp việc lo lắng hỏi:

- Cô thấy không khỏe sao, mặt cô xanh xao quá.

Bỗng dưng Hường Dương cảm thấy chóng mặt và ngã phịch xuống nền ngất đi.

- Hường Dương... Hường Dương à...

Khôi vừa mới ở ngoài có việc về thấy Hường Dương ngất xỉu vội chạy lại bế cô lên phòng và gọi bác sĩ ngay lập tức.

Hường Dương đang được bác sĩ khám bên trong, Khôi đứng ngoài lo lắng sốt ruột cả lên. Người giúp việc lo lắng cho Hường Dương vừa rồi cứ đứng nhìn thái độ của Khôi liên tục, tay cầm điện thoại lên lút nhắn tin gì đó.

“Thưa cậu chủ, cô Hường Dương lại ngất nữa rồi ạ?”

“Theo dõi tình hình và báo lại cho tôi gấp”

“Cạch”

Bác sĩ mở cửa đi ra khỏi phòng, cô giúp việc đó vội cất điện thoại vào trong túi.

- Cô ấy sao rồi bác sĩ?

Khôi vội hỏi. Bác sĩ nhẹ giọng đáp:

- Cô ấy đã tỉnh rồi, có điều cô ấy cần phải tĩnh dưỡng và bồi bổ cho sức khỏe của mình nhiều để còn nuôi đứa bé trong bụng vì sức khỏe cô ấy khá yếu, nếu không thì cô ấy sẽ xảy thai lúc nào không hay.

Cô ấy mang thai? Khôi như chết đứng khi nghe bác sĩ nói. Không thể nào như thế được? Anh chưa từng trải qua đêm nào với cô ấy cơ mà, sao cô ấy có thể có thai được chứ? Anh vẫn không tin mà hỏi lại bác sĩ:

- Bác sĩ có nhầm lẫn gì ở đây không ạ?

- Không đâu thưa cậu, cô ấy mang thai được 2 tuần rồi.

Bác sĩ mỉm cười đáp.

- Cảm ơn bác sĩ.

Khôi cho người tiễn bác sĩ ra về.

Lúc này, Khôi cuống cuống đẩy mạnh cửa phòng đi nhanh lại nắm lấy cổ áo của cô đứng dậy, hùng hổ nói:

- Đứa nhỏ trong bụng em là của Khánh Dương đúng không?

Ánh mắt Khôi đầy tia lửa giận dữ. Hường Dương nhìn thẳng vào mắt Khôi, bình thản nói:

- Là của Khánh Dương đấy, thì sao hả?

- Khánh Dương... Khánh Dương...

Khôi như điên lên, tức giận đẩy mạnh Hường Dương một phát khiến cô va mạnh vào cạnh bàn.

“A..a...”

Hường Dương ôm bụng mình, kêu lên tiếng đau nhói và ngã phịch xuống sàn. Máu từ trong người cô chảy ra thành vũng dưới nền, mặt hiện rõ nỗi đau đớn.

Người giúp việc tóc ngắn ấy thấy vậy vội chạy lại đỡ Hường Dương, lo lắng hỏi:

- Cô không sao chứ?

- Tôi đau lắm.

Hường Dương nói giọng yếu ớt, tay bấu chặt vào cánh tay của chị giúp việc.

Bỗng chợt, chị giúp việc thấy tay mình có gì đó nhót nhót, đưa tay mình lên xem thử. Cô như tá hỏa mà thốt lên:

- Máu!

Chị giúp việc quay lại nhìn Khôi nói lớn:

- Cậu mau gọi xe cấp cứu tới đi, cô chủ đang bị chảy máu kia.

Khôi run rẩy lấy điện thoại ra gọi cho xe cấp cứu tới, mặt mày tái xanh cả lên.

Xe cấp cứu đến đưa Hường Dương vào viện ngay tức khắc. Chị giúp việc vội lấy điện thoại ra gọi cho ai đó.

...

Khánh Dương đang lái xe trên đường, có điện thoại đến anh vội tắt vào lề đường để nghe.

- Tôi nghe.

- Cậu chủ, cô Hường Dương phải nhập viện rồi thưa cậu.

- Sao? Cô ấy bị gì hả?

Khánh Dương lo lắng, thốt lên.

- Ở thưa cậu, cô Hường Dương mang thai con của cậu nhưng bị cậu Khôi phát hiện và vô tình xô cô Hường Dương làm cô ấy bị chảy máu, giờ không biết sao nữa cậu.

- Giờ cô ấy đang ở bệnh viện nào?

-...

Không còn chần chừ gì nữa, Khánh Dương vội lái xe với tốc độ nhanh nhất có thể. Trong lòng anh nỗi lo lắng và tức giận lên đến đỉnh điểm.

“Hường Dương và con tao có chuyện gì, tao sẽ không để yên cho mày đâu Khôi.”

...

Tại bệnh viện.

Hường Dương đang ở trong phòng cấp cứu còn Khôi và mẹ Hường Dương đang đứng ở ngoài chờ đợi.

Khôi lờm lờm con mắt nhìn mẹ Hường Dương làm bà sợ hãi né tránh. Bà cũng không ngờ con gái mình lại mang thai với người khác như vậy. Khôi đi lại gần bà gần giọng:

- Cho dù như thế nào đứa bé đó cũng phải bỏ, mẹ biết chưa?

Mẹ Hường Dương sợ hãi vội quỳ xuống cầu xin:

- Đừng mà, xin con hãy để đứa nhỏ sống được không hả?

- Không bao giờ có chuyện như thế mẹ hiểu không? Đứa nhỏ đó phải chết, Hường Dương là vợ của con và phải sinh con cho con chứ không phải cho tên kia, mẹ hiểu rồi chứ?

Khôi hùng hổ nói, mặc cho mẹ của Hường Dương có quỳ dưới chân cầu xin. Nhưng Khôi chỉ vừa dứt lời thôi thì..

“Bộp”

Nguyên một cái đánh thật mạnh giáng lên mặt Khôi làm anh ngã phịch xuống nền đau nhói. Khánh Dương đi nhanh lại, lời Khôi đứng dậy đẩy mạnh vào tường. Khuôn mặt Hường Dương hiện rõ sự lãnh khốc, ánh mắt in hằn tia đỏ giận dữ:

- Cô ấy mà có chuyện gì, tao sẽ không để yên cho mày đâu.

Khôi gần giọng đáp trả:

- Anh không có tư cách để nói câu đó. Hường Dương là vợ tôi và tôi là chồng cô ấy, tôi có trách nhiệm lo cho cô ấy anh hiểu không?

- Trách nhiệm?

Khánh Dương cười nhạt rồi tắt ngay định giáng cho Khôi thêm một cái đánh thật mạnh thì bác sĩ từ trong cấp cứu đi ra.

Mẹ Hường Dương vội hỏi:

- Con gái tôi sao rồi bác sĩ?

- Cô ấy sao rồi?

Khánh Dương cũng đi nhanh lại lo lắng. Bác sĩ và y tá thấy Khánh Dương đều cúi chào lịch sự.

- Thưa cậu Khánh Dương, chúng tôi xin lỗi chỉ cứu được cô ấy còn cái thai trong bụng không thể giữ được nữa.

Một tin trời đánh, Khánh Dương thật sự sốc sau khi nghe bác sĩ nói như vậy.

- Con gái của mẹ, con chịu khổ rồi.

Mẹ Hường Dương bật khóc lên tiếng.

Riêng Khôi, anh lấy tay quệt môi nhếch môi cười nhạt đi lại chỗ Khánh Dương nói giọng trầm thấp:

- Anh thấy rồi đấy, mọi thứ không hề thuộc về anh. Chia buồn!

- Mày muốn gì thì mày mới buông tha cho cô ấy?

Khánh Dương gằn giọng, đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn Khôi.

- Trả nợ đi, 15 tỉ cộng cả lãi nữa là 20 tỉ. Anh nhắm anh có trả nổi không?

Khôi buông một câu thản nhiên cùng với nụ cười mỉa mai.

Khánh Dương im lặng, không lên tiếng đáp lại. Khôi thấy vậy chỉ biết cười khinh:

- Không trả nổi đúng không thì đừng nghĩ đến chuyện mang Hường Dương đi.

Dứt lời, Khôi thản nhiên rời khỏi đây.

Khánh Dương gồng tay lại cố kiềm chế con tức giận trong người, anh muốn cầm giao gíết chết cậu ta ngay tức khắc vì đã hại chết con anh nhưng anh phải lắng xuống để còn giải quyết mọi chuyện.

...

Hường Dương được chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt, mẹ cô và Khánh Dương chỉ biết đứng ngoài nhìn vào.

Khánh Dương nhìn cô mà cảm thấy xót xa vô cùng, anh biết ngay sau khi cô tỉnh lại cô sẽ rất đau lòng khi mất đi đứa con trong bụng. Có lẽ những ngày qua cô đã chịu đau khổ rất nhiều, anh tự trách mình giả như những lúc đau khổ ấy anh ở bên cô thì sẽ không có những chuyện như thế này.

- Tội nghiệp con bé, nó sẽ sốc khi biết tin này.

Mẹ Hường Dương vừa khóc vừa nói giọng nghẹn lại. Khánh Dương vội ôm lấy bà an ủi:

- Cô yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho Hường Dương. Còn việc khoản nợ ấy, con sẽ đứng ra trả hết số nợ này để Hường Dương có thể được tự do.

- Số tiền lớn như thế, làm sao con có thể trả chứ?

Mẹ Hường Dương bất ngờ khi nghe anh nói sẽ gánh khoản nợ này.

- Cô yên tâm, cô cứ việc chăm sóc tốt cho Hường Dương là được.

Dứt lời Khánh Dương buông thả nhẹ mẹ Hường Dương ra và cúi đầu chào lịch sự rồi đi khỏi làm mẹ Hường Dương không kịp nói lời nào.

Tại nhà của Khôi.

Ba Khôi và Khôi đón đối tác làm ăn của mình vào nhà.

- Chào anh Đạt, anh ngồi đi.

Ba Khôi vui vẻ đón tiếp ông Đạt.

Ông Đạt chính là ba của Khánh Dương ở bên Mỹ về nước để ký hợp đồng làm ăn với công ty của ba Khôi.

- Đây con trai ông hả?

Ông Đạt vui vẻ hỏi.

- Vâng đúng rồi, nó là Khôi con trai tôi.

Ông Khôi nhẹ nhàng đáp lại.

- Chắc có vợ có con rồi chứ?

- Nó có vợ rồi anh, mà thôi vô vấn đề chính luôn đi. Đây là hợp đồng..

Ba Khôi đang định nói thì Khánh Dương từ ngoài cửa đi vào làm Khôi ngạc nhiên.

- Con trai, con tới đây làm gì vậy?

Con trai? Khôi nhú mày khi nghe thấy ông Đạt lên tiếng. Không lẽ anh ta là con trai của tập đoàn đá quý nổi tiếng ở Mỹ sao?

Khánh Dương thân nhiên đi vào ngưng lại cuộc nói chuyện này, quay sang nói với ba:

- Ba, vợ con bị sảy thai rồi?

- Sao, Hường Dương bị xảy thai.

Ông Đạt bất ngờ khi nghe Khánh Dương nói.

- Tại sao lại vậy hả?

- Cháu đức tôn của ba bị người ta hại.

Khánh Dương vừa nói vừa nhìn sang Khôi làm anh ta giật mình còn ba Khôi thì chẳng hiểu họ nói gì chỉ biết lắng nghe mà thôi. Ông Đạt bắt đầu nổi cáu và đưa bộ mặt giận giữ hỏi:

- Là ai hả? Đứa nào? Đứa nào dám hại con cháu với đứa cháu đức tôn của ta hả?

- Đây này, đối tác mà ba chuẩn bị ký hợp đồng làm ăn đấy?

Khánh Dương mĩa mai nói, môi nhếch lên nụ cười nhạt.

Ba Khôi hiểu chuyện đưa mắt sang nhú mày nhìn Khôi, Khôi chỉ biết lắc đầu giả đồ không biết gì. Ba Khôi gượng cười nói:

- Chắc có hiểu làm gì đó ở đây thôi.

- Hiểu làm cái gì, con trai tôi một khi đã nói chỉ là sự thật thôi.

Ông Đạt nâng cao giọng nói, khuôn mặt hiện rõ sự khó tính và đáng sợ.

- Thật ra thì, nhà con bé bị phá sản nợ nhà tôi 20 tỉ không thể trả nổi nên tôi mới cho con bé lấy con trai tôi coi như là trả nợ. Với lại hai đứa cũng yêu nhau mà, làm gì có việc xảy thai trong đó thưa anh.

Ba Khôi giải bày một câu thật dài còn Khôi chỉ biết đứng đó im lặng không nói gì, tay gồng lại cổ kiềm nén uất ức.

Ông Đạt quay sang nhú mày nhìn Khánh Dương, thờ dài trách mắng anh:

- Này Khánh Dương, sao con không chịu nói sớm để ba giúp cho con cháu để con cháu bị xảy thai mất đi một đứa cháu nội hả? Con làm chồng kiểu gì vậy?

- Con xin lỗi. Giờ ba làm gì đó đưa vợ con về đi.

Khánh Dương nhẹ giọng nói. Ông Đạt vỗ nhẹ vai con trai:

- Được rồi, nhớ là phải sinh cho ba đứa cháu nội nghe hông.

Khánh Dương mỉm cười gật đầu đáp.

- Giờ tôi sẽ đứng ra trả số nợ họ con dâu của tôi và còn một chuyện nữa tôi sẽ mua lại hết cổ phần của những giám đốc trong công ty và cái chức chủ tịch hội đồng quản trị của anh sẽ tùy quyền lại cho con trai tôi nắm giữ.

Ông Đạt nghiêm túc nói làm ba Khôi coi như chết sống tức giận nhìn Khôi. Tại vì Khôi mà mới thành ra như thế này.

Nói rồi ông Đạt cùng Khánh Dương rời khỏi đây mặc cho ba Khôi có cầu xin năn nỉ ỉ ôi. Trước khi đi, Khánh Dương quay lại nói Khôi một câu:

- Từ giờ cậu còn đụng đến Hường Dương, tôi sẽ không để yên cho cậu đâu. Đến khi tôi ra tay thì cậu biết rồi chứ sẽ thê thảm lắm... giờ thì tôi tha cho cậu đấy!

Dứt lời, anh cùng ba rời khỏi để lại phía sau ánh mắt căm phẫn của Khôi trao cho anh.

“Khánh Dương, sao tôi lúc nào cũng để thua anh vậy chứ hả?...A...”

...

Vài ngày sau.

Hường Dương vẫn còn ở trong viện để kiểm tra sức khỏe. Cô đứng ở gần cửa sổ ánh mắt thoáng buồn nhìn phong cảnh xa xăm bên ngoài không muốn nhớ về những chuyện đau buồn nữa.

- Hường Dương, lại ăn cháo đi con?

Mẹ cô bận bịu chuẩn bị đồ ăn dọn lên bàn cho cô. Hường Dương từ từ đi lại ngồi lên giường ôm lấy mẹ mình.

- Mẹ à...

- Sao con gái...

Hường Dương không nói lời nào mà bật khóc thành tiếng. Mẹ cô vội an ủi:

- Đừng khóc nữa con. Mẹ biết con rất buồn nhưng sau này con có thể có đứa con khác nữa mà.

Cô buông thả nhẹ mẹ ra, nghẹn giọng nói:

- Con muốn về quê ngoại sống không muốn ở lại nữa.

Mẹ cô bất ngờ khi nghe quyết định của cô.

- Nhưng còn Khánh Dương thì sao, không lẽ con định bỏ nó đi hả?

- Con muốn quên đi tất cả, không muốn nhớ lại nữa. Mẹ đưa con về quê đi!

- Ủ, nếu con muốn mẹ sẽ đưa con đi.

Và rồi không còn chần chừ gì nữa, Hường Dương cùng mẹ rời khỏi bệnh viện và lên tàu về quê trong đêm.

Đến ngày hôm sau, khi Khánh Dương vui vẻ cầm trên tay bó hoa hồng thơm ngát đi đến thăm Hường Dương thì cô đã bỏ anh đi mất, bó hoa trên tay rơi xuống.

“Hường Dương, em lại nở lòng nào bỏ anh đi như thế sao?”

Anh lặng thầm đi về trong nỗi buồn đầy vơi.

...

Một tháng sau.

Ở một yên bình chỉ có cây cối, chim én bay thành đàn vào ngọn hải đăng kia làm tỏ, tiếng sóng biển vỗ vào bờ làm trôi đi những hạt cát li ti. Và trên bãi cát trắng mịn trải dài không điểm dừng đó, có cô gái đang ngồi một mình ngắm buổi chiều hoàng hôn với những đám mây hồng trên trời cao kia và đó là Hường Dương.

Hường Dương đã thay đổi về ngoại hình nhiều hơn trở nên xinh đẹp hơn xưa. Cô đã cố gắng quên đi những ngày đau buồn đó để có được những niềm vui, những điều thú vị trong cuộc sống của mình. Nhưng niềm vui của cô sẽ trọn vẹn hơn nếu như có người bạn đời bên cạnh chia sẻ những điều này.

Vui thì vui vậy thôi nhưng đâu ai biết trong cô đang có điều tâm sự muốn nói nhưng không biết nói cùng ai bây giờ.

“Hey. Chán! Muốn nói hết những tâm tư buồn phiền bao lâu này nhưng biết nói ai đây...!”

Hương Dương thờ dài, buồn quá đi mất. Ở một nơi tuy yên bình, thoải mái sao cô thấy bơ vơ quá.

Cô lấy điện thoại ra, cắm phone nghe nhạc vào tai, bật đài radio lên để nghe tin tức hôm nay. Nhưng cô đang định mở thì chợt có tin nhắn từ Line đến.

“Ting”

Cô mở hộp thư trong Line ra xem

“Bạn hãy coi video này nhé, do một người bạn đã chia sẻ muốn được cùng bạn xem video này.”

Cô nhấn vào đoạn video ấy và xem. Bắt đầu là một giọng nói trầm thấp thoáng buồn.

“Mãi về sau trong giấc mơ của tôi, chúng ta cùng nhau trên những con đường dài, bóng chúng ta đổ chậm chậm như người già đang hoài cổ lại những câu chuyện xưa cũ. Chỉ đáng tiếc giấc mơ quá ngắn còn hiện thực quá dài. Chúng ta rời xa trong những tháng năm cô đơn và nuối tiếc của tuổi thanh xuân. Nhớ em!

Góc phố này, lá vẫn bay

Riêng mình anh ngồi đây

Ngoài kia bao nhiêu kỷ niệm

Hai chúng mình chờ nắng sớm khi bình minh.

Có biết không giữa đám đông

Chợt có lúc anh yếu lòng

Từng ngày trôi qua sao quá dài

Con tim anh mệt nhoài

Tự hỏi giờ em nơi đâu?

Người yêu anh thấy những lúc em ở đây

Mùa đông như ấm hơn khi tay đan bàn tay

Kề môi em khẽ thì thầm

Rằng anh yêu em rất chân thành.

Hàng cây sao vẫn mãi đứng đó trước gió

Và hình như anh vẫn đang nơi đây chờ em

Làm sao để nhắn một lời

Em hãy quay về bên anh.

Người ơi xin hãy thật lòng

Hãy nói ta còn yêu nhau.” (Ta còn yêu nhau - Đức Phúc)

Kết thúc đoạn video, Hương Dương tháo tai nghe ra khỏi, nước mắt bỗng dưng rơi xuống. Cô thả phịch điện thoại xuống nền cát, tay ôm lấy hai chân của mình, ánh mắt buồn nhìn mặt nước biển xanh ngắt.

Hình ảnh người con trai đó lại ùa về và cô lại nhớ đến cái lúc rời xa anh, tim cô lại nhói lên từng nhịp.

“Liệu anh còn nhớ đến em không?”

Cô nhớ anh, nhớ anh rất nhiều ngay cả trong giấc ngủ hình ảnh của anh vẫn in hằn trong trí nhớ. Đó chính là nỗi buồn mà cô chẳng muốn nói với ai vì nói ra đâu ai hiểu được. Khuôn mặt cô sầu tư buồn phiền, trầm ngâm nhìn từng hạt cát trên tay mình rơi xuống cuốn theo nước biển trôi đi.

“Tự nhiên em thấy thật cô đơn, tự nhiên em muốn được gần bên anh - một người duy nhất, một người luôn khiến em tươi cười lúc em thấy cô đơn. Tự nhiên em khóc rồi em nhớ anh, tự nhiên thấy tình yêu mong manh. Quá nhiều lo lắng về chuyện tình yêu của đôi mình. Buồn chỉ một chút, cứ loay hoay cùng với nỗi nhớ anh thôi!”

“Ting”

Thêm một tin nhắn đến, lần này không phải Line là số lạ mà còn hiện lên dòng tin nhắn.

“Đang buồn sao?”

Hương Dương nhìn tin ấy những chẳng quan tâm mà lầm ngơ đi tiếp tục nhìn những hạt cát bị nước biển cuốn đi.

“Ting”

Lại thêm một tin nhắn nhưng lần này là tin nhắn ảnh. Lúc này Hương Dương mới cầm lên xem. Cô bất ngờ khi thấy hình ảnh này chụp cô đang ngồi với phong cảnh ở đây, cô vội quay lại phía sau nhìn.

Một chàng trai đang đi lại gần cô, khuôn mặt ấy, ánh mắt ấy quá đỗi quen thuộc. Cô thốt lên gọi tên:

- Khánh Dương!

- Rốt cuộc thì em cũng chịu đọc tin nhắn.

Khánh Dương nhẹ giọng nói đi lại ngồi kế bên cô, trên tay còn cầm một cành hoa hướng dương. Anh mỉm cười đưa cành hoa cho cô.

Hương Dương lặng lẽ cầm lấy, nước mắt cứ thế tuôn trào như mưa. Cô tưởng chừng, anh sẽ không bao giờ tìm đến cô nữa chứ. Cô hòng cô ghen lại không thể lên tiếng nổi.

- Em xem video đó rồi chứ? Bài hát đó diễn tả đúng như tâm trạng của anh vậy. Em có biết là tìm em khó lắm không? Nỡ lòng nào bỏ anh đi lâu vậy hả?

Khánh Dương trầm giọng nói, ánh mắt anh không ngừng nhìn Hương Dương. Đã lâu rồi anh không được nhìn thấy cô, không biết cô đã sống như thế nào, buồn vui ra sao?

Nhìn thấy Hương Dương khóc, anh nhẹ nhàng gạt đi nước mắt cho cô. Anh lại cười, chọc ghẹo cô:

- Lại nhõng nhẽo như mèo nữa rồi! Mà không lẽ, em định để anh nói hoài như vậy à? Hay là...

Chưa kịp để anh nói hết câu Hương Dương ôm chặt lấy anh thật chặt, cô muốn ôm anh thật lâu để cảm nhận lại nhịp đập con tim này. Khánh Dương vòng tay ôm Hương Dương, nói khẽ:

- Có điều gì sao không nói cùng anh?

- Chỉ là... không muốn thấy anh phiền lòng vì em!

Hương Dương trả lời với giọng nghẹn ngào, nước mắt chảy thấm vào vạt áo anh. Anh đưa tay vuốt lấy tóc xoăn mượt của cô. Cuối cùng hạnh phúc cũng đã mỉm cười với họ sau những gì họ đã trải qua. Họ gặp gỡ nhau ở tuổi thanh xuân tươi đẹp, đó là một cái duyên và đi qua cuộc đời nhau như một sự sắp đặt gọi là định mệnh, một món quà của cuộc sống.

(The end)

...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Gì Của Anh!* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.